

Ὁ ΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαζιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίᾳ Ὁρθοδόξῃ Ἐνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΑΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2016 Σύλλληψις Αγ. Ἀννης, Μητρός Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Ἀννης Προφήτιδος, Ἰσαάκ Μάρτυρος ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2143

Λευκωσία 27.11.2016
Σε ὥρες δύσκολες, ὅταν διακυβεύεται ἡ ἐθνικὴ ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ ὑπαρξὴ μας στὸν χώρο αὐτό, στὴν πατρίδα μας, σὰν ἀπὸ ἐνοστικτό, ἀρμπιτζόμαστε. Ἀντιλαμβάνομαστε τὸν κίνδυνο καὶ ἀναζητοῦμε τρόπους σωτηρίας.
Ἔτσι συμβαίνει καὶ τώρα. Μετὰ τὴν ἀπάθειά μας, ποὺ ἐκδηλώθηκε γιὰ χρόνια, τῇ μὴ διαμαρτυρία μας ὅταν πληροφοροῦμασταν τὶς πολυάπλες καὶ κάθε εἶδους ὑποχωρήσεις τῆς πλειυράς μας, σὺ ἐθνικὸ μᾶς θέμα, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ζυπνήσαμε σὰν ἀπὸ λήθαργο.

Προβληματισμοὶ καὶ ἀνησυχίαι διὰ τὴν ἐπιδιωκομένην λύσιν

Αἱ τελευταῖαι ἐξελίξεις εἰς τὸ Κυπριακόν

«Οὐδέποτε ἡ Τουρκία σεβάστηκε τὴν ὑπογραφὴ τῆς»
Δὲν εἶναι αὐτὸ ἀνεξήγητο. Ἐνεργοποιεῖται πρῶτῃ ἡ πείρα μας, ἡ ἐμπειρία χρόνων πολλῶν, ἡ ὁποία λέγει ὅτι οὐδέποτε ἡ Τουρκία σεβάστηκε τὴν ὑπογραφὴ τῆς καὶ ἀναλογιζόμαστε ἀπὸ ποῖον κίνδυνο μῶλὶς καὶ γλυτώσαμε. Ἐκαμε πολλὰς

Τοῦ Μητροπολίτου Πάφου Γεωργίου
συμφωνίης ἡ Τουρκία, τὶς ὁποῖες ἀθέτησε ἀπὸ τὴν πρῶτῃ στιγμῇ. Παίρνει ὅ,τι τὴν συμφέρει ἀπὸ τὴν συμφωνία καὶ καταπατεῖ ὅλους τοὺς ἄλλους Ὅρους. Συμφώνησε τὴν κατὰπαυση τοῦ πυρὸς στὶς 22 Ἰουλίου 1974, ὅταν εἶχαν ἤδη δημιουργη-

εἰσβολῆς. Σεβάστηκε τὴν Γ΄ Βιέννη; Προνοοῦσε ἡ συμφωνία τὴν ἐπιστροφή τῆς Καρπασίας καὶ παραμονὴν ἐκεῖ 20.000 Ἑλλήνων κατοίκων τῆς. Ὅταν μετέφερε τοὺς Τουρκοκύπριους ἀπὸ τῆς ἐλευθέρως περιοχῆς στὰ κατεχόμενα, ὅχι μόνο δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐπιστροφή καὶ ἐπανεγκατάστασιν τῶν Καρπασιτῶν ποὺ εἶχαν φύγει, ἀλλὰ καὶ

ἐδίωξε ὅλους ὅσους εἶχαν ἐγκλωβιστεῖ ἐκεῖ. Ὑπέγραψε συμφωνία μετὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση γιὰ παρεμπόδιση τῆς ροῆς προσφύγων-μεταναστῶν πρὸς τὴν Εὐρώπῃ ἐναντὶ σημαντικῶν ἀνταλλαγμάτων καὶ καθημερινὰ εἰμαστε μάρτυρες ροῆς τέτοιων προσφύγων ὅχι μόνο πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Κύπρον.
Δικαιολογημένα, λοιπὸν, βομβάσταν πῶς ὅτι καὶ ἂν συνεφωνεῖτο, ἡ Τουρκία θὰ τὸ ἀθετοῦσε, ἀφοῦ ἔπαιρνε πρῶτα ἐκεῖνα ποὺ τὴ συνέφεραν. Ὅταν τὸ 2004 ἀπορρίψαμε τὸ σχέδιο Ἀνάν, αὐτὸ ὀφειλόταν κυρίως στὴν ἀδυναμία ἐγγύησης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

«Μόνον ὁ Ἰω. Καποδίστριας, λόγῳ τῶν οὐσιαστικῶν σχέσεών του μετὰ τὴν Ὁρθοδοξία, τήρησε ἐφεκτικὴν στάσιν...»

ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ;

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Ἀρχοντας, τοὺς «Ὑπερασπιστὰς τῆς Πίστειως»

Γράφει ὁ π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκης, Ι. Α. Αμερικής
Τί θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν τὰ μέλη τοῦ «Τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου»
Ἀγαπητοὶ Ἀρχοντες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,
Αὐτὴ τὴν Κυριακὴ 4 Δεκεμβρίου 2016, τὴν πρῶτῃ Κυριακῇ μετὰ τὴν εορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου Μαθητῇ, εἶναι ἡ "Κυριακὴ τῶν Ἀρχόντων", κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾷ τὸ Τάγμα σας καὶ τὴν ἐργασία ποὺ προσφέρετε «γιά τὴν προώθηση τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, τῆς εὐμερίας καὶ τῆς προόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου». Ἐπίσης ἔχετε ὅλοι δώσει ὄρκο «να ὑπερασπίσετε καὶ νὰ προωθεῖτε τὴν πίστιν καὶ παράδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. ... [καὶ] νὰ προστατεύετε καὶ νὰ προωθεῖτε τὸ ἱερὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ».
Θὰ ἤθελα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ σας σὲ μερικὰς δηλώσεις ποὺ ἔκανε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος γιὰ προβληματισμὸ καὶ περισκεψί.

Στὶς 23.9.2016 τὸ περιοδικὸ Archan News περιελάμβανε ἓνα ἄρθρο ποὺ ἐμφανίστηκε γιὰ πρῶτῃ φορά στὸ The Catholic Register (στὸ ὁποῖο παρατίθενται οἱ ἀναγνώστες), μετὰ τὸν τίτλο, «Θρησκευτικοὶ ἡγέτες ἐπαινοῦν τὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖο ὡς μεγάλο οἰκουμεινιστῇ». Ὁ Πατριάρχης τιμῆθηκε κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς διαθρησκευτικῆς συγκέντρωσης ποὺ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν

Γράφει ὁ κ. Ἡλίας Π. Καρυώτης, θεολόγος
Ὁ θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ μεταλλαγμένο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν ἔχει κοπᾶσι στὴ Χώρα μας. Πρόκειται γιὰ ἓνα ὑπόουλο πόλεμο ἀθέων κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, μετὰ πρῶτους συμμάχους ἀριστερόφρονες θεολόγους τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτοῦτου, ἐπιτρεαμένους ἀπὸ προτεσταντικὰς καὶ οἰκουμεινιστικὰς θέσεις. Δυστυχῶς, ἂντ' αὐτοῦ, εἶχαν εἰσχωρήσει κάποιον ἐκείνους καὶ διδασκαλίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπηρεσίας καὶ μποροῦσαν ἔτσι νὰ θολώσουν τὰ νερά μετὰ μεταπειρικές θεωρίες τους καὶ νὰ ἐπηρεάζουν ἀκόμη καὶ ἐλάχιστους, εὐτυχῶς, κληρικούς.

Ὁ χαράσμος αὐτὲς τὶς γραμμές ἔχει ὑπηρετήσει, γιὰ 14 χρόνια, ὡς θεολόγος καθηγητὴς στὸ ΕCOLE EUROPEEN τῶν Βρυξελλῶν, καὶ ἐπιβυμὶ νὰ ριξὴ λίγα φῶς στὸ παράλογο σκοταδὶ ποὺ κυριαρχεῖ στὰ μυαλὰ κάποιων στὴ Χώρα μας.

Τὸ ECOLE EUROPEEN εἶναι ἓνα πολυεθνικὸ σχολεῖο τῆς Εὐρώπῃ. Ἐνώσεις. Κάθε ἔθνος - μέλος ἔχει καὶ τὸ δικὸ του τμήμα. Αὐτὰ τὰ σχολεῖα ἀποσκοποῦν πρῶτῃ στὴ δικὴ τους ἐθνικὴ μόρφωσιν τῶν παιδιῶν, καὶ ἐκ δευτέρου στὸν εὐρωπαϊκὸ προσανατολισμὸ τους. Τὸ δὲ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι ὑποχρεωτικὸ καὶ διδασκαλεῖται καὶ στὴν πρωτοβάθμια ἐκπαίδευση (Δημοτικὰ) ἀπὸ θεολόγους καθηγητῇ καὶ ὅχι ἀπὸ δασκάλους, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἐτερόδοξοι, ἀλλόθρησκοι καὶ ἢ αἰρετικοί. Τοῦ ἔχουν ἀναθέσει ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα, πλην τῶν Θρησκευτικῶν. Αὐτὸ συμβαίνει σὲ ὅλες τὶς χώρες τῆς Εὐρώπης. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι οἱ θεολόγοι εἶναι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ὅχι κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι.

Διορίζονται ἀπὸ λίστα, ποὺ καταρτίζεται ἐκκλησιαστικῶς ὁμάδας τῆς Εὐρώπης καὶ οἱ ἀρχνοὶ τῶν ἄλλων θρησκειῶν, καὶ ὅχι οἱ πολιτεῖες. Διορίζει ἀπ' αὐτὴ τὴ λίστα τὸ κράτος καὶ μισθοδοτεῖ, ἀσφαλιζει καὶ συνταξιοδοτεῖ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Δίχως σχόλια, ὑπονοούμενα καὶ ὑπαινιγμούς ἐκ μέρους τῆς στήλης μας

Μὲ ποιὲς «εὐκαιρίες» καὶ διατὶ οἱ Μασόνοι ἀναφέρουν εἰς τὰ ἐντυπὰ τους τὸ ὄνομα τοῦ σημερινοῦ Οἰκ. Πατριάρχου μας; (Μήπως μᾶς ἔχουν πιάσει ἐν τέλει «εἰς ὕπνον βαροῦχιον»);

2ον
Εἴπαμε καὶ στὸ προηγούμενο, ὅτι ἡ προσπάθεια τῶν τεκτόνων νὰ προσεγγίσουν ποικιλοτρόπως τοὺς κληρικούς μας ἰδίως ἐπισκόπους, ὡς μητροπολίτες καὶ Πατριάρχες, εἶναι μεγάλῃ. Ἄν τὸ ἐπιτύχουν, τότε «διαλαλοῦν» πρὸς πᾶσαν κατεῦθλυνση καὶ ἢ σωτηρίως διὰ τοῦ ψιθύρου, ὅτι: - Βλέπετε πόσο καλά τὰ ἔχουμε μετὰ τοὺς Δεσποτάδες; Ἄρα δὲν εἴμαστε θρησκευτικοὶ, καὶ μάλιστα ἀντιχριστιανικῇ, ὅπως ἐγνωμάτευστὸ τὸ 1933 ἔνας καθηγητῇ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τὸ υἱόθετησε ἐναντίον μας ἡ τότε ἱερὰ Σύνοδος ἐπαναλαμβάνονμενο ἐκτοτε!
Ἄν ωστόσο ἐπισκεφθοῦν οἱ μασόνοι ἓνα κληρικὸ ἢ δεχθοῦν δωρεὰς ἐκ μέρους των, τί γίνεται τελικῶς;
Ἀπάντησι τοῦ ἐρευνητῇ: Ἄν ἓνας κληρικὸς δεχθεῖ στὴν ἐκκλησίᾳ ἡ τὸ γραφεῖο του τέκτονες, ὡς **συγκροτημένο σῶμα μασόνων** ἢ ὡς **ἀντιπροσωπία** αὐτῶν ἡ δεχθεῖ δωρεὰς ἐκ μέρους **στοῦ**των, τότε αὐτὸ εἶναι ἐκκλησιαστικῶς σκανδαλώδες. Ἄν ὅμως ἐπισκεφθοῦν τὸν κληρικὸ μᾶς ἡ τὴν ἐκκλησίαν του νὰ λειτουργήσῃν ὡς **πρόσωπα**, ἀνεξαρτήτως τῆς τεκτονικῆς τοῦς ιδιότητος καὶ δὲν δημοσιεύονται αὐτὰ ἐπιδικτικῶς καὶ ἐπιτίθεται εἰς τὰ ἐντυπὰ τους, τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει, ὁ κληρικὸς ἐκεῖνος **πῶς** μπορεῖ ν' ἀρνηθεῖ; Δὲν μπορεῖ!
Ὑπ' αὐτὸ τὸ πρίσμα μπορεῖ νὰ δεῖ ἓως χρῆσταις τὶς τυχόν ἐσάφες μα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες μᾶς ἔμαθαν νὰ στηρίζουμε «τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μας», στὴν Εὐρώπῃ, μετὰ ἀποτέλεσμα τὰ σημερινὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης καὶ τὴν ἀπογοήτευση τοῦ Ἔθνους, μετὰ ἐξαίρεση τοὺς συνειδησιακὰ ταυτισμένους μαζί της, τῇ «δυτικῇ παρατάξει» τῶν εὐρωπαϊστῶν».

Τὸ μελέτημᾶς αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ εἶναι ἀριεὶ καταδικαστικὸ καὶ ἀπορριπτικὸ, ἀλλὰ κυρίως ἐρημνευτικὸ καὶ ἀνθεωρητικὸ κάποιων πταγμένων καὶ ἀμετακίνητων θέσεων, ποὺ ἐπιβλήθηκαν στὸ ἔθνος, ἀναπαράγοντες μέσω τῆς σχολικῆς παιδείας. Ἐπιδιώκει νὰ διεισδύσῃ στὸ φαινόμενο τοῦ φιλελληνισμοῦ-παράγοντα μεγάλης σημασίας στὸ ἀγωνιζόμενο γιὰ τὴν παλιγγενεσία του Ἑλληνικὸ ἔθνος κατὰ τὴν Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐπαναστάσει (1821). Στόχος τῆς εἶναι νὰ συμβάλῃ σὲ μιὰ ρεαλιστικότερη ἀποτίμησιν τῶν ὁρῶν **Φιλελληνισμοῦ** καὶ **Φιλελλήνων**. Τὴν εὐστοχότερη σηματοδότησιν τῶν ὁρῶν αὐτῶν προσφέρει ἡ κορυφαία ἑστῆρα-κατὰ τὴν δικὴ μου ἐκτίμησιν- ἐκφωσὴ τῆς ἐλληνικῆς λεξικογραφίας, τὸ «Λεξικὸν» τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας, ποὺ καθηγητοῦ Γεωργίου Μπαμπινιώτη: **Φιλελλητισμός**: «ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ κίνησις, ποὺ ἀναπτύχθηκε σὲ εὐρωπαϊκὰς χώρας καὶ στὴν Ἀμερικὴ, καὶ ἀποσκοποῦσε στὴν ἠθικὴ καὶ ὁλικὴ ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλλήνων πρὶν καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821». **Φιλέλληνας**: «κάθε ξένος, ποὺ ὑποστήριξε τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 καὶ ἐνδόχως μὴ ἀγωνισθῇ κε ὁ ἴδιος στὸ πλεῖρον τῶν ἐπαναστάσεων». Ὅταν δὲν πληροῦνται αὐτοὶ οἱ προϋποθέσεις, τὰ πράγματα δηλοῦνται στὴν ἀρνήσιν, ποὺ ἐξέφρασε στὸ θέμα αὐτὸ ὁ μακαρίτης Κυριακὸς Σιμόπουλος, ποὺ συνοψίζει στὸν ἀπὸλυτο ἀφορισμὸν του: «Φιλελλητισμός τοῦ 1821: ἓνας ξενόφερτος μύθος». Πρόκειται γιὰ ἀπεκμηλίσθη ὑπερβολὴ ἢ, ὡς κάποιο σημεῖο, ἀνταποκρίνεται στὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια; Αὐτὸ θὰ ἀνιχνευθεῖ στὴ συνέχεια.

Ποιὰ ἦσαν τὰ αἷτια τοῦ Φιλελληνισμοῦ
Μὲ τὸ θέμα ἔχουν ἀσχοληθεῖ πολλοὶ ἐρευνητῆς, εὐσιμότητα ὅμως τὰ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕἰΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»
• **Ἐπιστολὴ Ὁρθοδόξων Κρητῶν πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Κρήτης**. Σελ. 4
• **Κείμενον Ἱεροῦ Κανονικοῦ Ὁσίου Νικοδήμου Πενταλόφου Παιονίας Κιλίκης. Περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ συνόδου**. Σελ. 5
• **Ὁμολογία Ὁρθοδόξου Πίστειως**. Σελ. 6
• **Ὁ ἀγὼν τῆς διπλωματίας καὶ αἱ δύο Ὁρθοδοξίαι τῆς Κούβας**. Τοῦ κ. Γ. Γιωργιτῇ. Καθ'οὗ εἰς τὴν Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ. Σελ. 8
• **Θὰ εἶναι Τοῦρκος ὑπὸκοος ὁ ἐτόμος Πατριάρχης**. Σελ. 8

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνονομίας

Τοῦ κ. **Ἡλίου Σουτζίδη**, θεολογικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ
1ον
Μαλθουσιανισμὸς καὶ νεομαλθουσιανισμὸς εἶναι θεωρίες ποὺ πρῶτος εισηγήθηκε στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα ὁ ἀγγλὸς στὴν καταγωγή καὶ ἀγγλικανὸς στὸ θρησκεῖμα, ὁ ἐφημέριος, **Thomas R. Malthus** (1766-1854), μετὰ τὸ ἔργον του «μελέτῃ περὶ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ», ὑποστηρίζοντας ὅτι τὰ ἀνάθη τῆς πολυπληθείας καὶ ἀρθητικῆς τῆς πρὸδο (2, 4, 6, 8, 10, 12...). ἐνῶ ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς κατὰ γεωμετρικὴν πρὸδο (2, 4, 8, 16, 32, 64...). Ἐπ'αὐτὸν στίς θεωρίες αὐτῆς, στηρίχθηκε καὶ θεμελιωδικοῦ ἡ σοσιανικὴ ἰδέα καὶ οἱ πρακτικῆς τῆς

ἀνθρώπων ποὺ ἀγρεύτηκαν ἀπὸ τὴν σιαντὴν τῆς ζωφερῆς πλάνης στὸ δίχτυα τους.
Δυστυχῶς, διαθέτουμε σήμερα περισσοὺ εὐσεβισμόν καὶ ἠθικολογούμεν στὰ κτήνηματα καὶ στὴν ἐν γένει ζωὴν μας, χωρὶς νὰ ἀνιχνύουμε τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, μετὰ συνεπείαν νὰ γινώσκουμε πούρπανοι καὶ ὑποκριτές. Τὸ τραγικότερον πάντων βέβαια εἶναι ὅτι δὲν ὁμιλοῦμε ἀπὸ ἀγνοία τοῦ Ποιμνίου ἡ σκοπιμῶς ἀποφεύγουμε νὰ ὁμιλήσουμε γιὰ θέματα ποὺ ἀπαιτοῦν εὐαίσθησιν τὴν πρᾶγμα ζητημάτων καὶ σχετίζονται μετὰ τὸ γενετήσιον ἐνστικτό, ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὰ θεωροῦμε «ταμποῦ», κατὰ τὸ κοινὸν λεγόμενον, κατὰ δὲ, μετὰ τὸ ὅτιοι δὲν πρέπει γιὰ ποικίλους λόγους νὰ καταπιστευοῦν ποτὲ ὅ,τι καὶ γίνεαι, εἴτε πολλὰς φορές ἀπὸ λεπτότητα καὶ διάκρισιν-ὅπως κάποιου ὑποπτηρῶν- εἴτε ἀπὸ φόβον ἢ μετ'αναχωρήσεως τοῦ Ποιμνίου, βαυκαλιζόντας τὸ τελικὰ καὶ ἀπο-

κοιμίζοντάς το, ὀδηγόντάς το ταυτοχρόνως σὲ βαθύ πνευματικὸ λήθαργο καὶ ἀφηνειόνας συνάμα νὰ αἰωρεῖται ὡς παρεπτόμενον, μίαν πνευματικὴν ἀθλασμίαν στὸ νόον καὶ στὶς καρδίαις τῶν πιστῶν, ἀπειράκις ποὺ ἐπικινδύνει ἀπὸ αὐτὴ ποὺ συστηματικὰ βλέπομεν τὰ τελευταῖα χρόνια ἐπ'αὐτῶν τῶν ἑλλαδικῶν οὐρανῶν καὶ ποὺ ἔλλοι χρεὶ ἀλθέρως ἐπιπνεύσεως καὶ συνεπείας γιὰ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν τῶν πιστῶν, μετὰ τὴν μίαν καὶ ἀντίκρουσιν ποὺ ἀφοροῦν στὴν Αἰωνιότητα.
Ἀναπόδραστα ὅμως δρᾶνται τῆς εὐκαιρίας οἱ ἐπιτήρητοι, πρὸς ἀγρὰν ψυχῶν, καὶ ἐπιδιώκουν νὰ διαλύσουν τὰ νέρη τῶν ἀπορίων ποὺ ἔμειν ἀφῆσκα νὰ αἰωροῦνται καὶ ἀ σκοτίουν ἐπικινδύνει τὸν πνευματικὸν τοπιὸ τῆς προσωπικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὸν κοσμικὸ καὶ καταστροφικὸ, πληθύνοντάς τὰ κενὰ ποὺ ἔμειν ἐκκλησίᾳ ἀφῆσκα, μετὰ ἐτεροδιδά-

σκαλίες καὶ νεοενοκαλιτισμούς, ἀποπροσανατολίζοντας ἔτσι τὸν ἄνθρωπον καὶ δὴ τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανὸν Πιστῶ, ἀπὸ τὴν Ὁδὸ τῆς Σωτηρίας καὶ τοῦ Θελήματος τοῦ Θεοῦ.
Ἐνα ἀκανθώδες καὶ πολὺ φλέγον καὶ εὐαίσθητο ζήτημα τί νενετα κατὰ κόρον ἀφορμὴ πτώσεως ἀλλὰ καὶ στεφανώσεως πολλῶν πιστῶν ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐκκοπήν τοῦ ἰδιοῦ θελήματος καὶ ἐναντίον τῆς φαντασίας καὶ τῶν παθῶν τους, ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνονομίας μετὰ τῶν συζύγων ἐντός τοῦ πλαισίου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γάμου[3], μετὰ ὁποιοδήποτε φυσικὸ ἢ τεχνικὸν τρόπον καὶ μάλιστα πολὺ πρόσφατα μετὰ δαιμονιώδεις ἐπιστημονικὰς σφαιρίσεις καὶ εὐφροσύνηματα, ὅπου ἡ ἐμφύσησις ἐνὸς μικροτίπτῃ στὸ σῶμα τῆς γυναίκας θὰ ἐκασφαλίζῃ ἐκ προνοίας τὴν προσδοκώμενη καὶ ἐπιθυμητὴ ἐκβασιν, ὡς ἡ ποὺ ἐξηγημένη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυριδωνος Ἐπισκόπου Τριμυθούντος.

Τοιχογραφία Ἰ. Ν. Προτάτων, Ἅγιον Ὅρος.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ!

Τὸ ἀνακονισθὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας διὰ τὸ Κολυμβάρι

Δήλωση τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας περὶ τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης (2016) καὶ περὶ τοῦ κείμενου «Οἱ σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μετὰ τὸν ὑπόλοιπον χριστιανικὸν κόσμον»
Στὴν συνεδρίασιν τῆς ὁλομέλειαις στὶς 15.11.2016, πρωτόκολλο Νο 22, ἡ ἱερὰ Σύνοδος προέβη σὲ θεώρησιν τοῦ κείμενου «Οἱ σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μετὰ τὸν ὑπόλοιπον χριστιανικὸν κόσμον», ποὺ ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης, στὴν Ἑλλάδα, τὸν Ἰούνιον τοῦ τρέχοντος ἔτους, καὶ ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν:

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν στὶς 01.06.2016, πρωτόκολλο Νο 12, ἡ ὁλομέλεια τοῦ σώματος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀποφάσισε νὰ προτείνει τὴν ἀναβολὴ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, προκειμένου νὰ συνεχίσουν τὴν προετοιμασίαν γιὰ αὐτήν. Σὲ ἀντίθετον περίπτωσιν, ἡ ἱερὰ Σύνοδος δήλωσε ὅτι ἡ Βουλγαρικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν θὰ λάβει μέρος σὲ αὐτή.

Στὴ συνέχεια, παρόμοιες προτάσεις ἔγιναν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἄλλων Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες συμμετεῖχαν στὴν ὁργάνωσιν τοῦ Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Οἱ διοργανωτῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς νήσου Κρήτης δὲν ἔλαβαν τὶς προτάσεις αὐτῆς ὑπόψιν. Στὴ συνέχεια τέσσαρις αὐτοκέφαλοι Τοπικῆς Ἐκκλησίας δήλωσαν τὴν μὴ συμμετοχὴν τους (κατὰ χρονολογικὴν σειράν) ἡ Βουλγαρικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία (ἀπόφασιν τῆς 1ης Ἰουνίου), τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιόχειας (ἀπόφασιν τῆς 6ης Ἰουνίου), ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας (ἀπόφασιν τῆς 10ης Ἰουνίου), καὶ ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία (ἀπόφασιν τῆς 13ης Ἰουνίου).

Ἀπὸ τῆς 16 Ἰουνίου ἕως τῆς 27 στήν Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν στὸ νησί τῆς Κρήτης, τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, πραγματοποιήθηκε ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ χωρὶς τὴν συμμετοχὴν τῶν τεσσάρων Τοπικῶν αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν συμμετοχὴν τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴν Ἀμερικὴ (OCA), ποὺ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὴν Βουλγαρικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς αὐτοκέφαλη, ἡ συμμετοχὴ τῆς ὁποίας, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς προετοιμασίας, δὲν προβλεπτόταν, οὐτε ὡς ἐπισκέπτεις. Ἐκπρωσώπων τῶν μέσων μακρῆς ἐνημέρωσιν καὶ ἐπισκέπτες ἀπὸ ἐτερόδοξες θρησκευτικὰς κοινότητες (Ρωμαιοκαθολικὴ, Ἀγγλικανικὴ, κ.λπ.) ἦσαν παρόντες στὴ Σύνοδον.

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης ψήφισε καὶ δέχθηκε ἐξὶ πρὸ-συνοδικὰ ἐγγράφα μετὰ τῆς γνωστῆς ἀλλαγῆς, καθὼς καὶ τὴν "Ἐγκύκλιον" καὶ τὸ "Μήνυμα". **Τρίτiana τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους ποὺ συμμετείχαν στὴν Σύνοδον δὲν ὑπέγραψαν** τὸ ἐνῆργον «Οἱ σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μετὰ τὸν ὑπόλοιπον χριστιανικὸν κόσμον» καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ἱεράρχες ποὺ δὲν ὑπέγραψαν (συμπεριλαμβανομένων ἑκγῶν Ὁρθοδόξων θεολόγων) ἔχουν ἐκδώσει κείμενα δημόσια μετὰ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν στάσιν τους.

Στὴν ἐπιστολὴν τοῦ, πρωτόκολλο Νο 798 / 07.14.2016 (Συνοδικὴ Ἀρχι- ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Γεγονοτασχολία

Διατὶ Σεβασμιώτατοι;

ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ ἓνα καταπληκτικό σχόλιο ἐνὸς γνωστοῦ ὁμολογητῆ, τοῦ ἱατροῦ κ. Λυκοῦργου Νάνη, σχετικὰ μὲ τὴν ἀποποίηση εὐθυνῶν τῶν Ἱεραρχῶν γιὰ τὰ κείμενα τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης, πρὶν λίγες ἡμέρες. Πρόκειται ἀναμφίβολα γιὰ κραυγὴ ἀγωνίας ἐνὸς συνειδητοῦ ὀρθοδόξου πιστοῦ: «Γιατὶ, σεβασμιώτατοι, περιφρονήσατε τὴν ἐμπνοὴν καὶ ἀγωνιώδη κραυγὴ ἀγωνίας τοῦ ποιμνίου σας, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὑπάρχετε; Γιατὶ δὲν διακρινύσατε σπεντοροεῖα τῇ φωνῇ καὶ ὁμοθυμαδὸν τὴν ἀκλονήτου κύρους ἀλήθεια, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας μόνο ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία διαθέτει ἐκκλησιαστικὴ ὑπόσταση καὶ δύναται νὰ ὀνομάζεται μὲ τὸν ὀρο Ἐκκλησία, ἐν ἀντίθεσι μὲ τὶς ἐκτὸς Ὀρθοδόξης αἰρετικές κοινότητες καὶ ὁμᾶδες τῆς δυτικῆς χριστιανοσύνης, ποὺ στερούνται ἐκκλησιαστικότητος καὶ

Ἡ Ἁγία Σοφία τελεσιδিকা μετεβλήθη εἰς Τζαμί!

Ἡ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΟΤΗΤΑ τοῦ νεοσουλτανίου τοῦρκου προέδρου Τ. Ἐρντογάν εἶναι πλέον ἐκτὸς ἐλέγχου. Ἡ Ἁγία Σοφία Κωνσταντινουπόλεως ἔγινε, καὶ μὲ κυβερνητικὴ «βούλα», μουσουλμανικό τζαμί! Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Ἀπτόητο συνεχίζει τὶς προκλητικὲς ἐνέργειες καὶ δηλώσεις μὲ στόχο τὴ δημιουργία κλίματος στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Τουρκίας τὸ καθεστὸς Ἐρντογάν. Μετὰ τὴν ἐπιμονὴ στὴν ἀμφισβήτηση τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Τούρκο Πρόεδρο, τὸ τουρκικὸ ὑπουργεῖο Ὀρθρσκευτικῶν Ὑποθέσεων προχώρησε στὸν διορισμὸ μόνιμου ἱμᾶθι στὴν Ἁγία Σοφία, σὲ μία θέσι ποὺ ἀν καὶ ὑπῆρχε ἀπὸ τὸ 1935, εἰς χρόνια παρέμενε κενή. Σύμφωνα μὲ δημοσίευμα τοῦ Πρακτορείου Ἀνατολῆ ὁ μουσθῆς τῆς περιοχῆς Φατὶ καὶ τὸ ἀρμόδιο ὑπουργεῖο, ὁ νέος μόνιμος ἱμᾶθς θὰ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ ὅλες τὶς προσευχὲς τῆς ἡμέρας. Σύμφωνα μὲ τὸ δημοσίευμα τοῦ πρακτορείου «ῥῥα ἀπὸ τοὺς τέσσερις μινιρῆδες τῆς Ἁγίας Σοφίας θὰ ἀκουεῖται ἡ φωνὴ τοῦ ἱμᾶθι πέντε φορές τὴν ἡμέρα ἐνῶ μὲχρι τώρα αὐτὸ γινόταν δύο φορές τὴν ἡμέρα. Ὑπενθυμίζεται ὅτι τὸν περασμένο Ἰούλιο εἶχε ἀπορριχθεῖ τὸ Κοράνι γιὰ πρώτη φορὰ μὲσα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἁγία-Σοφίας, κίνηση ποὺ εἶχε προκαλέσει θυελλα ἀντιδράσεων» (Ιστ. tribune.gr)! Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς τῆς προδοτικῆς λυκοφιλίας τῶν πολιτικῶν καὶ τελευταία χρόνια μὲ τοὺς ηγέτες ἐνὸς ἀπὸ τὰ πλέον βάρβαρα ἔθνη τῆς οὐκουμένης. Μὲ τὴ θρασυψιὰ τοῦ ὁ ἡμιπαράφρονος τοῦρκου πρέσβδρος, ὁ ὁποῖος ἐνασρκώνει δύο κακά, τὸν τουρκικὸ σωβινισμό καὶ πρωτογονισμό καὶ τὸν ἰσλαμικὸ φανατισμὸ, καταπέττει διενδεῖς συμφωνίες καὶ διαταράσσει τὶς σχέσεις καλῆς γειτονίας μὲ τοὺς γειτονικοὺς τοὺ λαοὺς. Οἱ θρασυεῖς οὐλοὶ μὲμπερὲς μὲ ἓνα τρόπο «βάζουν τὴν οὐρά κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια», τὸν ἥρωισμῶ. Ἀλλὰ αὐτοὺς δυστυχίως μὰς τελειώσε!

Φοβερά καταγγελία ἀπὸ πρῶνῃ μάγισσα: Εἰς τὸ Halloween γίνονται θυσιεὲς παιδιῶν!
ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ μῆνα ὁ δυτικὸς κόσμος καὶ ἰδιαιτέρα ἡ «χριστιανική» Ἀμερικὴ «γιορτάσσει» τὴ μεγαλυτέρα, κατὰ τοὺς δυτικούς, «εορτὴ» τοῦ ἔτους, τὸ Halloween, ἡ ὁποία εἶναι ἐκθάρατα εορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ «ἔξω ἀπὸ ἑδῶν!» Δεῖτε τὴν φρικαστικὴ ἀποκάλυψη ποὺ ἔκαμε πρῶνῃ μάγισσα γι' αὐτήν: «Αὐτὴν τὴν περίοδο ἡ ἀμερικανικὴ κοινωνία «εορτάζει» τὸ Halloween, τὶς σκοτεινὲς Ἀπόκριες, μὲ βαμπτρῖ, μάγισσες, σκελετοὺς καὶ γενικά πλάσματα τοῦ τρόμου. Μία πρῶνῃ μάγισσα, ἡ Μπέθ μίλησε ἀποκλαύττα γιὰ τὶς σατανιστικές τελετουργίες ποὺ λαμβάνουν χώρα τὴν περίοδο αὐτή. Καὶ ἡ μαρτυρία τῆς ἔχει μεγάλη σημασία καθὼς ὑπάρχει πολλὴ σύγχληση γιὰ τὸ ἂν ὅχι τὸ Halloween εἶναι πραγματικὰ κακό, ἢ ἂν εἶναι μόνο μία νύχτα διασκεδάσης. Ἡ πρῶνῃ μάγισσα Μπέθ, λοιπὸν, μοιράζεται τὴν ἐμπειρία τῆς σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἶχε κατοικήσει στὸ ἓνα σατανικὸ τελετουργικὸ γιὰ τὸ Halloween, ὅταν ἦταν παιδί. “Ἐγὼ πραγματικὰ δὲν ἤθελα νὰ δῶσω πολλές λεπτομερείες γι' αὐτὸ, γιὰτὶ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ μιλῶσω καί, ἐιδικρινά, δὲν θέλω νὰ ἐνοχλήσω “Λέει ἡ Μπέθ σὲ ἓνα νέο βίντεο. Ἡ σωτηρία τῆς ἦρθε τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ ἦταν ἐπακόλουθο ἐσωτερικῆς θεραπείας καὶ λύτρησης. Ἡ Μπέθ συνειδητοποίησε ὅτι εἶχε κατοικήσει στὸ ἓνα σατανικὸ τελετουργικὸ στὶς Ἀπόκριες, ὅταν ἦταν μόλις 3 ἐτῶν. “Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Halloween, σατανιστεῖς χρησιμοποιοῦν μικρὰ παιδιὰ, ὅπως ἐγὼ, ως σεξουαλικά εἰδωλὰ γιὰ νὰ προσκυνηθῶν. Ἄλλα παιδιὰ ἔχουν πολὺ χειρότερη μοῖρα. Ὀνάστοι! Ξέρω γὰρ γιὰ κάποιους αὐτοὶ εἶναι ὑπερβολικὸ, γιὰ νὰ σκεφτεῖ καὶ νὰ πιστέψει κανεῖς, ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια!” (Ιστ. Κατάνυνσι) Ἰδοὺ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, ἰδοὺ καὶ ἡ παράδοση τοῦ σύγχρονου κόσμου στὰ ἔργα τοῦ! Ἀ, καὶ μία πληροφορία: τὸ Halloween «γιορτάζει-

ται» καὶ στὴ Χώρα μὰς τὰ τελευταία χρόνια! Ὁ Θεὸς νὰ φυλάει τὰ παιδιὰ μὰς!

Ἀπίστευτος δεισιδαιμονία μὲ τὸ «ζυμάρι τοῦ Ἁγίου Παΐσιου»!

ἈΛΛΑ καὶ ἡ δικὴ μὰς κοινωνία δὲ βαδίζει καλλίτερα ἀπὸ τὴ δυτική. Ἀνατέλλοντας τοῦ 21ου αἰῶνα, ὑπάρχουν ἀνθρώποι οἱ ὁποῖοι βιώνουν μὲ τρόμο ἀπίστευτες μορφές δεισιδαιμονίας, τὶς ὁποῖες

Θεοσιζεῖται εὐθανασία καὶ διὰ ἡλικιωμένων, μὴ ἄσθενεῖς!
Ἡ Ὀλλανδία εἶναι ἡ πλέον διεφθαρμένη χώρα τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία πρωτοπορεῖ στὴ θεομοδέτηση κάθε ἀντιχριστιανικῆς πρακτικῆς. Μετὰ τὴ νομιμοποίηση τῆς παιδεραστίας, ἔρχεται νὰ νομιμοποιήσῃ καὶ τὴν εὐθανασία, χωρὶς νὰ συντρέχουν λόγοι ὕλης! Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Ἡ Ὀλλανδικὴ κυβέρνηση ἀνακοίνωσε τὴν Τετάρτῃ ὅτι σκοπεῖ νὰ παρουσιάσει σχέδιο νόμου, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ νομιμοποιήσει τὴν εὐθανασία σὲ άτομα ποὺ νιώθουν ὅτι ἔχουν “ὀλοκληρώσει τὴ ζωὴ τους”, ἀλλὰ δὲν βρίσκονται ἀπαραίτητα στὸ τελευταῖο στάδιο κάποιος θανατηφόρου ἄσθενεῖς. Τὰ άτομα ποὺ “ἔχουν σταθμισμένη γνώμη ὅτι ἡ ζωὴ τους ἔχει ὀλοκληρωθεῖ θὰ πρέπει, ἀπὸ αὐστηρὰ καὶ προσεκτικὰ κριτήρια, νὰ πᾶρουν τὴν ἀδεία νὰ τελειώσουν τὴ ζωὴ τους μὲ ἀξιοπρέπεια”, ἀναφέρουν οἱ ὑπουργοὶ Ὑγείας καὶ Δικαιοσύνης. Ἡ Ὀλλανδία εἶναι ἡ πρῶτῃ χώρα στὸν κόσμο ποὺ νομιμοποιήσει τὴν εὐθανασία (τὸ 2002), ἀλλὰ μόνο γιὰ τὶς περιπτώσεις ἄσθενων ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ ἀφόρητους πόνους χωρὶς καμία προοπτικὴ θεραπείας. [...] Οἱ επικριτὲς τῆς πρότασης δηλώνουν ὅτι ἡ πρακτικὴ τῆς εὐθανασίας ἔχει ἕνδε ἔξαπλωθεῖ πέρα ἀπὸ τὰ ὄρια γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε σχεδιαστεῖ ἀρχικά, καὶ ὅτι ἡ φράση “ἀφόρητος πόνος (ἢ βάσανο)” ἔχει ἐφαρμοστεῖ ὀχι μόνο σὲ περιπτώσεις ἀτόμων σὲ τελικὰ στάδια ἄσθενειῶν, ἀλλὰ καὶ σὲ άτομα μὲ ψυχικὲς νόσους (ἢ νοῖαις) (Ιστ. Τὰ Νέα)! Ἰδοὺ τὸ νέο σχέδιο τῆς Νέας Τάξεως Πραγματῶν, νὰ «ξεφορτωθῶνται» τοὺς ἡλικιωμένων καὶ νὰ μὴ εἶναι «βάρος» γιὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ τὸ κράτος. Τὸ ἐπόμενο στάδιο θὰ εἶναι ἡ ὑποχρεωτικὴ εὐθανασία. Μὴ ἔχετε ἀμφιβολίες πῶς καὶ αὐτὸ θὰ μὰς συμβεῖ καὶ σύντομα μάλιστα!

πολλὲς φορές ὑποβάλλουν καὶ ἐπιβάλλουν ἀνθρώποι τῆς Ἐκκλησίας! Τελευταία, μετὰ τὴν περιφορά γιὰ προσκύνηση τῶν λαοτήχνων σαγιανάρων τοῦ ἁγίου Παΐσιου, περιφέρουν καὶ «ζυμάρι τοῦ ἁγίου». Δεῖτε μαρτυρία τοῦ π. Σπυριδωνὸς Σκούρη: «Τοὺς τελευταίους μῆνες ἀρκετοὶ ρωτοῦν γιὰ κάποιο προζύμι ποὺ περιφέρει ἀπὸ χερί σὲ χερί- κυρίως γιὰ τὸν ἁγίο-ν καὶ τὸ ὁποῖο ὅσοι το λάβουν προτρεπόμενται νὰ τὸ ζυμώ-σουν προσευχόμενοι γιὰ ὃ,τι ἐπιθυμοῦν. Τὸ ζυμάρι αὐτὸ παρουσιάζεται μὲ διάφορα ὀνόματα προ-έλευσης (π.χ. ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα) ἢ φέρετὶ τὸ ὄνομα κάποιου συγχρό-νου Ὁσίου (π.χ. τοῦ Ἱερόντος Παΐσιου), δηλαδή ὅς πῖπτα τοῦ Ἁγίου Παΐσιου. [...] Τοὺς τελευταίους μῆνες ἀρκετοὶ ρωτοῦν γιὰ κάποιο προζύμι ποὺ περιφέρει ἀπὸ χερί σὲ χερί καὶ φέρετὶ τὸ ὄνομα ἡ γέ-ναι τοῦ Ἁγίου Παΐσιου. Φυσικὰ ὁποῖο διακρίτεται ἀπὸ γνήσια ὀρθόδοξη πνευματικότητα μπορεῖ ἀμέσως νὰ διακρινεῖ τὴν πλάνη σὲ μία τέτοια περίπτωση. Ἀπὸ κανέ-να ἐμπιστο ἡ εἰλικρινὲς πρόσωτο, ποὺ κατέχει ὑπεύθυνη θέση στὴν Ἐκκλησίᾳ ἢ ἔστω ποὺ ἔχει ὀρθὴ σχέση μ' Αὐτήν, δὲν πιστοποιεῖται κάποιο τέτοιο πρακτικὴ. [...] Ἐπίσης, εἶναι κραυγαλέα ἀντιεναγγε-λικά ἡ χρὴση ψυχολογικῆς βίας, ὥστε νὰ φοβηθεῖ ὁποῖος σκεφθεῖ ὅτι μὴ παρασκευάσει τὴν πῖπτα. Τὶς περισσότερες φορές ἡ συνταγὴ ποὺ συνοδεύει αὗ συνηθως τὸ ζυ-μάρι προειδοποιεῖ πῶς ὁποῖος δὲν ἐφαρμοσθεῖ τὴν διαδικασία μὴ μπορεῖ νὰ προκαλέσει πᾶν αὐτὸ τοῦ διαφόρα ἀρνητικὰ πράγματα» (Ιστ. Τρελογιάννης)! Ἰδοὺ πῶς «χώνει τὴν οὐρά τοῦ διαβόλου»

σὲ σπῖπτα εὐσεβῶν πιστῶν, διὰ τῆς ... εὐσέβειας! Προσοχὴ λοιπόν!

Ἀπροθυμία «φοιτήσεως» εἰς φροντιστήρια διὰ «φιλοζώους»!

Ἡ ζωολατρία καὶ πῶς συγκρι-μὲν ἡ σκυολατρία εἶναι ἓνα ἀκό-μῃ εἶδος «θρησκευτικότητας» τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν. Τὰ κοινωβού-λια συναγινώσκονται ποῖα θὰ ψηφι-σῶν τοὺς «πολημότερους» νόμους γιὰ τὰ ...δικαιώματα τῶν ζώων, τὴ στιγμὴ ποὺ ψηφίζουνται σωφρὸνδ νόμοι καταπτήτης βασικῶν δι-καιωμάτων τῶν ἀνθρώπων! Μάλι-στα τὴ ζωή, ὅσων δὲν συμμερίζον-ται τὴ ζωολατρίᾳ, ἔχει καταντήσῃ μαρτυρικὴ. Πλῆθος ἄθῶων πο-λιτῶν καὶ ἰδίως παιδιῶν ὤρτανται ἐπιθέσεις ἀπὸ ἄγρια σκυλιὰ καὶ συχνὰ βρίσκουν τραγικὸ θάνατο, ὅπως τὸ ἀτυχὲ ἐκείνο παιδί στὴν Κοζάνη, τὸ ὁποῖο καταπατήρη-κε, ἀνήμερα τοῦ περασμένου Πά-σχα, ἀπὸ τὰ «συμπαθὴ τρεπάτο-ρα» γέινο!Ἡ κατάσταση μὲ τοὺς «φιλοζώους» ἔφτασε, σὲ τέτοιο σημεῖο στὴν Ἑλβετία, ὥστε ἡ κυ-βέρνηση ψηφισε νόμο γιὰ ὑπο-χρεωτικὸ φροντιστήριον σὲ ὅσους ἔχουν σκύλους. Ὅμως ὁ νόμος καταργήθηκε στὴν πράξη καὶ «Ἡ ἑλβετικὴ Βουλὴ κατήγγηρε τὸ νό-μο ποὺ προέβλεπε ὑποχρεωτικὰ “μαθήματα ἀγωγῆς” γιὰ τοὺς πολί-τες ποὺ ἀποκτοῦσαν γιὰ πρώτη φορὰ σκύλο. Τὸ σκεπτικὸ, τὰ μα-θήματα δὲν εἶχαν ἰδιαιτέρω ἀποτέ-λεσμα. Ὁ νόμος εἶχε ψηφιστεῖ τὸ 2008. Τρία χρόνια ὑπῆρθε, ἡ χῡ-ρα εἶχε συλλογιστεῖ ἀπὸ τὸ θάνα-το ἐνὸς μικροῦ ἀγοριοῦ ἀπὸ ἐπι-θεση σκύλου ράτσας πῖμπουλ. Ὁ νόμος προέβλεπε τετράωρα μα-θήματα συμπεριφοράς, στὰ ὁποῖα ἔδιναν τὸ παρὼν οἱ νέοι κάτοχοι σκύλου μαζί μὲ τὸ κατοικίδιο. Τὰ συμπεράσματα ἦταν ἀπογοητευ-κά: καταρχὴν ἓνας στοὺς πέντε ἰδιοκτῆτες δὲν πῆγαινε κἀν στὸ μάθημα. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι πῆγαιναν, μάλλον δὲν μὲβαῖναν. Οἱ ἐπιθέ-σεις σκύλων σὲ ἀντιποστίτους περαστικούς δὲν μειώθηκαν» (Ιστολ. Τὰ Νέα)! Βλέπετε οἱ «φιλο-ζῶοι» εἶναι παντοῦ καὶ πάντα ἱεροὶ (ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα), «παχύ-δερμα», ἀδιόφοροι γιὰ τὰ δικαιώ-ματα τῶν συνανθρώπων τους! Κατάντια καὶ αὐτῇ!

Τὸ Ἰσλάμ καλπάζει διὰ τὴν κατάνκτησιν τῆς ἀνθρωπότητος!

ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΗ εἶναι ἡ ἔκθεσι ἀμερικανικῆς ἔρευνας σχετικὰ μὲ τὸ προβᾶδιμα καὶ τὴν ἐπικράτη-ση τοῦ Ἰσλάμ παγκοσμίως. Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Ἡ Νέα Τάξη παραμυ-θιάζει τοὺς μουσουλμανικοὺς, κάνον-τας τοὺς νὰ πιστεύουν μὲσω τῶν ἀρχηγικῶν στελεχῶν τους ποὺ ἐλέγχονται ἀπὸ τὶς μουσικῆς τῆς ὑπηρεσίας, πῶς θὰ γίνουν κυρίαρ-χοι τοῦ κόσμου. Ὅταν ἔρθεῖ ἡ ὥρα ὁμως τῆς πανθηρκαείας, τότε θὰ παραγκωνιστοῦν, καθὼς δὲν θὰ εἶναι πλέον χρήσιμοι γιὰ τὸν παγ-κόσμιο γίγντι. “Ἐτσι νὰ προβλέψῃ ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ Pew Resear-ch Center, λέει ὅτι τὸ Ἰσλάμ θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ κυρίαρχὴ θρησκαία μέχρι τὸ τέλος τοῦ πα-ρόντος αἰῶνα, ἐπειδὴ ἡ μουσουλ-μανικὴ πίστις ἀναπτύσσεται μὲ ρυθμοὺς ρεκόρ. “Ὁ Χριστιανισμὸς εἶχε ἓνα προβᾶδισμα ἐπὶ αἰῶ-νων ἐναντι τοῦ Ἰσλάμ, καὶ πλέον τὸ Ἰσλάμ τελικὰ πηλαιοῖται”, ἀνέφε-ρε ὁ Διεθυντὴς τῆς ἐταιρείας Alan Cooperman. Ἡ μελέτῃ τοῦ Pew ἀποδοεῖ ἐν μέρει τὴν ἀνάπτυξί- τοῦ Ἰσλάμ στὰ ὑψηλὰ ποσοστὰ γονιμότητας τοῦ μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ, τὴν ἰδία ὥρα ποὺ στὴν Εὐρώπῃ ἐπικρατεῖ ὑπογεν-νητικότητα, γὰρ στὴν ἐπικράτηση τῆς παγκοσμιοποιητικῆς θεωρίας τοῦ “μὴ κανεῖς παιδιὰ, κοίτα τὴν ζωὴ σου”. Σύμφωνα πάντα μὲ τὴν ἔρευνα, “μετὰξὺ 2010 καὶ 2050, ὁ παγκόσμιος συνολικός πλη-θυσμὸς ἀναμένεται νὰ αὐξηθεῖ σὲ 9,3 δισεκατομμύρια, μία αὐξηση κατὰ 35%. Κατὰ τὴν ἴδια περίοδο, οἱ Μουσουλμάνοι ἀναμένεται νὰ αὐξηθοῦν κατὰ 73%.” Ὁ ἀριθμὸς τῶν Χριστιανῶν ἐνθῆνος ἀναμέ-νεται νὰ αὐξηθεῖ, ἀλλὰ μὲ βραδύτερο ρυθμὸ, περὶπτοὺ τὸ ἴδιο ποσοστὸ (35 %)» (Ιστολ. Τομεῖς ἐνημερώ-σης prisonplanet.gr)! Καὶ ἰ κἀνουν οἱ «χριστιανικὲς» κυβερνήσεις γι' αὐτὸ; Συναγρόνται τὴν προώθησιν τοῦ Ἰσλάμ, γὰ νὰ θέσουν στὸ πε-ριθώριον τὸν Χριστιανισμὸ. «Θεὸς» νὰ εἶναι καὶ ὁποῖος νὰ εἶναι, φτάνει νὰ μὴ εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Χριστιανι-σμοῦ!

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ Η ΑΓΙΑ ΠΡΟΦΗΤΙΣ ΑΝΝΑ

ΣΤΙΣ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μὰς τιμᾷ τὴν μνήμῃ τῆς ἁγίας προφητίδος Ἀννης, τῆς μητρὸς τοῦ προφήτου Σαμουὴλ. Ἡ προφῆτις Ἄννα ἔζησε στὴν πόλῃ Ἀρμαθαίμ, τοῦ ὄρους Ἐφραΐμ, καὶ εἶχε παντρευθεῖ τὸν Ἑλκανάν, ὁ ὁποῖ-ος καταγόταν ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Λευὶ. Ὁ Ἑλκα-νάν, ἐπειδὴ ἡ Ἄννα ἦταν στείρα πανδρεύθηκε καὶ τὴν Φεννάνα, μὲ τὴν ὁποία τεκνοποίησε. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀτεκνίας τῆς ἡ Ἄννα ὀνειδίζotan ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὴν Φεννάνα ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς καὶ ἀβλῶνταν καὶ παρακαλο-ῦσε τὸν Θεὸ νὰ τῆς χαρίσῃ τέκνο. Κάποτε ἦλθε μὲ τὸν ἄνδρα τῆς στὴν Σηλῶμ, ὅπου βρισκόταν ἡ Κιβωτὸς καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου, γιὰ νὰ προσ-φέρῃ θυσία, ἐπειδὴ ὅμως ἦταν στείρα ἔλαβε μία μεριδὰ ἀπὸ τὴν θυσία ἐν ἀντίθεσῃ μὲ τὴν Φεννά-να ποὺ ἔλαβε δύο. Ὅμως ἡ Ἄννα δὲν γόγγυσε,

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐγκλωβίζονται ζευγάρια, ὃχι νεαρότερης μόνον ἡλι-κίας, ἀλλὰ πολὺ περισσότερα καὶ αὐτὰ ποὺ διανύουν τὴ μέση ηλικία, φτάνοντας ἔτσι καὶ σὲ βαθὰ ἀκόμῃ γε-ράματα, ἐξακολουθώντας νὰ αἰρούν καὶ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναγνώρησιν τοὺς ἀπὸ τὴν παρούσα ζωή, τὸ πνευματικὸ αὐτὸ ἀπεχθές φορτίο ποὺ ἔχει ἐναποτε-θεῖ ἔξωπας τῆς ἀσυνειδητῆς καὶ ἀκούσιας ἡ ἐνσυνεί-δητης καὶ ἐκούσιας πνευματικῆς τους ἀμελείας, ἐπά-νω στοὺς νοητοὺς ὤμους τῆς καρδίας τους, δίχως ποτὲ νὰ ἔχουν ἀντιληφθεῖ καὶ συναισθανθεῖ τὸ ἐπιτα-κτικὸν τῆς ἀναγκαιότητας ἀποθεσῆς τους, ἔξωπας τοῦ ὁποίου παραμένουν πνευματικὰ καθηλωμένοι καθόλη τὴ διάρκεια τῆς βιωτῇ τους, στὴ χαμέρπεια τοῦ σαρκικοῦ τοὺς πάθους, ὑπὸλογοι καὶ ὀδμοῖι τῆς θανάσιμης ἀμαρτίας τῆς φυγοντεκνίας, χαρίζομενοι μὲ τὴ στάση τους αὐτὴ στὸ φιληθὲν σαρκίο τους, θω-πεύοντας παράλληλα μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν φιλα-τία τους.

Συμπερασματικὰ θὰ λέγαμε ὅτι ἡ ἐνωσι τοῦ ζευ-γαριοῦ διαμέσου τῆς ἐρωτικῆς συνάφειας καὶ ἐντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Γάμου, ἡ ὁποία λαμβάνει χώρα μὲ μοναδικὸ σκοπὸ καὶ ἐπιδιώξῃ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ φιληθόνου “ἐγὼ” μῃς, ἀρα μὲ ἰδιαιτέλεια καὶ πθε-μενὴν ὑπὸ τὴν ὑπηρεσία τῆς φιλαντίας, καθίσταται ἀναπόδραστα ἐφάρμητ, κατακρτέα καὶ ἀπορριπτέα ἐναντι τοῦ Θεοῦ.

Σύμφωνα μὲ τὴν Πατερικὴ Παράδοξο, ἡ ἔλξι καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνδρα πρὸς τὴ γυναῖκα καὶ τανάπαλιν, ὀφείλει νὰ διαπνέεται καὶ νὰ ἀποτελεῖ εἰκόνα τῆς ἀνα-πητικῆς ροπῆς καὶ Σχέσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστια-νοῦ μὲ τὸν Χριστὸ, ἡ ὁποία καὶ σάν τελικὸ σκοπὸ ἔχει τὴν ἐπίτευξί τοῦ καθ’ ὁμοίωσιν, μέσα ἀπὸ τὸ Μυστή-ριο τοῦ Γάμου καὶ τῆς οὐκινκῆς σταυρικῆς πορείας τοῦ ἐγγαμίου βίου. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξέλλα- μὸς διαβεβαίανει ὅτι «τὸ Μυστήριον τοῦτο Μέγα ἐστίν, ἐπεὶ, δὲν λέγῃς εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλη-σίαν»[5].

Ὅπως μὰς διαβεβαίανει ὁμως καὶ Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθῶν Παῦλος, ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ τὴ Σω-τηρία μὰς ἐνῶς ἐγῶμῃ μέσα μὴ πνοῇ ζωῆς ἀκόμῃ, ἀρκεῖ νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε ὀρθά τὸν ὑπόλοι-πον χρόνον τοῦ ἐπιγίου βίου μὰς, μὲ τὴν εἰλικρινὴ Μετανόια καὶ ἱερὰ Ἐξομολόγησιν ποὺ ἀπαλείβει κάθε στίλιλο καὶ ἵχνος προερχομένου ἀπὸ τὴν ἀμαρτία.

Ὁ ὀρθόδοξο ἐγγαμιο σύζυγος εἶτε ἄνδρας εἶναι εἶτε γυναῖκα ὀφείλει νὰ παραπθεῖ στὴν πράξῃ ἀπὸ κάθε εἰδους “δικαιώματα” προφυλάξῃ καὶ φυγοτε-κώσωνε τὸ χᾶτι καὶ τὸ ὀνομαζόμενον δῆθεν “οἰκονογε-ακὸ προγραμματισμὸ”· ἀκούγεται προφανῶς πιὸ εὐήχα καὶ δὲν ἐνέιγρει μὴς περιτέχνα ἐκακαμμένους Ὅρος ἐντονες ἀντιδράσεις, ὑπολανθάνοντας καὶ ὑποκρύπτοντας τεχνέντως τὴν πραγματικότητα.

Γιὰ νὰ θέσωμε ὁμως τὸ ζήτημα ἀπερίφραστα καὶ ξεκαθάρα, ἡ ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας μὲ ὁμοιαφι-ποτε παρεμβάση ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ζευγαριῶν, πλὴν τῆς ἐγκρατευτικῆς ὁδοῦ, ἀποβαίνει θανάσιμῃ ἀμάρτημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμῃ καὶ ἡ χρῆσις τῆς “ἐκμετάλειυσῃς” τῆς φυσιολογίας τῶν μὴ γόνιμων[6] ἡμερῶν τῆς γυναικας κατὰ τὴν ἐκκλῆσιν τοῦ μηνιασίου κύκλου τῆς, δὲν ἀποτελεῖ ὀρθὸ πνευματικὸ τρόπο προσέγγισθς τοῦ θέματος. Ἐντοῦτος ὁμως, καὶ ἡ ἐγκράτεια ἀκόμῃ, ὡς ὁ μοναδική, σὲ σχέση μὲ τοὺς ὑπόλοιπους, ἀποδεκτὸς τρόπος τοῦ ἐνερνεῖν, πρέπει νὰ ἐξασκεῖται μόνον ὅταν συντρέχουν ἰδιόζωντες πνευματικὸι λόγοι ἀνυπερβλήτου χαρακτῆρα ποὺ δὲν συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς πολυτεκνίας καὶ ἐπιβάλ-λουν τὴν ἀποφυγὴν τῆς, πάντοτε ὁμως καὶ κατόπιν ὑπακοῆς καὶ πνευματικῆς καθοδήγησῆς ἀπὸ φωτι-σμένο καὶ ἐμπειρο Πνευματικὸ.

Ἀναντίρρητα ὁμως, ἡ ἐξάρειση τῆς ἐγκράτειας ποὺ σχετίζεται μὲ τὶς περιόδους τῶν διατεταμένων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία νηστειῶν, συμπεριλαμβανομένων τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς καθόλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους, ὅπου ἡ ἀποχὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴ συνουσία, σὲ κα-μῖα περίπτωση δὲν λογίζεται ὡς ἀποφυγὴ τεκνογ-ονίας, ἀλλὰ ἀντίθετως ὡς πνευματικὰ ἐπιβεβλημένη ἄσκησι, Ἐπιπλέον, ἡ προσωρινὴ ἐξάσκηση τῆς ἐγκρατευτικῆς ὁδοῦ, πέραν τῶν συγκεκριμένων αὐτῶν περιόδων, ὅταν ἐκ συμφωνοῦ[7] ἀποφασισθεῖ καὶ ἀπὸ τῆς δύο πλευρῆς τῶν συζύγων, πάντοτε ὁμως μὲ στόχο τὴν ἐντρυφήσιν στὴν πνευματικὴ ἄσκησι, στὴ νηστεια καὶ στὴν προσευχὴ γιὰ πνευμα-τικὴ ἀνάτασι καὶ οὐδέποτε μὲ σκοπὸ τὴν ἀποφυγὴν τῆς τεκνογονίας, ἀλλὰ πάντοτε κατόπιν εὐλογίας τοῦ πνευματικοῦ τοῦ πατέρα, ἀποτελεῖ θεάρεστο ἔργο καὶ πνευματικὴ ἄσκησι.

Σὲ κάθε ἀντίθετῃ περιπτώση ὅπου προβάλλεται ἐπιτακτικὰ ἡ ἀνάγκη διαρκοῦς ἐπιβολῆς μιάς ἀνευ ὀρίων ἀδιάρτητῆς ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας μὲ πρόφραση τὴν χαλεπότητα τῶν ἐσχάτων καιρῶν ποὺ διανύουμε, ὅπου καὶ προτάσσονται ἡ ἀγάπη δῆθεν καὶ συγκυτάβωσις πρὸς τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καθὼς καὶ “ἀντικειμενικὸ” –ὅπως ὑποστηρίζουν– λό-γοι ἀδυσκολίας ἀκριβοῖς καὶ κατὰ γράμμα πιστῆς ἐφαρμογῆς τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐντολῶν καὶ τοῦ Παν-αγίου Θελημάτων τοῦ Θεοῦ, τῶν Προσταγμάτων τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλη-σίας μὰς, ἀντικατοπτρίζουν περὶπρانا, ἀλλὰ καὶ πι-στοποιῶν συνάντα μὲ μέγεθος τῆς ἐκκοσμίκευσης, στὴν ὁποία ἔχει περθεῖσθαι ὁ Πνευματικὸς καὶ τῆς ἀπο-μακρυνοῦν τοῦ ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια τὴν Ὅποία βᾶνασμα κατακερματίζει κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ ἀσύστολα ὑπερ-κερνὰ, προκειμένου νὰ προσαρμῶσει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιό Του, στὶς ἐθελοθρησκειού-σας ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίες τῶν πνευματικ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

«Άνοιξη τῆς ἐπιστολῆς γιὰ τὸ: Καλούμενο μάθημα τῶν Ὁρησκειωτικῶν, τὸ μάθημα Παιδείας καὶ Ἑλληνορθόδοξης κληρονομιάς»

Γράφει ὁ κ. Ἰωάννης Β. Κογκούλης,

Ὁμότιμος Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, Πρόεδρος Συμβουλίου ΑΤΕΙ Θεσσαλονίκης

3ον.-Τελευταῖον

Ἐπειδὴ, πολλοὶ ὑπῆρξαν οἱ δι-δάκτορες μου καὶ οἱ διπλωματοῦ-χοι μεταπτυχιακοὶ μου, μάλιστα, πολλῶν ἀπὸ αὐτοὺς, οἱ ἐργασί-ες ἀφορῶν στὸ καλούμενο μάθημα τῶν Ὁρησκειωτικῶν καὶ εἰδικότερα στὰ Προγράμματα Σπουδῶν (Ανα-λυτικὰ Προγράμματα) τούς,

ΝΙΘΩΘ τῆς ΥΠΟΧΡΕΩΣ:

» **ΝΑ ΠΡΟΤΕΙΝΩ** στὴν Ἱεραρχία μας, **ΕΝΣΤΕΡΝΙΖΟΜΕΝΗ** τὴ **ΜΕ-ΓΙΣΤΗ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΤΗΣ** γιὰ τὴ **προσφορά στὰ παιδιά καὶ τοὺς ἐφήβους** καί, εἰδικότερα, **στοὺς μαθητὲς, ΑΥΘΕΝΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ** καὶ γιὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ **ΓΝΗΣΙ-ΟΥ ΗΘΟΥΣ** τούς, καθὼς, ἐπίσης, τὸ **ὅτι ΟΛΟΙ ΜΑΣ, ΚΛΗΡΙΚΟὶ ΚΑΙ ΛΑΪ-ΚΟὶ** γράφουμε τὴν ἱστορία μας, τὰ ἐξῆς:

1. **Νὰ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΕΙ** τὴν ἐπιτροπὴ γιὰ τὰ Προγράμματα Σπουδῶν (Αναλυτικὰ Προγράμμα-τα) τοῦ καλούμενου μαθήματος τῶν Ὁρησκειωτικῶν, - Παιδείας καὶ Ἑλληνορθόδοξης Κληρονομιάς, ἡ ὁποία:

» **ΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙΑΤ** ἀπὸ **ΕΙΔΙ-ΚΟΥΣ**, οἱ ὁποῖοι νὰ διαθέτουν τὴν ἀπαραίτητ **ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙ-ΚΗ «ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ»**, [θεολογικὲς σπουδές (πτυχιῶ Θεολογίας) καὶ Ψυχολογικοπαγωγικὴ καὶ Διδακτικὴ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ἐξειδίκευση].

2. **Νὰ ΜΕΡΙΜΝΗΣΕΙ**, ὥστε ἡ ἐν λόγω ἐπιτροπὴ νὰ **ΞΕΚΙΝΗΣΕΙ** τῆς ἐργασίης τῆς ἀπὸ «μηνίδι-ης βά-ση», ὅπως ἀκριβῶς πρόσφατα **ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ** ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ἑλλά-

δος (4-7.10.2016) καὶ **ΟΧΙ** νὰ πε-ριοριστέῃ σὲ προσπάθεια βελτίω-σης τῶν **Νέων Προγραμμάτων**, ὅπως φαίνεται νὰ ἐπιδιώκει ἡ ἐξ Ἀρχιερέων ὀρισηθία ἐπιτροπῆς.

3. **Νὰ ΒΟΗΘΗΣΕΙ** νὰ **ΣΥΝΕΙΔΗ-ΤΟΠΟΙΗΣΟΥΝ** τὰ **ΔΣΧΕΤΑ** μέλη τῆς ὀρισεθείας ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνο-δὸ τῆς Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπι-τροπῆς, πῶς δὲν **ΜΠΟΡΟΥΝ** **ΝΑ ΔΣΧΟΛΗΘΟΥΝ** μὲ θέματα, γιὰ τὰ ὁποῖα **ἀπαιτεῖται συγκεκριμένη ἐπιστημονικὴ ἐξειδίκευση**, ὅταν, δηλαδὴ, στεροῦνται εἴτε α) θεολο-γικῶν σπουδῶν, εἴτε β) τῆς **ΑΝΑ-ΓΚΑΙΑΣ** πρὸς τοῦτο **Ψυχολογιο-παγωγικῆς καὶ Διδακτικῆς ΕΠΙΣΤΗ-ΜΟΝΙΚΗΣ** ἐξειδίκευσίς τους. Εἰδι-κότερα:

» Οἱ Πανεπιστημιακοὶ συνάδελ-φοι, **ἀριστοὶ στοὺς ἐπιστημονι-κούς κλάδους τοῦ διακονοῦν στὸ Πανεπιστήμιο, ὡς ΕΝΣΤΕΡ-ΝΙΣΤΟΥΝ** τὸ γεγονός ὅπ, συμμετέ-χοντας σὲ μία τέτοια ἐπιτροπὴ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, **ΥΠΟΤΙΜΟΥΝ** τοὺς ἐξειδικευμένους Πανεπιστη-μιακοὺς **συνάδελφους** τούς. **Εξάλλου, εἶναι ἐπιστημονικὰ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ** ἕνας **ὀφθαλμι-ατρος** νὰ **ὑποκαταστήσῃ** τὸν **καρ-διοχειρουργό**.

3. **Νὰ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙ** στὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοὺ συμμετεῖχαν στὴ συνίαση τῶν **Νέων Προγραμμάτων** Σπουδῶν πῶς: **Εἶναι ἠθικὰ ἀπαρά-δεκτο** νὰ **συμπεριληφθοῦν καὶ σὲ ἀνάλογη ἐπιτροπὴ τῆς Ἱερᾶ Συν-όδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Εκκλη-σίας τῆς Ἑλλάδος**.

Ἐπειδὴ, Μακαριώτατε καὶ Σεβα-σμιώτατε, ὅπως προαναφέραμε, ὁ

«Ὅφιν εἰς χρυσοὺν μετέβαλες»

«Αὐτὴ ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει» (Πρ. Θ 36). Δηλαδή: Αὐτὴ ἦταν γεμάτὴ ἀπὸ ἀγαθοεργίης καὶ ἐλεημοσύνες. Ὁ λόγος γιὰ τὴν Ταβθά. Ἰδιαίτερος, ὅπως βλέπουμε, τονίζεται ἡ ἐλεη-μοσύνη.

» Ζήτησε ἕνας ἀδελφός ἀπὸ τὸν Ὅσιο Ποιμένα νὰ τοῦ πῇ καὶ. Καὶ τοῦ λέγει: «Οἱ Πατέρες ἔβαλαν σὰν ἀφετηρία τὸ πένθος». Λέγει πάλι ὁ ἀδελφός: «Πές μου καὶ ἄλλο». Ἀπάντησε ὁ γέρων: «Ὅσο μπορεῖς, ἀς δοῦλεσαι στὸ ἐργόχειρό σου, γιὰ νὰ κάνῃς ἀπὸ τὸ κέρδος ἑλεος. Γιατὶ εἶναι γραμμένον, ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ πίστις καθαρῶν ἀμαρ-τίες». Λέγει ὁ ἀδελφός: «Τὶ εἶναι πίστις». Ἀπαντᾷ ὁ γέρων. «Πίστις εἶναι τὸ νὰ ζῇ κάποιος μὲ ταπεινοφροσύνη καὶ νὰ κάνῃ ἑλεος».

» Κάποιος γεωργός, γνωστός τοῦ Ἁγίου Σπυριδωνος (12 Δεκ.), εἶχε μένει ἀπὸ σπᾶρι καὶ κινδύνευε ἀπὸ τὴν πείνα. Πῆγε σὲ κάποιον πλού-σιον νὰ δανεισθῇ λίγο καρπὸ καὶ τὸ θέρος νὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ μετὰ τὸ διάφορον (τόκο). Ἀλλὰ ὁ πλούσιος, χωρὶς χρέματα οὐδὲ κόκοα σίτου δὲν τοῦ εἶδε. Τότε σκέφθηκε καὶ πῆγε στὸν Ἅγιο Σπυριδῶνα, ὁ ὁποῖ-ος τὸν παρηγορήσας καὶ τὸν ἐστελεῖ στὸ σπῆτι του. Τὸ πρῶτὸ πῆγε ὁ Ἅγιος μόνος του στὸ σπῆτι κρατώντας ἕνα τεμάχιον χρυσοῦ σὲ σχῆμα φιδιοῦ καὶ τοῦ λέγει. «Πῆγαινε, τέκνο, καὶ βάλε τὸ χρυσοῦ ὡς ἐνέχυρο, γιὰ νὰ πάρῃς αὐτὸ ποὺ χρειάζεσαι».

Πῆρε ὁ πτωχὸς γεωργὸς στὰ χεῖρα του τὸ χρυσοῦ φιδί, οἱ καὶ μεγάλ-η χαρὰ πῆγε στὸν πλούσιον, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἀλλάξε καὶ ἀπὸ σκληρὸς καὶ ἀκαμπτός, ἕναι γλυκὺς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἔδωσε στὸν πτωχῷ τόσο σπῆτι, ὅστε ἐφθάσε καὶ ἔσπειρε καὶ ἐξοικονώμησε τῆς ἀνάγκης τοῦ σπητιοῦ του.

Ὅταν ἦλθε ἡ ἐν εσθδεία μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τῆς πρεσβε-ί-ες τοῦ Ἁγίου, ἐγίνε τόσο πολὺ σπᾶρι, ὥστε ἐφθασε στὸν πτωχὸ νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ χρέος του. Τότε πῆρε τὸ χρυσοῦ καὶ σὰν εὐλαβῆς τὸ ἐπέστρεψε στὸν Ἅγιο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε. «Ἄς πᾶν τέκνο μου, νὰ τὸ δώσωμε στὸν φιλόανθρωπο Θεό, ὁ ὁποῖος σὲ σπληχνίσθηκε καὶ τὸ ἔδωκεναι». Πῆγαν λοιπὸν στὸν κῆπο, ἔβαλαν κάτω τὸ χρυσοῦ καὶ βλέ-ποντας πρὸς τὸν οὐρανὸ εἶπε. «Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ πᾶν-τα πτωχὸν καὶ μετασκευάσῃς μόνον τὴν βουλῆσάν, ὅπως τότε κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μωϋσέως μεταμορφώσας σὲ ὄρι τὴν ράβδον του, αὐτὸς καὶ τὸ χρυσοῦ τοῦτο, ὅπως ποῦ μπροστὰ ἀπὸ ὄρι σὲ τοῦτο ὁ εἶδος μετέ-βαλες, ἔτσι καὶ τώρα μετέστρεψε αὐτὸ στὴν προηγούμενη μορφή, γιὰ νὰ δόξασθῃ τὸ σὺν Πανάνῳ Ὀνομα καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτὸς ὁ ἀνθρώ-πος τὴν κηδεμονία καὶ φροντίδα, τὴν ὁποῖα ἔχεις πρὸς ἐμᾶς καὶ νὰ βε-βαιωθῇ διὰ τῆς πράξεως, ὅτι εἶναι ἀληθέστατο τὸ ρητὸ τῆς Γραφῆς τοῦ λέγει. «πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν (ψαλμ. ρ, γ' 11)». Ἐτοῖ εἶπε ὁ Ἅγιος καὶ ὡς τὸν θαύματος ἡ ἀμέσως ἕναι ὄχις φωντᾶνός ὁ ἀψυχὸς χρυσοῦς καὶ μπῆκε στὴν φωλιὰ του, ἀπὸ τὴν ὁποῖα τὸν εἶχε πάρει ὁ Ἅγιος ποῦ μπροστὰ καὶ τὸν εἶχε μετεβάλει σὲ χρυσοῦ. Ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ παράδοξο ὁ πτωχὸς γεωργὸς τρέμοντας ἀπὸ θαυμασμὸ ἔπεσε στὴν γῆ καὶ ἔχυνε θερμίστα δάκρυα, νομίζοντας τὸν ἑαυτοῦ τὸν ἀνάξιο τέτοιας Χάρτις. Ὁ δὲ Ἅγιος τὸν σήκωσε καὶ τὸν ἐνδυνάμωσε καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴ δίδῃ στοὺς ἀνθρώπους τὴν δόξα καὶ τὴν αἰνέση, ἀλλὰ στὸν Παντοδύναμον Θεό.

» Στὸν βίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος διαβάζουμε. Ἐνας πλὺ πλούσιος δώρησε στὸν Ἅγιο μία πολυτίμη νόνα μεγάλῃς ὀσμῆς, γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποῖ. Ὁ Ἅγιος τὴν δέχθηκε μὲ μεγάλῃ χαρὰ. Ὅμως ὅλη τὴν νύκτα βασάνει τὸν ἑαυτὸν λέγοντας, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ Πα-τριάρχης νὰ σκεπάζεται μὲ τόσο πλούτημα ρούχα καὶ οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου νὰ παγνῶνουν ἀπὸ τὸ ψυχὸς καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἔχουν ἕνα κουρελὶ νὰ σκεπάζωνται καὶ νὰ κοιμῶνται νησιτικῶ, ὅπως ὁ πτωχὸς Λάζαρος. Τὶ περιέμνει λοιπὸν νὰ ἀκούσῃ τὴν ἡμέρα τῆς Δευ-τέρας Παραούσιας; Μόλις λοιπὸν ζήμερσε, στέλνει τὴν νόνα στὴν ἀγορά, γιὰ νὰ πωληθῇ. Ὅταν τὴν εἶδε ὁ δωρητῆς, τὴν ἀγοράζει πάλι καὶ τὴν φέρνει πάλι στὸν Πατριάρχη. Ὁ Πατριάρχης τὴν δέχεται, ἀλλὰ ἀμέσως τὴν στέλνει στὴν ἀγορά, γιὰ νὰ πωληθῇ. Ἐπειδὴ αὐτὸ ἐγίνε ποῖος φερές, ὁ μέγας Ἱωάννης δηλώνει στὸν δωρητῆ. Γιὰ νὰ δοῦμε ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο θὰ κουρασθῇ πρῶτος, ἐγὼ ποῦ τὴν πωλῶν καὶ σὺ ποῦ τὴν ἀγοράζεις καὶ τὴν προσφέρεις; Φυσικὰ τὰ χρήματα ὁ Ὅσιος τὰ ἔδινε στοὺς πτωχοὺς.

ΧΡΗΣΙΜΟΤΑΤΗ ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΕΓΚΟΛΠΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Εἵμαστε στὴν εὐχάριστη θέσθ νὰ σᾶς ἐνημερώσωμε ὅτι οἱ ἐκδόσεις τοῦ «Ὁρθο-δόξου Τύπου» μολὲς ἐκυκλοφόρησαν τὸ «**ΕΓΚΟΛΠΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕ-ΩΣ**», ποῦ πάρα πολλοὶ ἀδελφοί μας εἶχαν ζητήσει. Εἶναι πολὺ χρήσιμὸ γιὰ κάθε πιστὸ ποῦ προέκειται νὰ ἀναδεχθῇ ἕνα νεοφύτι-στο ἡ γιὰ κάποιον ἐτερόδοξο ἢ καὶ ἀλλό-θρησκο, ποῦ εἰσιμάζεται νὰ γνῇ μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Εκκλησίας. Περιλαμβάνει ὅ, τι εἶναι ἀπαραίτητο καὶ χρήσιμὸ γιὰ τὴν συνο-πτικὴ, ὀρθὴ ἐνημέρωση ἐπὶ θεμάτων τῆς πίστεώς μας. Ἐγχειρμω, καλαιοσθητο καὶ σὲ ἀπλὴ γλῶσσα.

Τιμὰς 4 εὐρώ

Χριστιανισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ κα-τηγοριοποιηθῇ μεταξὺ τῶν θρη-σκειῶν, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς ἵδρυσε Ἑκκλησία καὶ ὄχι θρησκεία καὶ πῶς ὡς θρησκεία νοεῖται ὁ Χρι-στιανισμὸς ποῦ ἔχει **ΑΠΟΚΟΠΕΙ** ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ

Ἐπειδὴ, ἡ ἔνοια «Ὁρησκειω-τικᾶς» εἶναι σὲ μεγάλῳ βαθμῷ ἀρνη-τικὰ φορτισμένη καὶ ξένη πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοσι καὶ ζωὴ μας.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σπρη-γμένη στὴν, κατὰ τὸν Α. Παπαδια-μάνη, «**κλῆτὴ μας σκέψη**», **ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ:**

» **Νὰ ΖΗΤΗΣΕΙ** ἀπὸ τὴν Πολτεία τὴν μετονομασία τοῦ καλούμενου μαθήματος τῶν Ὁρησκειωτικῶν (**Religionsunterricht**):

1. Γιὰ τὴν Πρωτοβάθμια ἐκπαίδευ-ση, σὲ **ΜΑΘΗΜΑ** μὲ τὴν ὀνομασία: **Ἑλληνορθόδοξὴ ἀγωγή** [Πρβλ. **ΦΕΚ Α' 133/4.9.1991**]

2. Γιὰ τὴ Δευτεροβάθμια ἐκπαί-δευση, σὲ **ΜΑΘΗΜΑ** μὲ τὴν ὀνομα-σία:

Παιδεία καὶ Ἑλληνορθόδοξη Κληρονομία ἢ **Ἑλληνορθόδοξη Παιδεία**.

Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι,

Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι. Ὁ δά-σκαλος καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ χώρου τοῦ σχολείου **ἱερούργει**. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσοστόμος σημειώνει:

«**Τὸ τῆς διδασκαλίας καὶ τὸ τῆς ἱερωνυμῆς ἄξιωμα μέγα ἐστὶ καὶ θαυμαστόν**». Τὸ Γένος μας κινδύ-νειται ἀπὸ τὴν ἀλλοτρίωσι. Τὸ οχο-λεῖο φαίνεται νὰ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν καλλιέργεια στοὺς μαθητῆς τῆς **ΤΑΥ-ΤΟΤΗΤΑΣ** τοῦ Γένους μας. Οἱ ἔδνο-αποδομητῆς ἀδιαφοροῦν, ἔδν **ΠΕ-ΘΑΝΕΙ** τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων. Δυσ-τυχῶς, σήμερα φτάσαμε στὸ σημεῖο ποῦ φαίνεται νὰ μὴ ἵσχυεῖ το: «**Ἡ Ἑλλάδα ΠΟΤΕ δὲν πεθάνει**». Ἄραγε, θὰ μείνετε ἀδιαφοροί, ὅταν, ὡς γνωστὸν, ὅπως προαναφέρθη-κε:

» **Κατὰ τὴν Τουρκοκρατία, καὶ ὄχι μόνο, στὴν ἀγκάλια τῆς Εκκλησίας σῴθηκε τὸ Γένος μας**. Βέβαια, αὐτὸ συμβαίνει, ὡς πρὸς τὸν Χριστιανισμὸ γενικότερα, καὶ σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπῃ, ἡ ὁποῖα φαί-νεται νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ, ἔνω, παρὰἄλλω, κινδυνεύει ἀπὸ **μουσουλμανικὸ ἐπικιομῶ καὶ ἀλλοτρίωσι**.

Τελεωνόμενος, ἀνεξάρτητα, ἐὰν ἡ ἐν λόγω ἀνοιχτὴ ἐπιστολή μου, σὲ κάποιες περιπτώσεις, **βρεθεῖ στὸ κάλαθο τῶν ἀχρήστων καὶ μάλι-στα «ἀδιάβαστος**», **ΕΥΧΟΜΑΙ:**

1. **Οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴ διαπαι-δαγωγίση τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήβων καὶ μάλιστα τῶν μα-θητῶν, μὲ ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΕΣ τοὺς Ποιμένες τῆς Ὁρθόδοξης Καθολ-ικῆς Εκκλησίας μας, νὰ ΕΧΟΥΜΕ, ὡς πρὸς τὴν προσφορά σὲ **ΟΛΑ** τὰ ἑλληνόπουλα, καὶ ὄχι μόν-ο, τῆς ΑΥΘΕΝΤΙΚΗΣ Παιδείας καὶ τῆς καλλιέργειας ἐνὸς ΓΝΗΣΙΟΥ ἥθους, «καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χρι-στοῦ» μας.**

2. **Νὰ ΔΙΑΤΗΡΟΥΜΕ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ΟΛΟΙ ΜΑΣ, κλη-ρικοὶ καὶ λαϊκοί, πῶς, μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἁγίων καὶ Μαρτύρων τῆς Εκκλησίας μας, θὰ μᾶς ΠΕΡΙΜΕ-ΝΟΥΝ στὴν ἐν οὐρανῷ θριαμ-βεύουσα Εκκλησία, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος **προφητικὰ ὑπενηνέθη** στους **Νεοέλληνας** ἐπὶ: «**Θὰ βγῶν πρᾶγματα ἀπὸ τὰ σχολεῖα ποῦ ὁ νοῦς ... δὲν φαντάζεται**», ἀλλὰ καὶ ὁ **Πατριούλακος, ὁ ὁποῖος ἀνέχε-ρε πῶς: «Τ' ἄθεα γράμματα εἶναι ἡ ρίζα κάθε συμφορᾶς ...Τ' ἄθεα γράμματα ὑφάνονται τὸ σάβανο τοῦ γένους...»**.**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Πανελλήνιος Ἑνώσις Θεολό-γων εὐρίσκειται, στὴν εὐχάριστη θέ-ση νὰ ἀνακαινίσῃ στοὺς συναδέλ-φους καὶ νέους θεολόγους, ὅτι στὸ Ἐπιμνηστικὸν Σεμινάριον Παιδα-γωγικῆς καὶ Διδακτικῆς Κατάρτισης πρὸ Γραφείῃ τῆς Π.Ε.Θ. (Χαλκοκον-δυλῆ 37, ὁροφὸς 3ος), εἰσηγητῆς στίς 10-12-2016 ἡμέρα Σάββατο καὶ ὡρὰ 11:00 – 14:00 θὰ εἶναι: ὁ κ. Στέφανος Κουμαρόπουλος, Δρ. Θεολογίας, Διευθυντὴς Γενναῖουσιᾶς μὲ θέμα: «Ἡ σημασία τῆς ἐπικοι-νωνίας στὴ διδακτικὴ πράξι».

Ἀπὸ τὴ Γραμμετσίᾃ τῆς Π.Ε.Θ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς

«Ἰησοῦ μακρόθυμε, τά τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον τραύματα»

6. Τὰ ἅγια Θεοφάνεια εἶναι με-γάλη ἐορτὴ. Θυμολογήσατε τὴ φα-νέρωση τῆς Ἁγίας Τριάδος κατὰ τὴν ὥρα τῆς βάπτισις τοῦ Χρι-στοῦ. Οἱ ἀνθρώποι ἀκούσαν τὴ φωνὴ τοῦ Πατρός, εἶδαν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὥστε περισσότερον κατα-βαῖνον¹³ καὶ γνῶρισαν μὲ ὅλες τούς τίς ἀίσθησις τὸν Υἱό.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, μὲ τρόπο λπτό καὶ σύντομο, περι-γράφει τὸ ἱστορικὸ, γεγονός τῆς βάπτισις τοῦ Χριστοῦ: «Τότε

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2016

Ἀπόστολος: Ἑβρ. ια΄ 9-10, 32-40

Εὐαγγέλιον: Ματθ. α΄ 1 - 25

Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: Δ΄

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«Μεθ’ ἡμῶν ὁ Θεός»

Κατὰ τὴν σημερινὴν προεόρτια Κυριακὴ ἀναγινώσκεται τὸ Ἱερὸ Εὐα-γγελικὸ Ἀνάγνωσμα, ποῦ περιλαμβάνει τὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

«Εὐαγγέλιον λέγεται ἡ παρούσα Ἱερά Βίβλος, παρατρεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, διότι εὐαγγελίζεται εἰς ὅλους τὴν ἀναίρεσι (καὶ ἀποφυγὴ) τῆς κολάσεως καὶ τὴν ἀφεσι καὶ συγχώρησι τῶν ἀμαρτημά-των καὶ τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἀγασμὸ καὶ τὴν ἀπολύτρωσι καὶ τὴν υἰοθεσία τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὴν κληρο-νομία ὑπὸ τῶν πιστῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ τῶν Οὐρανίων ἀγαθῶν».

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει ὅτι «Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ λόγος ποῦ περιέχει τὴν ἀναγγελία ἀγαθῶν πραγμάτων, καθὼς εἶναι εὐλόγο, καὶ ποῦ εὐφραίνει κάθε ἀνθρώπου μὲ τὴν ωφέλεια ποῦ τοῦ χαρίζει, ἐὰν παραδεχθῇ τὸ εὐαγγελιζόμενον, ἡ ὁ λόγος, ποῦ περιέχει καὶ ἀποδηλώνει τὴν παρουσία αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν», δηλαδή τὸν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Σω-τηρία. Καὶ ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος σημειώνει ἐπὶ ὀνομαζέται Εὐαγγέλιο «διότι μᾶς ἀναγγέλλει πράγματα εὐχάριστα, τὰ ὁποῖα ἔχουν εὐ καὶ καλούς».

Γιὰ ποῖο λόγο τὸ ἀποκαλεῖ «Βίβλον γενέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» ἐρωτᾷ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος: «Ἄν καὶ αὐτὸ ὄχι μόν-ο τὴν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ ἔχει, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν θεία Οικονο-μία γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, (ἐν τούτοις τὴν ὀνομάζει Βίβλον γενέσεως), διότι ὅλης τῆς ἐναρκότα θείας Οικονομίας αὐτὸ τὸ κεφάλαιο καὶ ἀρχὴ καὶ ρίζα γίνεται ὅλων τῶν ἀγαθῶν ποῦ μᾶς ἀφο-ρῶν... Ἀπὸ τὸ σπουδαιότερο κεφάλαιο τῶν κατορθωμάτων, δηλ. τῶν ἔργων τῆς σωτηριώδους Οικονομίας τοῦ Θεοῦ ὠνόμασε ἐταὶ τὸ Βίβλιον.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, κατὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸ ἐρμηνευτὴ Εὐθύμ-ιο Ζυγαβινὸ, «διέκρινε εὐλόγα σὲ τρεῖς μεριδές ὅλες ἐν γένει τῆς γενεᾶς. Γιατὶ ἔγιναν τρεῖς πολιτείες ἀπὸ αὐτῆς. Διότι ἀπὸ μὲν τὸν Ἀβραάμ μέχρι τὸν Βασιλέα Δαυὶδ μετὰ τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναοὺ ἡγεμο-νεύονταν ἀπὸ τοὺς Κρίτες. Ἀπὸ δὲ τὸν Δαυὶδ μέχρι τὴν μετοικεσία καὶ Βαβυλωνίαν αἰχμαλωσία διοικούσαν ἀπὸ βασιλεῖς. Καὶ ἀπὸ τὴν μετοι-κεσία τῆς Βαβυλωνίως μέχρι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκυβερνῶντο ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἀρχιερεῖς. Ὅταν ὅμως ἦλθε ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς κριτῆς καὶ βασιλεὺς καὶ ἀρχιερεῖς, ἐπαύθησαν οἱ πολιτείες ποῦ προαναφέραμε».

Θέλει δὲ νὰ δεῖξῃ ὁ Χριστὸς, λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅτι οὐτε ὅταν μετεβλήθησαν οἱ πολιτείες ἔγιναν ποῦ καλύτεροι οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐκυβερνοῦντο ἀπὸ ἀριστοκράτες καὶ βασιλεῖς καὶ ἀλιγάρχεις βρισκονταν μέσα στὰ ἴδια κακά. Καὶ οὐτε ὅταν πῶς ἐξουσίασαν δημα-γωγοί, οὐτε ἱερεῖς, οὐτε βασιλεῖς εἶχαν κατὰ περισσότερο ἀναφορικὰ μὲ τὴν καλλιέργεια τῆς ἀρετῆς». Καὶ ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος συμπληρώνει: «ὅτι εἶχαν τὴν ἀνάγκη, ποῦ ἀληθινὸ κριτοῦ καὶ βασιλέως καὶ ἱερέως, ποῦ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Γιατὶ

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλας και ποίας αλλαγάς υπέστητ ήξ αίτίας αυτής τής ύπογραφής

- 40ον
- Τά οικονομικά συμφέροντα
- τής Ενώσεως εξουθενώνουν τά κράτη μέλη

Η μέχρι τώρα μελέτη μας πάνω στην Συνθήκη του Maastricht (1992) έχει καταστήσει σαφές **τό ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν έχει ως προτεραιότητά της την ευημερία των μελών που την απαρτίζουν**. Ώστόσο, αυτό που δεν είναι εύρεως γνωστό είναι τό ότι οι βάσεις γιά τό σημερινό μάρφωμα τής Ευρωπαϊκής Ένώσεως τέθηκαν πολλά χρόνια πιδ πρίν, στό μα-κρινό 1958 και στην Συνθήκη τής Ρώμης.

Στό άρθρο 208, που **παρέμεινε άναλλώιστο** και στην Συνθήκη του Maastricht, υπήρχε ή έξης πρόβλε-ψη:

«Η Έπιτροπή δύναται, μέ τήν επιφύλαξη όπι **πληρο-φορεί σχετικά** τίς άρμόδιες άρχές των ένδιαφερομέ-νων Κρατών μελών, **να μεταφέρει στό νόμιμο ένός Κράτους μέλους τά στοιχείά ενεργητικού που κατέ-χει σέ νόμιμο άλλου Κράτους μέλους**, κατά τό μέ-τρο που είναι άναγκαία γιά τή χρησιμοποίηση τους γιά τούς σκοπούς γιά τούς όποιους προορίζονται από τήν παρούσα συνθήκη. Η Έπιτροπή άποφύγει, κατά τό δυνατό, να προβάλει σέ τέτοιες μεταφορές, άν κατέχει στοιχεία ενεργητικό διαθέσιμα ή ρευστοποιήσιμα στό νόμισμα που χρειάζεται.

Η Έπιτροπή έπικαινωει μέ κάθε Κράτος μέλος μέσω τής άρχής τήν όποια αυτό όρίζει. Κατά τήν εκτέ-λεση των δημοσιονομικών πράξεων, προσφεύγει στην έκδοτική Τράπεζα του ένδιαφερομένου Κράτους μέ-λους ή σέ άλλον έξουσιοδοτημένο από αυτό οικονο-μικό όργανισμό».

Αυτό τό άρθρο έδινε τήν δυνατότητα στους Ιθόνον-τες τής Ευρωπαϊκής Ένώσεως να **έλέγχουν**, αλλά και να **ρυθμίζουν** τίς ίσοτιμες των Ευρωπαϊκών νοιμομά-των. Σήμερα οι περισσότεροι οικονομικοί άναλυτές **παροδέονται τήν άποτυγία τής Οικονομικής και Νομισματικής Ενώσεως (ΟΝΕ)**, θεωρώντας ωστό-σο λανθασμένα ως άπιο αυτής τής άποτυχίας τό άνισο οικονομικό επίπεδο άνάπτυξης άνάμεσα στα κράτη μέ-λη, που προκάλεσε τήν έπίσης άνιση άνάπτυξη τής κε-φαλαιακής συσσώρευσης στό έσωτερικό τής Ε.Ε. και έμπόδισε τήν πραγματοποίηση των στόχων τής Οικο-νομικής και Νομισματικής Ένώσης.

Η άλήθεια, όμως, είναι πώς ή άνισόρροπη αύτή άνάπτυξη **δέν έγινε εκ λάθους ή εκ παραδρομής**, αλλά βάσει ένός **καλομετρήμενου και άκόμα πιδ καλά στήμενου σχεδίου**. Τό άρθρο 208 δέν είναι ούτε τυπικά, ούτε άστοχα τοποθετημένο μέσα στην Ευρω-παϊκή Συνθήκη. Η παράταξη άνάπτυξη σέ όλους τούς τομείς, και όχι μόνο στην κεφαλαιακή συσσώρευση, ήταν ένγκλημα εκ προμελέτης των πρωτερητάτων τής Ένώσεως, που έερχότ άποσκοπούσαν στην ένκαθί-δρυση άρχικά μιάς πανευρωπαϊκής κυβερνήσεως, που άργότερα θά παραδιδόταν στην μία παγκόσμια κυβέρνηση.

Έτσι, λοιπόν, ή οικονομική υπόδούλωση των κρατών μελών δρομολογήθηκε μέ μία σειρά προβλεβ-σιμων και ρυθμίσεων που έφαρμόσθηκαν σταδιακά.

Στήν συνθήκη του Maastricht τροποποιήθηκε (και) τό άρθρο 209, όπου προβλέπεται πώς:

«Τό Συμβούλιο, άποφασίζοντας όμόφωνα, προτά-σει τής Έπιτροπής, κατόπιν διαβουλεύσεως μέ τό Εύρωπαϊκό Κοινοβούλιο και μετά από γνώμη του Ελεγκτικού Συνεδρίου:

1) **έκδίδει τους δημοσιονομικούς κανονισμούς** που ρυθμίζουν τίς ίδιες τή διαδικασία σχετικά μέ τήν κα-τάρτιση και τήν εκτέλεση του προϋπολογισμού και τήν άποδωση και εξέλεξη των λογαριασμών·

2) καθορίζει τούς τρόπους και τή διαδικασία κατά τίς όποιες τά έσοδα του προϋπολογισμού που προβλε-πονται από τή ρύθμιση περί όλων πρώων τής Κοινότη-τας τίθενται στή διάθεση τής Έπιτροπής και **προσδι-ορίζει τά έφαρμοστέα μέτρα πρός άντιμετώπιση – έφ' όσον είναι άνάγκη– των ταμειακών άναγκών**·

3) **όρίζει τούς κανόνες και όργανώννει τόν έλεγχο τής ευθύνης των δημοσιονομικών έλεγκτών, των διατακτών και των υπόλόγων**».

Τό Συμβούλιο και ή Έπιτροπή γιά άκόμα μία φορά

Ώρθόδοξος χριστιανικός Ναός

Αγαπητοί έν Χριστώ άδελφοί,

Πρό ήμερών είδα και άκουσα στην τηλεόραση, όλους τυχαία (όχι στόπνια γάνω τον χρόνον μου εϊς τήν τηλεόραση), ένα κληρικό, ό όποιος έπτε ότι οι τρεις θύρες του ιεροϋ βήματος του ορθόδοξου χρι-στιανικού ναού είναι φτιαγμένες κατά τύπον του άρχαιου ειδωλοκρατού θεατρου, που είχε τρεις θύ-ρες, έπειδή από τή μεσαία έβγαινε ό κορυφαίος θβο-ποίος και από τίς άλλες δύο, δεξιά και άριστερά, έβγαιναν οι χοροί.

Τόσον άναστενάζονθα από τήν άσεβρή αύτήν πα-ροίηση, άστέ έκλεσα άμέσως τήν τηλεόραση, γιά να ή άκούσω περισσότερα. Ουτε πρόσεξα σέ ποιο κα-νάλι ήταν.

Φαίνεται ότι ό έν λόγω κληρικός έχει άγνοια περί ορθόδοξου ιεροϋ ναού και του συμβολισμού του κα-θεως μέρους του, σύμφωνα μέ τον τύπον που υπέ-δειξαν ό Θεός εϊς τον Μωϋσήν να κατασκευάσει τήν Κιβωτόν τής Διαθήκης και άργότερα απεκάλυψε εϊς τόν Δαυιδ τά σχέδια του ναού, που έκπσε ό υϊός του Σολομών.

Οι ορθόδοξοι χριστιανικοί ναοί έχουν σχέση μέ τά θεοπνευστα σχέδια. Από τά ταπεινά εκκλησάκια, που έκτισαν οι ορθόδοξοι χριστιανοί μέ τήν φώση του Θεού, μέχρι τούς μεγαλοπρεπείς ορθόδοξους ναούς,

ο καθηγγητής τής Θεολογίας Ίωάννης Γ. Κολιπα-τός εϊς τό Έγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν της Αγίας Γραφής και εϊς τό λήμμα ΝΑΟΣ (Έκδόσεις «ΖΩΗ» σελ. 240), γράφει: «Ο Δαυιδ έπειθάρχησεν εϊς τήν έντολήν του Κυρίου και έδωσεν έντολήν εϊς τούς άρχόντας του Ισραήλ να βοηθήσουν και αύτοί τό κατά δύναμιν των Σολομώντα δια τή άνοικοδόμησιν του ναού. Παρέδωκεν εϊς έν υϊόν του και τά σχέδια του ναού και των περϊ των ναόν πολυαριθμών άλλων οικοδομημάτων έν λεπτομερεία, όπως του τά είχαν άποκαλύψει ό Θεός (Α΄ Παράλ. κη 11-19)».

Και: «Ο ναός ή το διηρημένος κατά των τύπων τής Σκηνής του Μαρτυρίου εϊς τά Άγία των Αγίων (Δεβρι) μήκος, ύψους και πλάτους 20 πήχων (10,52 μ.), και εϊς τά Άγία (Χεκάδ), μήκος 40 πήχων. ...Τά Άγία των Αγίων έχωρίζοντο από τά Άγία δια ξυλίνου μεσο-τοιχίου, του όποιου ό διπλάι θύραι ήσαν κατασκευα-σμένα από ξύλον άρκεϋθου» (σελ. 241).

Ο καθηγγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Γεώρ-γιος Β. Αντουράκης εϊς τό βιβλίον του ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ και ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ Τόμος Α΄ σελ. 53 γράφει: «Τό ρόδ βήμα του χριστιανικού ναού συμβο-λίζει συνήθως τόν ουράνιο, τά υπεράσσια, ένώ ό κυ-ρίως ναός τά γήινα, τήν «στρατευσμένη Εκκλησία».

Στήν πορεία των Μάγων κι έμείς
Μέ χαρά σάς προσκαλούμε σέ επίκαιρη όμιλία μέ προβολή εϊκόνων, τήν Κυριακή 11 Δεκεμβρίου 2016 και ώρα 5.30μ.μ. στην αίθουσα τής ΓΕΧΑ Αμαρουσί-ου, Αγ. Αναργύρων 9.
Όμιλητής: ό κ. Αβραάμ Κοκάλης , Θεολόγος. Εισόδος ελεύθερη.

άποφασίζουν γιά τούς δημοσιονομικούς κανόνες που ισχύουν έντός τής Ένώσεως, γιά τά μέτρα που πρέπει να ληφθούν σέ ό,πι άρροά στις ταμειακές άνάγκες και κυρίως, **όρίζουν τούς κανόνες που δέπουν τό έργο των δημοσιονομικών έλεγκτών**, αλλά και των έλεγ-χόμενων από αυτούς, δηλαδή τīs **έθνικές κυβερνή-σεις των κρατών μελών**. Έν ολίγοις, **καθίστανται ως οι άπόλυτοι κυρίαρχοι των οικονομικών ίσορρο-πιών στην Εύρώπη**, άφου έχουν τόν πρώτο και τόν τελευταίο λόγο στα δημοσιονομικά των χωρών τής Ένώσεως.

Έπιπρόσθετα τοποθετήθηκε και τό άρθρο 209Α που προβλέπει πώς τά συμφέροντα τής Κοινότηας τοπο-θετούνται **πάνω από τά αντίστοιχα Έθνικά(!)**:

«**Τά κράτη μέλη λαμβάνουν τά ίδια μέτρα κατα-πόλεμησης τής απάτης κατά των οικονομικών συμφερόντων τής Κοινότηας, μέ εκείνα που λαμ-βάνουν γιά τήν καταπολέμηση τής απάτης κατά των ίδιων οικονομικών συμφερόντων**.

Μέ τήν επιφύλαξη άλλων διατάξεων τής παρούσας συνθήκης, **τά κράτη μέλη συντονίζουν τή δράση τους σχετικά μέ τήν προστασία των οικονομικών συμφερόντων τής Κοινότηας κατά τής απάτης**. Γιά τό σκοπό αυτό, διοργανώνουν, μέ τή βοήθεια τής Έπιτροπής, στενή και τακτική συνεργασία μέ τίς άρμό-διες διοικητικές υπηρεσίες τους».

Όπως έχουμε έπισημάνει πολλές φορές μέχρι σή-μερα, υπάρχουν άκόμα Έλληνες(!) πολιτικοί αλλά και ύποστηρικτές τους, που έχουν άκόμα τό κουράγιο να ισχυρίζονται πώς τό συμφέρον τής Έλλάδος είναι να παραμείνι στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην Ζώνη του Εϋρώ.

Άντι άλλου σχολίου θά τούς υπενθυμίσουμε τήν πε-ριουσινη (6 Ιουλίου 2015) δήλωση (http://tinyurl.com/jr62au9) του Valery Marie Rene Georges Giscard d'Estaing σχετικά μέ τήν Χώρα μας: «**Πρέπει να τεθεί ή Έλλάδα εκτός τής ευρωζώνης**, διότι οι Έλληνες έκλογείς έγκατέλειψαν τήν Οικονομική Ένωση, και έτοιμένως έμμεσα τήν Νομισματική Ένωση (σημεί-ωτα άρθρογράφου: έννοιει μετά τό άποτέλεσμα των εκλογών του Ιανουαρίου του 2015) και έπιβεβαίωσαν αύτή τήν έπιλογή μέ τό δημοψήφισμα (σημείωση άρθρογράφου: έννοιει τό δημοψήφισμα τής 5ης Ιουλί-ου 2015)».

Ο ίδιος είχε ταχθεί και τόν Φεβρουάριο του 2015 ύπερ μιάς "friendly exit" (έξόδου μέ φιλικούς όρους) τής Έλλάδος από τήν ευρωζώνη, μέ τήν χρήση δύο άρθρων (του 108 και του 109) τής Συνθήκης του Maa-strict, που παρότι άφορούν στις χώρες που θέλουν να εισέλθουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση χωρίς να υιο-θετήσουν ως νόμισμά τους τό Εϋρώ, έν τούτοις μπο-ρούν να έφαρμόσθουν και στην περίπτωση τής Έλλά-δος προκειμένου να τίς δοθεί ή ευκαιρία να άνακτήσει τόν έλεγχο τής Οικονομίας της και να άνακάμψει από τήν κρίση, που τήν μαστίζει τά τελευταία έπτά χρόνια.

Γιά τούς κακόπιστους θά αναφέρουμε πώς ό Valery Marie Rene Georges Giscard d'Estaing ήταν ένας από τούς **θεμελιωτές ύποστηρικτές τής ένταξης τής Έλλάδος** στην τότε ΕΟΚ και νύν Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό είναι γνωστό πώς πτασι και επικυρώθηκε και, με-τά από τό βιβλίο μέ τίτλο «Η δική μου Εύρώπη» του, μα-καρίτη πτόλεν, πρώην Καγκελάριου τής Γερμανίας Helmut Heinrich Waldemar Schmidt, που άναφέρει χαρα-κτηριστικά: «Εγώ δέν θεωρούσα ότι ή Έλλάδα ήταν άρκτά άωριμη, ώστε να γίνει δεκτή στην Κοινή Αγροά, αλλά ό Giscard ήταν πεισιμένος: Τώρα μόλις βγήκαν από τή δικτατορία, όμοιοις οι Ισπανοί και οι Πορτογά-λοι, τώρα πρέπει να σταθούν δίπλα τους, ώστε να εισέλθουν στην Ε.Ε. Αυτή ή άποψη άκόμη και σήμερα έχει νόημα γιά μένα».

Οι Εύρωπαίοι μέν διαδραματίζουν τόν ρόλο τους και **υπηρετούν πιστά τό καθήκον τους**. Οι Έλληνες(!) πού ένάγταν τήν Έλλάδα σέ αύτή τήν ληστική συμ-πορία, καθώς έπίσης και όλοι όσοι εξακολουθούν να τήν κρατούν δέσμα έντός αύτής, τί σκοπούς εξυπηρε-τούν και σέ τί προσβάλλουν; Σίγουρα όχι στό συμφέ-ρον τής Πατρίδος μας!

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΑΝΙΗΛ Ο ΣΤΥΛΙΤΗΣ

Τὴν 11ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Δανιὴλ τοῦ Στυλῆτος.

Τοῦ αὐτοῦ ἁγίου ἐκ τῆς ἱ. Μ. Διονυσίου, Ἁγίου Ὁροσ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

Ἐπιστολὴ Ὁρθοδόξων Κρητῶν πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Κρήτης

Σεβασμιώτατοι ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης,

Ὡς πιστά τέκνα τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ θέλοντας νὰ παραμείνουμε ἐνὸς στοὺς κόλπους τῆς, ἐνωμένοι διαχρονι-κά μέ τὴν πίστη τῶν Ἁγίων Πατέρων, θὰ θέλαμε νὰ σᾶς γνωστοποιήσουμε τὰ ἑξῆς: Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης σὰς ἀποστείλαμε ἑπιστολές, πού σὰς ἐφιστοῦσαμε τὴν προσοχὴ σας καὶ σὰς παρακαλοῦσαμε νὰ ἀδεύετε Ὁρθόδοξῃ θέσῃ ἀπέναντι στὰ προβλήματα, πού δημιουργοῦν ἐδῶ καὶ χρόνια ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος μέ τὸ νὰ κηρύττει αἰρέσεις, νὰ προσδίδει τὴν ἀγία μας Πίστη, (σὰς ἐπισυνάπτουμε τὴς κακοδοξίες του εἰς ἀποδείξιν τῆς ἀληθεί-ας)· ἐσὲς ἀντὶ νὰ μὴ ἀπαντήσετε, συνιστάχκατε μέ αὐτόν, καὶ ὄχι μόνον. Προκυμῆρασε πολὺ περισσότερο. Προδίδετε καὶ ἐσὲς τὴν ἀγία μας Πίστη, μέ τὸ νὰ δέχετε τὶς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τοῦ Κολυμπαρίου, πού ἀπο-δομεῖ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς ἁγίους πατέρες, καθὼς καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς συ-νόδου καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ μάλιστα θέλετε νὰ τὴν ἐπι-βάλετε ὡς Ὁρθόδοξή!! Διὰ τοῦ λόγου τοῦ ἀληθῆς σὰς ἐπισυνάψουμε μελέτες πού τὸ ἀποδεικνύουν περὶαντα, ἀλλὰ ἐσὲς μὴ ἀνισχύεσθε πάντεώς.

Ἡ μὴν διαχρονικὴ ἐνδελεχέμενη ὁδὸς πού προτάσονται οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἡ διακοπή τῆς μνημοσύνης τοῦ Πατριάρ-χου ἡ ἐπισκόπου, πού κηρύσσει αἶρεση γυμνῇ τὴ κεφαλὴ. Σὰς ἐπισυνάπτουμε τὴν μελέτη τῶν Ἀγιοπαιρῶν πατέρων, πού τεκμηριώνη τὸ γεγονός ὅπὶ ἡ διακο-πὴ μνημοσύνης εἶναι ὑποκρευτική γιά ἑμᾶς τοὺς χριστιανούς, πού δέν συμ-πορευόμαστε μέ τὸν πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ἀκόμη καὶ πρὶν τὴν συνδικὴν του καταδίκη. Συνιστοῦμαστε λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, μέ τὴν διαχρονικὴ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τοὺς Ἀγίους πατέρες, μέ τοὺς Ἀγιορείτες πατέρες, πού προσφάτως δέχονται ἐπίσημην τὴν κοινωνία μέ τὸν Πατριάρχην Βαρθολο-μαῖο, καὶ τοὺς κρήτες ἱερεῖς μας, λόγῳ τῆς ἐπίσημης ἀποδοχῆς τῆς παναιρέσε-ως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς τὴν κυρίως θεολογικὴν γραμμὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν αἰρετικὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης.

Σχίζετε τὴν Ἐκκλησία κατασκτανδρίζοντες τὸ Ὁρθόδοξο ποίμνιο. Δέν γνωρί-ζετε Σεβασμιώτατοι, ὅτι ὁποῖος σκίζει τὴν Ἐκκλησία, δέν τὸν ζετλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία οὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου; Περιμένετε ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ὀρθοτομή-σετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Νὰ σταθεῖ ἀνταξίως τοῦ ὑπουρηγιστοῦ σας. Ἐσὲς ἀντὶ νὰ στριβέτε τοὺς Ὁρθόδοξους στὴν πίστη μας, προτρέπετε τοὺς αἰρετικούς νὰ παραμείνουν στὴν πλάνη τους, οδηγώντας ἐτοί τους μέν στον Βόρβρο του Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς δὲ στὴν αἰώνια καταδίκη νὰ παραμείνουν ἀρωστοί, καὶ ἐτοί νὰ οδηγηθοῦν πρὸς τὸν διάβολο στὴν αἰώνια κόλαση. Ἀμφο-τέρων τὸ αἷμα τῶν ψυχῶν αὐτῶν θὰ ζητηθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Μετανοήστε ἐνὶντρον τῶν ἀνδρώπων πρὶν αὐτὸ νῆναι ἀναπόφευκτα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, πὺς αὐτὰ πᾶν δὲς σὲς ἐνδιαφερόν, ἀλλὰ τὸ μόνον πού σὰς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κάνετε μία ὑπακοὴ ἀμύμητη στὴν διαχρονία τῆς Σεβασμιωσύνης, ὅτι ὁποῖος σκίζει τὴν Ἐκκλησία, δέν τὸν ζετλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία οὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου; Περιμένετε ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ὀρθοτομή-σετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Νὰ σταθεῖ ἀνταξίως τοῦ ὑπουρηγιστοῦ σας. Ἐσὲς ἀντὶ νὰ στριβέτε τοὺς Ὁρθόδοξους στὴν πίστη μας, προτρέπετε τοὺς αἰρετικούς νὰ παραμείνουν στὴν πλάνη τους, οδηγώντας ἐτοί τους μέν στον Βόρβρο του Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς δὲ στὴν αἰώνια καταδίκη νὰ παραμείνουν ἀρωστοί, καὶ ἐτοί νὰ οδηγηθοῦν πρὸς τὸν διάβολο στὴν αἰώνια κόλαση. Ἀμφο-τέρων τὸ αἷμα τῶν ψυχῶν αὐτῶν θὰ ζητηθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Μετανοήστε ἐνὶντρον τῶν ἀνδρώπων πρὶν αὐτὸ νῆναι ἀναπόφευκτα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, πὺς αὐτὰ πᾶν δὲς σὲς ἐνδιαφερόν, ἀλλὰ τὸ μόνον πού σὰς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κάνετε μία ὑπακοὴ ἀμύμητη στὴν διαχρονία τῆς Σεβασμιωσύνης, ὅτι ὁποῖος σκίζει τὴν Ἐκκλησία, δέν τὸν ζετλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία οὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου; Περιμένετε ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ὀρθοτομή-σετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Νὰ σταθεῖ ἀνταξίως τοῦ ὑπουρηγιστοῦ σας. Ἐσὲς ἀντὶ νὰ στριβέτε τοὺς Ὁρθόδοξους στὴν πίστη μας, προτρέπετε τοὺς αἰρετικούς νὰ παραμείνουν στὴν πλάνη τους, οδηγώντας ἐτοί τους μέν στον Βόρβρο του Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς δὲ στὴν αἰώνια καταδίκη νὰ παραμείνουν ἀρωστοί, καὶ ἐτοί νὰ οδηγηθοῦν πρὸς τὸν διάβολο στὴν αἰώνια κόλαση. Ἀμφο-τέρων τὸ αἷμα τῶν ψυχῶν αὐτῶν θὰ ζητηθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Μετανοήστε ἐνὶντρον τῶν ἀνδρώπων πρὶν αὐτὸ νῆναι ἀναπόφευκτα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, πὺς αὐτὰ πᾶν δὲς σὲς ἐνδιαφερόν, ἀλλὰ τὸ μόνον πού σὰς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κάνετε μία ὑπακοὴ ἀμύμητη στὴν διαχρονία τῆς Σεβασμιωσύνης, ὅτι ὁποῖος σκίζει τὴν Ἐκκλησία, δέν τὸν ζετλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία οὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου; Περιμένετε ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ὀρθοτομή-σετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Νὰ σταθεῖ ἀνταξίως τοῦ ὑπουρηγιστοῦ σας. Ἐσὲς ἀντὶ νὰ στριβέτε τοὺς Ὁρθόδοξους στὴν πίστη μας, προτρέπετε τοὺς αἰρετικούς νὰ παραμείνουν στὴν πλάνη τους, οδηγώντας ἐτοί τους μέν στον Βόρβρο του Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς δὲ στὴν αἰώνια καταδίκη νὰ παραμείνουν ἀρωστοί, καὶ ἐτοί νὰ οδηγηθοῦν πρὸς τὸν διάβολο στὴν αἰώνια κόλαση. Ἀμφο-τέρων τὸ αἷμα τῶν ψυχῶν αὐτῶν θὰ ζητηθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Μετανοήστε ἐνὶντρον τῶν ἀνδρώπων πρὶν αὐτὸ νῆναι ἀναπόφευκτα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, πὺς αὐτὰ πᾶν δὲς σὲς ἐνδιαφερόν, ἀλλὰ τὸ μόνον πού σὰς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κάνετε μία ὑπακοὴ ἀμύμητη στὴν διαχρονία τῆς Σεβασμιωσύνης, ὅτι ὁποῖος σκίζει τὴν Ἐκκλησία, δέν τὸν ζετλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία οὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου; Περιμένετε ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ὀρθοτομή-σετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Νὰ σταθεῖ ἀνταξίως τοῦ ὑπουρηγιστοῦ σας. Ἐσὲς ἀντὶ νὰ στριβέτε τοὺς Ὁρθόδοξους στὴν πίστη μας, προτρέπετε τοὺς αἰρετικούς νὰ παραμείνουν στὴν πλάνη τους, οδηγώντας ἐτοί τους μέν στον Βόρβρο του Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς δὲ στὴν αἰώνια καταδίκη νὰ παραμείνουν ἀρωστοί, καὶ ἐτοί νὰ οδηγηθοῦν πρὸς τὸν διάβολο στὴν αἰώνια κόλαση. Ἀμφο-τέρων τὸ αἷμα τῶν ψυχῶν αὐτῶν θὰ ζητηθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Μετανοήστε ἐνὶντρον τῶν ἀνδρώπων πρὶν αὐτὸ νῆναι ἀναπόφευκτα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, πὺς αὐτὰ πᾶν δὲς σὲς ἐνδιαφερόν, ἀλλὰ τὸ μόνον πού σὰς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κάνετε μία ὑπακοὴ ἀμύμητη στὴν διαχρονία τῆς Σεβασμιωσύνης, ὅτι ὁποῖος σκίζει τὴν Ἐκκλησία, δέν τὸν ζετλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία οὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου; Περιμένετε ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ὀρθοτομή-σετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Νὰ σταθεῖ ἀνταξίως τοῦ ὑπουρηγιστοῦ σας. Ἐσὲς ἀντὶ νὰ στριβέτε τοὺς Ὁρθόδοξους στὴν πίστη μας, προτρέπετε τοὺς αἰρετικούς νὰ παραμείνουν στὴν πλάνη τους, οδηγώντας ἐτοί τους μέν στον Βόρβρο του Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς δὲ στὴν αἰώνια καταδίκη νὰ παραμείνουν ἀρωστοί, καὶ ἐτοί νὰ οδηγηθοῦν πρὸς τὸν διάβολο στὴν αἰώνια κόλαση. Ἀμφο-τέρων τὸ αἷμα τῶν ψυχῶν αὐτῶν θὰ ζητηθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Μετανοήστε ἐνὶντρον τῶν ἀνδρώπων πρὶν αὐτὸ νῆναι ἀναπόφευκτα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, πὺς αὐτὰ πᾶν δὲς σὲς ἐνδιαφερόν, ἀλλὰ τὸ μόνον πού σὰς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κάνετε μία ὑπακοὴ ἀμύμητη στὴν διαχρονία τῆς Σεβασμιωσύνης, ὅτι ὁποῖος σκίζει τὴν Ἐκκλησία, δέν τὸν ζετλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία οὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου; Περιμένετε ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ὀρθοτομή-σετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Νὰ σταθεῖ ἀνταξίως τοῦ ὑπουρηγιστοῦ σας. Ἐσὲς ἀντὶ νὰ στριβέτε τοὺς Ὁρθόδοξους στὴν πίστη μας, προτρέπετε τοὺς αἰρετικούς νὰ παραμείνουν στὴν πλάνη τους, οδηγώντας ἐτοί τους μέν στον Βόρβρο του Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς δὲ στὴν αἰώνια καταδίκη νὰ παραμείνουν ἀρωστοί, καὶ ἐτοί νὰ οδηγηθοῦν πρὸς τὸν διάβολο στὴν αἰώνια κόλαση. Ἀμφο-τέρων τὸ αἷμα τῶν ψυχῶν αὐτῶν θὰ ζητηθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Μετανοήστε ἐνὶντρον τῶν ἀνδρώπων πρὶν αὐτὸ νῆναι ἀναπόφευκτα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, πὺς αὐτὰ πᾶν δὲς σὲς ἐνδιαφερόν, ἀλλὰ τὸ μόνον πού σὰς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κάνετε μία ὑπακοὴ ἀμύμητη στὴν διαχρονία τῆς Σεβασμιωσύνης, ὅτι ὁποῖος σκίζει τὴν Ἐκκλησία, δέν τὸν ζετλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία οὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου; Περιμένετε ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ὀρθοτομή-σετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Νὰ σταθεῖ ἀνταξίως τοῦ ὑπουρηγιστοῦ σας. Ἐσὲς ἀντὶ νὰ στριβέτε τοὺς Ὁρθόδοξους στὴν πίστη μας, προτρέπετε τοὺς αἰρετικούς νὰ παραμείνουν στὴν πλάνη τους, οδηγώντας ἐτοί τους μέν στον Βόρβρο του Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς δὲ στὴν αἰώνια καταδίκη νὰ παραμείνουν ἀρωστοί, καὶ ἐτοί νὰ οδηγηθοῦν πρὸς τὸν διάβολο στὴν αἰώνια κόλαση. Ἀμφο-τέρων τὸ αἷμα τῶν ψυχῶν αὐτῶν θὰ ζητηθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Μετανοήστε ἐνὶντρον τῶν ἀνδρώπων πρὶν αὐτὸ νῆναι ἀναπόφευκτα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, πὺς αὐτὰ πᾶν δὲς σὲς ἐνδιαφερόν, ἀλλὰ τὸ μόνον πού σὰς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κάνετε μία ὑπακοὴ ἀμύμητη στὴν διαχρονία τῆς Σεβασμιωσύνης, ὅτι ὁποῖος σκίζει τὴν Ἐκκλησία, δέν τὸν ζετλεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαρτία οὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου; Περιμένετε ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ὀρθοτομή-σετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Νὰ σταθεῖ ἀνταξίως τοῦ ὑπουρηγιστοῦ σας. Ἐσὲς ἀντὶ νὰ στριβέτε τοὺς Ὁρθόδοξους στὴν πίστη μας, προτρέπετε τοὺς αἰρετικούς νὰ παραμείνουν στὴν πλάνη τους, οδηγώντας ἐτοί τους μέν στον Βόρβρο του Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς δὲ στὴν αἰώνια καταδίκη νὰ παραμείνουν ἀρωστοί, καὶ ἐτοί ν

Παρέμβασις καὶ κείμενον εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νοέμβριος 2016)

Τοῦ Μητροπολίτου Ναυπλῆκου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου

2ον

Β' Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν «Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον» τῆς Κρήτης (κείμενον πού κατετέθη εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Συνεδριάσεως τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν 23-24 Νοεμβρίου 2016)

Ἡ Σύνοδος πού συνήλθε στὴν Κρήτη μεταξύ 19-26 Ἰουνίου ἔ.ἔ, ἐνὺ στὴν ἀρχὴ χαρακτηρίζοταν ὡς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, τελικὰ πιλοφορήθηκε ὡς «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος». Οἱ τέσσαρες Ἐκκλησιές πού δὲν παρευρέθηκαν στὴν Σύνοδο, ἀμέσως ἡ ἐμμέσως ἀρνήθηκαν τὸν τίτλο Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος, ἀναμένοντα δὲ οἱ τελικὲς ἀποφάσεις τους. Ἐτοί, τὴν πραγματικὴ ὀνομασία τῆς Συνόδου αὐτῆς θὰ τὴν δώσῃ ἡ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐκφράζεται διὰ τὸν ἅγιον τῆς, πού εἶναι ἡ θεοπτικὴ τάξη μέσα στὴν Ἐκκλησία, κατὰ τὸν ἅγιο Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη. Θὰ δοῦμε στὴν συνέχεια πὺς θὰ ὀνομασθῇ τελικὰ αὐτὴ ἡ Σύνοδος, Σύνοδος τῶν Προκαθημένων, Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος, Οἰκουμἐνικὴ Σύνοδος, Προσυνόδους κλπ.;

Στὴν συνέχεια θὰ τὴν ἀποκαλῇ Σύνοδο τῆς Κρήτης, ὅπως τὸ κάνουμε καὶ μεῖ ἄλλες Συνόδους πού τὴς ἀποκαλοῦμε καὶ μετὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως στὴν ὁποία συνεκλήθησαν, ὅπως γιὰ παραδειγμα ἡ Σύνοδος στὴν Νίκαια, στὴν Κωνσταντινούπολη, στὴν Ἐφεσο, στὴν Χαλκηδόνα κλπ.

Συμμετεῖχα στὴν Σύνοδο αὐτὴ ἐκπροσωπώντας, μαζὶ μεῖ ἄλλους ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς καὶ λαϊκοὺς, τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡστερὰ ἀπὸ ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαρτίου 2016 καὶ ἀποδεχθῆκα αὐτὴν τὴν ἀποστολήν, ἰδιαίτερως ὅταν ἐλήφθησαν οἱ ἀποφάσεις ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τοῦ Μαΐου 2016. Σύμφωνα με τὴς ἀποφάσεις αὐτές, ἔπρεπε νὰ προσπαθῶσουμε καὶ νὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὴν διαρρύθωσιν τῶν κειμένων πού ἔχαμε στὴν διάθεσίν μας. Μὲ τὴν συμμετοχὴ μου αὐτὴν ἀπέκτησα μεγάλῃ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ συγχρόνως ἔφυγα μὲ ἐνα βαρὺτατο προβληματισμῷ.

Θὰ τονισθῶν μερικὰ σημεῖα πού σχετίζονται μὲ τὴν νέα πρόστασι πού υπέβαλε ἡ Ἀντιπροσωπία μας στὴν Σύνοδο αὐτῇ.

1. Ἡ προετοιμασία τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴν Σύνοδον

Μποροῦ νὰ πῶ ὅτι ἡ προετοιμασία τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῆς στὴν Σύνοδο αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ δέουσα.

α) Ἡ εἰσήγησις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου

Εἶναι γνωστὸν ὅτι στὴν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας μας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2014 ἐγένε ἐισηγήσθη ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμον, γιὰ νὰ ἐνημερωθῶν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες γιὰ τὴν θεματολογία τῆς μελλούσης τότε νὰ συνελθῇ Συνόδου καὶ τὴν ὅλη ἐργασία τῆς, ὅπως εἶχε ἀποφασισθῇ στὴν Σύναξί τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τὸν Μάρτιον τοῦ 2014 στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἡ εἰσήγησις ἦταν ἐνημερωτικὴ καὶ κατὰ βάση παραδοσιακὴ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι στὴν Εἰσήγησιν ἐγένε λόγος γιὰ τὴν Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ γιὰ ἐκείνους τοὺς Χριστιανούς πού ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ αὐτὴν, δηλαδὴ γιὰ τοὺς ἐκτός αὐτῆς Χριστιανούς. Θὰ ὑπογραμμισθῶν μερικὰ σημεῖα τῆς εἰσηγήσεως ὡς πρὸς τὸ θέμα αὐτό.

Ὁ Σεβασμιώτατος κἀνόντας λόγῳ γιὰ τοὺς διαλόγους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πού τοὺς ἐτεροδόξους Χριστιανούς ἐπισημαίνει:

«Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὁ διάλογος ὑπῆρξε πάντοτε καὶ παραμένει οὐσιαστικὸς καὶ ἀναπαλοκρίσιτων στοιχείων τόσοσ τῆς σωτηριολογικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐπιστροφῆς τῶν σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς, ὅσον καὶ τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης Τῆς, δὲ καὶ ἀκαράβαντος ὁμολογῆ καὶ κηρύττει ὅτι ἐν τῇ αὐτοσυνειδήσει Αὐτῆς ἀποτελεῖ τὴν αὐθεντικὴν συνέχεια τῆς Μῆς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν κηρυβὸν σωτηρίας διὰ τοὺς ἔγγους καὶ τοὺς μακρᾶν»¹.

Στὸ κείμενο αὐτὸ γίνεται λόγος γιὰ τὴν Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, πού εἶναι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ γιὰ τοὺς σχισματικούς καὶ αἰρετικούς πού ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ πρέπει νὰ ἐπιστρέψουν σὲ αὐτὴν καὶ ὅχι γιὰ ἄλλες Ἐκκλησίες, πράγμα πού εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθόδοξ ἔκκλησιολογία.

Στὴν συνέχεια τονίζεται ὅτι οἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες, καὶ τὰ ὀρθόδοξα μέλη τῶν Θεολογικῶν Ἐπιτροπῶν πρέπει νὰ διακρίνονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν «ἐκκλησιολογικὴν αὐτοσυνειδήσιᾳ ὡς κύριον κριτήριον ἐκάστου διαλόγου», καθὼς ἐπίσης οἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες ὅχι μόνον σὺ ἐπίπεδο τῶν ἀρμοδίων συνοδικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ καὶ στὶς Πανορθόδοξες Διασκέψεις πρέπει νὰ παρακολουθοῦν καὶ νὰ ἀξιολογοῦν τοὺς διαλόγους αὐτούς «μετ' ἰδιαίτερας μάλιστα κρητικῆς διαθέσεως»².

Ἐπίσης, ἀναφέρει ὅτι «ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ὀφειλετικῆς μερίμενης καὶ μαρτυρίας τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀνάγκη, νὰ ἐπισημαυνθῶσιν τόσοσ αἱ σοβαρότατοι νεοαρενῆς ἀποκλίσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιτείνων ἐπὶ μᾶλλον τὴν σοβαρότητα τῶν διαπιστωμένων θεολογικῶν διαφορῶν τῶν διαφόρων χριστιανικῶν παραδόσεων καὶ ὁμολογιῶν, ὅσον καὶ αἱ τραυματικαὶ ἐμπειρία τῶν ιστορικῶν σχέσεων τυν»³.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐπισημαίνωνται οἱ θεολογικὲς διαφορὲς καὶ οἱ διαφορὲς χριστιανικῆς παραδόσεως, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅλα ἐκείνα τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα δημιουργήσαν τραυματικὲς ἐμπειρίες στὴν Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ.

Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς εἰσηγήσεως γράφεται:

«Βεβαίως ἡ ὁμολογιακὴ ἑσωστρέφεια πολλῶν χρόνυν, εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων, δὲν ἔπρεπται δυστυχῶς μίαν νηφάλιν ἀξιολόγησιν τῶν συνυπεινῶν τῆς υπευθύνου ταύτης προβολῆς τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως πρὸς τοὺς ἔγγους καὶ τοὺς μακρᾶν, ἐπὶ σκοπῷ τὴν θεραπείαν τῶν ὁμολογιακῶν αποκλίσεων καὶ ἀγκυλώσεων τῶν διαφόρων παραδόσεων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου τῆς Δύσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιβεβλῶσιν τοῦ διαχρονικοῦ κύρους τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, διὸ καὶ κατὰ καιροὺς ἐμφανίζονται δεδικοιολογημέναι διαμαρτυρίαι, ἐνστάσεις, ὑποψαίᾳ ἢ καὶ ἀνδιράσεις περὶ τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ πορείας καὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῶν προειρημένων ὁμῶων Θεολογικῶν διαλόγων»⁴.

Καὶ εἰδὼ φαίνεται ὅτι οἱ Εἰσηγήσεις εἶναι προσεκτικές στὴν διατύπωση καὶ δὲν χρησιμοποιεῖ τὴν λέξη Ἐκκλησία, γιὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴς ὁμάδες τῶν Χριστιανῶν τῆς Δύσεως, ἀλλὰ κάνει λόγο γιὰ ὁμολογιακὰς ἀποκλίσεις καὶ γιὰ ἀγκυλώσεις τῶν διαφόρων παραδόσεων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου τῆς Δύσεως. Συγχρόνως ἐπισημαίνει ὅτι δικαιολογοῦνται οἱ κατὰ καιροὺς ἀντιράσεις καὶ διαμαρτυρίες τῶν Χριστιανῶν γιὰ τὴν πορεία τῶν θεολογικῶν διαλόγων, ἐπειδὴ δὲν ἔχει γίνει μία νηφάλια ἀξιολόγησις τῶν συνυπεινῶν τῆς υπευθύνου προβολῆς τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως.

β) Οἱ ἐκθέσεις τῆς Εἰδικῆς Ὁρθοδόξου Ἐπιτροπῆς Ἀναθεωρήσεως τῶν κειμένων τῶν Προσυνοδικῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων

Μετὰ τὴν Ἱεραρχία τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 2014 καὶ μετὰ ἀπὸ παράκλησι μερικῶν Ἀρχιερέων, μὲς δόθηκα τὰ ἔως τότε καταρτιζόμενα κείμενα ἀπὸ τῆς Προσυνοδικῆς

Παρόραμα

Ἐκ παραδρομῆς εἰς τὸ π. 2142 τῆς 2ας Δεκεμβρίου 2016 τοῦ Ο.Τ. εἰς τὴν 8ην σελίδα ἐγράφη: «Μητροπολιτὴ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀμφιλόγιον» ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ «Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως Ἀμφιλόγιον».

ὉΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

«Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον»

ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΣ ΛΑΪΝΑΣ (1934-2016)

Ἑκπαιδευτικὸς -Συγγραφεὺς

«Ὑπνος τοῖς δικαίους ὁ θάνατος.

Μᾶλλον δὲ πρὸς κρείττονα ζοῆν ἐπιδήμια»

(Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, Εἰς Βασιλᾶνα τὸν μαρτυρα.

1, ΕΠΕ 7, 238-MG 31, 484)

Στὶς 13 Ὀκτωβρίου τ.ρ.ἔ, τελειώσαν τὰ 82 χρόνια *«πνευματικῆς μνηστείας»* καὶ στὶς 15 τοῦ ἰδίου μηνῆ ἀρχισαν στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Τριάδος Ἀμπελοῦ *«ὁ γάμος τῆς αἰωνιότητος»* γιὰ τὸν πεφλημένο συνάδελφο καὶ ἀδελφικὸ φίλο ΘΕΟΚΤΙΣΤΟ ΛΑΪΝΑ (Θ.Λ.) μὲ τὴν ἀθρόα συμμετοχὴ συγγενῶν, συμπολιτῶν, φίλων καὶ συναδελφῶν.

Πρὶν ἀπὸ 82 χρόνια εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου στὴν ἀγαπημένη του Ὑπάτη, ὅπου καί, κατὰ τὴν ἐπιθυμία του, ἐναψάσθηκε στὸ ἐκεῖ κοιμητήριον.

Ὁ Ὡ.Λ. ὑπῆρξε, χωρὶς δόση υπερβολῆς, μιά ἀολκληρωμένῃ καὶ καταξιωμένῃ κοινωνικᾷ, προσωπικότητι καὶ ξεχωριστῇ εκπαιδευτικῇ μορφῇ τοῦ ναοῦ τῆς παιδείας. Σ' αὐτὸ συνεβαλε ἀσφαλὺς ἡ καλὴ ἀγωγή καὶ χριστιανικὴ ἀνατροφή πού πῆρε ἀπὸ τοὺς ἐξαιρετοὺς γονεῖς του (ὁ πατέρας του μάλιστα τὴν ἰερὰν εἰς).

Ἀναπάνεχτα, τὸν τελευταῖο καιρῷ, ἀνατράπηκαν ὅλα ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς ἐσθνεσίας του. Νὰ ἐπισημανθῶμε τὴν ξεχωριστὴ φροντίδα καὶ θυσιαστικὴ ἀγάπὴ τῆς μοναχικῆς κόρης του Μελίνας, μαζὶ μὲ τὸν σύζυγόν τῆς Χρῆστο καὶ τὰ χαριτωμένα παιδιὰ τους, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀσθενείας του.

Τελικὰ ἐπῆλθε ἡ μετάστασις τοῦ στὴν *«ἄνω Ἱερουσαλήμ»* (Γαλ. 4, 26), τοὔτεστιν στὴν ἁληθινὴ καὶ αἰώνια ζωῇ, ὅπου *«οὐκ ἐστὶ πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός»* (Κοντάκιον τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας).

Παρότῃ γνωρίζουμε, καὶ χριστιανικά, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἡ μεταβατικὴ γέφυρα πρὸς τὴ ζωῇ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ σοφία τῶν προγόνων μας, ὅτι *«ὁ θάνατος κοινὸς τοῖς χριστιοῖς καὶ τοῖς βελήτοισι»* (Λυσία, Ἐπτάριος 77), ἐντούτοις ἀνθρώπινια πονέσασε πολὺ γιὰ τὸ αἰώνιο καὶ *«ἀγρίοστο ταξίδι»* τοῦ προφρολίου μας συναδελφου καὶ ἐκλεκτοῦ φίλου Θεοκτιστο.

Μολοντὸν δὲν εἶναι καὶ εὐκόλο νὰ ἔχει κανεὶς τέλεια ψυχικὴ ἡρεμία σὲ τέτοιες περιπτώσεις, θὰ προσπαθῶσουμε νὰ σκιαγραφήσουμε κάπως τὴν προσωπικότητά του.

Ὁ Ὡ.Λ. ἦταν πολυτάλαντος καὶ ἔνα διευρυνμένο πνεῦμα, κατέχοντας μάλιστα Ἀπταρὰ παιδεία καὶ πλούτῳ γνώσεων, καὶ διαθετὸς μίας τεράστια βιβλιοθήκῃ ἐκατοντάδιων τόμων βιβλίων.

Πέραν ἀπὸ τὴ θεολογικὴ του παιδεία καὶ κατάρπισις εἶχε ἐξακρινωθεὶ καὶ στὴ λογοτεχνία καὶ στὸ χώρο τῆς τοπικῆς ἱστορίας καὶ λογογραφίας καὶ πολιτιστικῆς παράδοσης τῆς περιοχῆς τῆς Ροιμῆλης. Γι'αὐτοῦ καὶ οἱ πολλὰς ἐκδοθεῖσες μελέτες του διακινούντων περὶ τὴν τοπικὴ ἱστορία καὶ λογογραφία (λ.χ. *«Λαϊκὴ ψυχὴ τῆς Ροιμῆλης»*, *«Αἰώνια»* κ.ἄ.) καὶ συνδεθῶσαν στενὰ μὲ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, πού εἶχαν καὶ αὐτοὶ τὰ ἴδια ἐνδιαφέροντα, ὅπως λ.χ. τὸν περιήρωμον ροιμειώτη νομικὸ καὶ λογογράφῳ Ζάχῳ Ξηροτύρῃ. Σ' αὐτὸν τὸν χώρο περιστρίφονταν καὶ οἱ διαλέξει πού ἔκανε σὲ διάφορες αἰούσεις (ροιμειωτικῆς ὁμοσπονδίας κ.ἄ.). Τὸ δὲ γνωστὸ μοναστηρί τῆς Δαμάστας, ἰδίως ἐπὶ ἡγουμενίου Γερμανοῦ Δημάκου (μὲ τὸ ὄνομα *«Αὐντοπόρο»*) στὴν ἐθνικὴ ἀντίστασι κατὰ τὸν Γερμανόν), καὶ μὲ τὸν ὁποῖο συνδεθῶσαν στενὰ, εἶχε γίνει σημεῖο ἀναφοράς καὶ πολλὸς ἔλεξεν τῆς ζωῆς του. Τὰ δὲ καταπληκτικὰ *«μερολόγια»*, πού ἐπιμελοῦνταν καὶ ἐξεδίδε ἐπὶ πολλὰ συνεχεῖ ἐπ', πάντοτε ἐκκοσμοῦντὸ μὲ τὴν εἰκόνα τῆς *«Παναγίας Δαμάστας»* καὶ περιέχων ἐπιμελῶς ἐπιλεγμένα ἀποσπάσματα ἀξιόλογων κειμένων, πού δίδασκαν καὶ παιδαγωγοῦσαν τὸν ἀναγνώστη.

Δραστηριοποιούνταν ἐπίσης παραδοσιακὰ καὶ πολιτιστικὰ μέσῳ τοῦ ἐν Ἀθῆναις συλλόγῳ Ὑπαταίων, προσερχόμενος στὸν τόπο του πολλὰς ὑπηρεσίας (μορφωτικῆς, πολιτιστικῆς, κ.ἄ.).

Εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, τοῦ μεστοῦ καὶ μὲ ἱκανὴ ἐπιχειρηματολογία λόγου, πράγμα πού τοῦ ἔδινε κύρος καὶ ἐπιβαλόναν στὶς συνελεύσεις τῶν κατὰ τοῖπους ΕΛΜΕ ἢ καὶ στὴν ΟΛΜΕ. Ἐπίσης κατεῖχε σὲ μέγιστο βαθμῷ τὴν τέχνην τοῦ διοικεῖν μὲ τὰ ἀνάλογα θετικὰ ἀποτελέσματα, πού τὸ ἀπτεδίκνευε εἰτε ὡς Διευθυντῆς τοῦ σχολείου εἰτε ὡς καλὸς διαχειριστῆς τῆς σχολικῆς τάξης εἰτε ὡς προεδρεύων στὶς Γενικὲς Συνελεύσεις τῆς Πανεληλίνης Ἐνώσεως Θεολόγων.

Εἰδικότερα, καὶ πέραν τούτων τῶν γενικῶν ἀναφορῶν, ὁ Θ.Λ. διέθετε καὶ ἄλλες χάρες καὶ ἀρετὲς πού στόλιζαν τὸ πρόσωπό του.

Ἦταν ἄλτρη τοῦ γεννητήρα τόπου του καὶ τῶν ἐλληνορθόδοξων παραδόσεων καὶ ἑθίμων. Τὸ δέχωνε στὴν πράξῃ ὅχι μόνον μὲ τῆς ἐπισκέψεῖς του στὴν Ὑπάτη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πλούσιο συγγραφικὸ του ἔργο γυρῷ ἀπὴν τὴν ἱστορία καὶ τὸν λαϊκὸ πολιτισμῷ τοῦ τόπου του. Ἐπίσης καὶ μὲ τῆς ποικίλες δραστηριότητες μέσῳ τοῦ Συλλόγου Ὑπαταίων καὶ τῆς Ροιμειωτικῆς Ὁμοσπονδίας στὴν Ἀθήνα.

Δὲν ξεχνοῦσας ποτε τὴ Ροιμῆλη. Στὸ ὑποβλητικὸ φυσικὸ περιβάλλον τῆς Ὑπατῆς καὶ στὸ λαϊκὸ πολιτισμῷ τῆς ἐνωθε ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ εὐχαρίστησις.

Ἀναπολοῦσε τὰ περασμένα μεγαλεῖα τοῦ ἰδιαίτερου τόπου του, ἀλλὰ γενικότερα τῆς Ἑλλάδος μας, μὲ συγκίνηση, καὶ προβληματίζονταν γιὰ τὴν μελλοντικὴ ἐπιβίωσις τῆς ὑπαίθρου καὶ τῶν λαϊκῶν μας παραδόσεων.

Συμμετεῖχε ἐνεργὰ σ' ὅλες τῆς θρησκευτικοκοινωνικῆς ἐκδηλώσεις καὶ ζῶσε ὡς γνήσιος ροιμειωτῆς. Ὑπῆρξε ὁ καλλιεργημένος ψυχικὰ ἄνθρωπος καὶ πολὺ καλὸς ἐπιτημῶν. Γενναῖος στὴν ψυχὴ καὶ ἀκλόνητος στὸ φρόνημα, πατριωτῆς καὶ κοινωνικὸς ἀγωνιστῆς, μιά ἡρεμὴ καὶ φιλοσοφημένη προσωπικότητα.

Δρασκελῖε τὸν πᾶντα τοῦτο κόσμον *«μὲ τὸλημ καὶ ἀρετῇ»*. Ἐζῆσε κὶ ἀγωνιστικῶς μὲ τὴν πέννα καὶ τὸν προφορικὸ τοῦ λόγου καὶ τὸ μέγαλο ὄραμα βαθιά χαραγμένο στὴν ψυχὴ του γιὰ ἓνα κόσμον ἀπαλλαγμένο ἀπὸ τὴν ἀδικία καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἓνα κόσμον πὺ δικαιο καὶ πύὸ ἀνθρώπνιο. Ὅπως ἀκριβῶς τὸν τὸν δίδασκε καὶ τὸν ἐπῆλξε ὁ θαυδς καὶ μοναδικὸς κοινωνισμός τοῦ Εὐαγγελίου. Μὲ κρηκτικὸ μᾶτι προσεγγίζε τὰ κοινωνικοπολιτικὰ ρεμάτια καὶ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς εκπαιδευτικῆς κοινότητος καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Δίδασκε τὸ ἀπλανέτομον δημοκρατικὸ ἦθος, τὸ προοδευτικὸ πνεῦμα, τὴν παρρησία τοῦ λόγου, τὴ σύνεσι, τὴν ἀνθρωπιὰ, τὸ φιλότιμο, τὴν ἀκατάβλητη ἀντικειμενικότητα, τὴν ἐντιμότητα, τὸν εὐαγγελικὸ χριστιανικὸ ἀλτρωισμό, τὴν βαθιὰ κοινωνικότητα καὶ τὸ ὀρεγνὸ ροιμειωτικὸ ἦθος τῆς λαϊκῆς μας παραδόσεως.

Ὁ Ὡ.Λ. *«ἔφυγε»*, ἀλλὰ μένει γιὰ πάντα στὶς καρδιές μας. Γιατὶ καθὼς τονίζει καὶ οἱ ποιητῆς Ὁ. Κάμπελ (1747-1844) *«ὃν εἶ κανεὶς στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἶς ὅταν ἀποθάνει»* (φράσι πού τὴν εἶχε χρησιμοποιήσει καὶ ὁ ἴδιος σὲ *«ἐξόδιον λόγα τυν»* γιὰ συνάδελφο θεολόγον).

Ἀνῆκε στὴν κατηγορίαν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, καὶ πεθαινόσαντες, συνιομίζον με τοὺς ἐκπνέοντες μέσῳ τῆς θύμης. Γιατὶ τὴν πολὺ αἰσθητὴ ἢ γνὴν παρουσία τους καὶ ἰδεοδυνῆ ἡ συναναστροφή μας, ἐνὼ ὁ θάνατος εἶναι ἀπλὴ ἀφορμὴ στὴν ὀριστικὴ καταλήξι τῶς στῇ συνειδήσει μας. Τὸν δάσκαλο Μέσος Ἐκπ/σης καὶ συνάδελφο θὰ θυμούνται, ὅλως ἰδιαίτερως, οἱ χιλιάδες τῶν μαθητῶν πού δίδασκε καὶ παιδαγωγήσε, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ συνάδελφοι τοῦ πού τὸν ἀγάπησαν γιὰ τὸ ἦθος τοῦ, τῇ συναδελφικῇ ἀλληλεγγύῃ, τὴν ἀγάπῃ τὴν εὐληρικὴν ἐπικοινωνία με αὐτούς, ὡς καὶ τῆς δικαδικτικῆς καὶ ψυχολογαιωγικῆς δυνατοτήτος καὶ συμπεριφορῆς τοῦ.

Ὑπῆρξε ὅχι μόνον μεταπλασθεμένης γνῶσεως, ἀλλὰ καὶ παιδευτῆς ψυχῶν καὶ ἐκδιευρύνων πολιτῶν. Τῆμεσ τὸ λειτουργημῶν τοῦ δασκαλοῦ καὶ παιδαγωγοῦ. Τὸ παιδευτικὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου Ελβετοῦ παιδαγωγοῦ καὶ ἀνθρωπιστοῦ Πεισταλοτῆ (1746-1827): *«ὅλα γιὰ τὸ παιδί, πάντα γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου»*, ὑπῆρξε ὁ οδοδείκτης τῆς εκπαιδευτικῆς τοῦ ζωῆς. Ἦταν παρόδεγμα ἐργατικότητος, εὐσυνειδήσεως καὶ ἀφοσίωσης στὸ διδασκαλικὸ καθήκον, πού πᾶνῳ σ' αὐτό τὸν δεικναι ἀκόμη ἡ σοβαρότητα, ἡ συνέπεια καὶ ἡ ἐντιμότητα. Γενικά, ὅμως, ὅλοι μας θὰ τὸν θυμιάσαμε, πέραν τῶν ὁσων ἀναφέρουμε παραπάνῳ, γιὰ τὸ ἥθος τῆς γνῶμης καὶ τῆς συνέπεια στὸ κάθε *«πιστεύω»* του, ἔστω κι ἐν κάποιοις δὲν συμφωνοῦσε μαζὶ του. Σὲ συνδυασμῷ βεβαία πάντοτε μὲ τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν ὁσο τὸ δυνατόν ἀντικειμενικότητα τῶν λόγων του' καὶ μὲ τὴν ἀνδιδοτελὴ ἀγωνιστικότητα καὶ τὸ γνήσιο συνδικαλιστικὸ πνεῦμα. Ἐζῆσε, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ ἀρχαῖος λόγιος: *«ἀλσολικμονος τοῖς ἄλλοις»*.

Σὲ ἀποχαριζόμεσε, περιηλμένῳ μεσε Θεοκτιστῷ, μὲ τὴν ἑπίπιδι τῆς πῆσις μας πῶς καὶ πάλι θὰ συναντηθῶμε *«ἐν τῇ ἀναστροφῇ ἡμέρας τῆς Αἰωνιότητος»*, διότι καθὼς λέγει καὶ ὁ δικός μας νομιτελιστὰς ποιητῆς Ὁδυσ. Ἐλύτης: *«ἡ ἐπαύριο τῆς ζωῆς μας, θάνατι πάλι ζωῇ»* καὶ *«τὸ Πάσχα τοῦ Θεοῦ!»*.

Παῦλος Α8. Παλουκάς

Ἑπὶ. Σχολικὸς Σύμβουλος Δ.Ε.

Ἀνακοινώσις

Τὴν περίοδον αὐτὴ οἱ ἀγαπητοὶ συνδρομητῆς μας θὰ λάβουν ἐντός τῆς ἐφημερίδος πού λαμβάνουν τὸ ἐντυπο τῆς ταχυτηληρωμῆς, στὸ ὁποῖο θὰ ἀναγράφεται τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς τους.

Ἡ ἐξόφλησις τῆς ὀφειλῆς ἀποτελεῖ ὑψίστης σημασίας οικονομικὴ βοήθεια γιὰ τὴ συνέχισις τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος.

Παράλληλα θὰ λάβουν λευκὸ ἐντυπο ταχυτηληρωμῆς καὶ οἱ συνδρο

Ὁμολογία Ὁρθοδόξου Πίστεως

2ον Ἡ ἐφαρμογή τῆς διακοπῆς τοῦ Πατριарχικοῦ μνημοσύνου εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος

Εἰδικότερα, κατὰ τὴν χρονικὴ περίοδον τοῦ ἀκολούθησε τὴν ἐνωπικὴ σύνοδον τῆς Λυών (1274), πατριάρχη ὄντος τοῦ λαπινόφρονος Ἰωάννου Βέκκου, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Πρώτος καθὼς καὶ τὸ σύνολο τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει μοναχῶν, ἔχοντας προβεῖ εἰς διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος, ἐδιώχθησαν καὶ -πινὲς ἐξ αὐτῶν- ἐμαρτύρησαν ὑπὸ τῶν ἐνωπικῶν.

“Ἄνωθεν γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν ἐπὶ τῶν ἀδύτων ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως *συγκοινωνίαν τελείαν* ἐδέξατο τοῦτο. Γένρατται γὰρ ἐν τῇ ἐξηγήσει τῆς θείας λειτουργίας, *ὡτ ἀναφέρει ὁ ιερουργὼν τὸν ἀρχιερέως ὄνομα, «δεκνῶναι καὶ τὴν πρὸς τὸ ὑπερέχον ὑποταγήν, καὶ οἱ κοινωνῶς ἐσπὶ αὐτοῦ, τῆς πίστεως καὶ τὴν θεῶν μυστηρίων διάδοχον»*.” (βλ. V. Laurent-J. Darrouzes, Dossier Grec de l’Union de Lyon, Paris 1977 , σελ. 399).

Ὁ οὐσιαστικὸς λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ κάνουμε τὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου ἑνὸς αἰρετικοῦ πατριάρχου καὶ ἐπισκόπου εἶναι, ὅτι διὰ τῆς μνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ γινόμεθα καὶ ἐμεῖς συγκοινωνοὶ τῆς αἰρέσεώς του, καίτοι δηλώνουμε ὅτι ἐμεῖς δὲν συμφωνοῦμε.

Ἄλλως Ἀγοριεῖς Ὁριολογιτῆς ὁ ὅσιος Ἡσάσις, συνασκητὴς τοῦ οἰσίου Γρηγορίου τοῦ Σιναιτου, ὅπως τὸν ἀναφέρει ὁ ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγοριεῖς: «Οὗτος ὁ μακάριος ἐπάθε πολλά κακὰ ἀπὸ τὸν βασιλεῖα **Μιχαὴλ τὸν Παλιολογὸν τὸν λαπινόφρονα, διὰτι δὲν ἤθελε νὰ συγκοινωνίησιν με τὸν τότε Πατριάρχη τὸν Βέκκον διὰ τὴν καινοπαίαν τοῦ Ὁρθόδοξου Δόγματος**, ἀλλὰ θεῶι ζήλῳ κινούμενος ἠγωνίσθη πολλὰ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξιας, **καὶ μετὰ τὴν ἀκούσασαν διδασκαλίαν** τοῦ ἠγνισεν ὅλους με τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ πλὴν τελευτήσαντος.” (βλ. «Υἱτέρ τῶν ἱερῶς ἠσυχάζοντων», 2,2,2, Ε.Π.Ε. τομ. Β΄ σελ. 350). σελ. 251).

Κατὰ τὴ νευτέρᾳ δὲ ἐποχῇ (1924), ἔνεκα τῆς καινοτομίου καὶ ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολόγιου, τὸ ὁποῖο ἀπέτελεσε καὶ τὸ πρῶτο πλῆγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ σπὴν ἐνόησαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅτι τότε πατέρες συνεισφέροντες τὴν πάγια ἀγορευτικὴ παράδοσιν ἐπανέλαβαν τὴν διακοπὴ τοῦ πατριарχικοῦ μνημοσύνου. Ἡ διαχρονικὴ αὕτη παράδοσις, δυστυχῶς διεκτικὴ ὑπαπότιπτι τῶν νέων συνοδικῶν, τὴν προερχομένων ἐκ τοῦ κόσμου, καὶ οἱ ὁποῖες τὸ 1971 ἐπανεφραν τὸν πατριарχικό μνημόσυνο. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου γίνεται ἐπὶ σκοπῷ ἀποφυγῆς τοῦ μολυσμοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἐξ τῆς κακοδόξου διδασκαλίας ἢ πρακτικῆς, μετ’ ὁπίωτερον σκοπόν τὴν δὲ Ὁρθόδοξον Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καταδικῆς τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας (ἢ πρακτικῆς) καὶ τῶν αἰρεσιάρχων ἐποποιῶντων.

Ἐπὶ πατριαρχεῖας Ἀθηναγόρου, τοῦ Ἁγίου Ὁρος, σχεδόν στο σύνολο τοῦ, ὁλοσχιῶς καὶ ὡς ἐν σώμῃ, ἀνέδρασε δυναμικὰ καὶ δίκαιως, ὡς ὠφέλει, τὸ νῦμμόσυνο τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, (τὸ αὐτὸ ἐπρόσεν καὶ κάποιοι ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν νέων καλουμένων Χωρῶν). Μάλιστα ὁ Ἀθηναγόρας “σεβόμενος” τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς συνειδήσεως τῶν Ἀγοριεῶν δὲν τοὺς ἐδίωξε, (βλ. πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιον Αριθ. Πρωτ. 140/Κ. 17-9-1968), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τακτικὴν τοῦ πατριάρχου Δημητρίου, ὅπως καὶ τοὺ νῦν πατριάρχου Βαρθολομαίου.

Οἱ δυσμενεῖς ἐξελίξεις τῶν δεκαετιῶν τοῦ ’60 καὶ τοῦ ’70, κατὰ τῆς ὁποῖες ὁ Οἰκουμενισμὸς ἦταν σὲ ἐξαρσὴν -ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καὶ σήμερα, ἔχοντας ὅμως ὀδηγήσει τὰ πράγματα εἰς πολὺ χειρότερον κατὰστασιν- ἀνάγκασε τοὺς ἀγοριεῖς σπὴν ἀπόφασιν νὰ δημοσιεύσουν κείμενα ἀντιαιρετικῆς πνοῆς, ποὺ κατεδικάζαν τὸν Οἰκουμενισμὸ ὀνομαζόμενους τὸν “αἵρεσιν”, ἀποδεχόμενοι μάλιστα τὸν ὅτι χαρακτηρισμὸ ποὺ τοὺ εἰς διώσει ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόπovich, αὐτὸν τῆς παναιρέσεως.

Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ ποὺ προέβησαν εἰς διακοπὴν τοῦ πατριарχικοῦ μνημοσύνου:

1 *Μ. Οἰσίου Διονυσίου, μετ’ ἡγούμενον τὸν Γέροντα Γα-βριήλ,*

1. Μ. Καρακάλλου, μετ’ ἡγούμενον τὸν Γέροντα Παῦλο,

1. Μ. Σίμωνος Πέτρας, μετ’ ἡγούμενον τὸν Γέροντα Χαράλαμτο,

1. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, μετ’ ἡγούμενον τὸν Γέροντα Θεοσάουτο,

1. Μ. Αγίου Παυλου, μετ’ ἡγούμενον τὸν Γέροντα Ανδρέα,

1. Μ. Ξενοφώντος, μετ’ ἡγούμενον τὸν Γέροντα Εὐδόκιμο,

1. Μ. Ἐσφιγμένοι, μετ’ ἡγούμενον τὸν Γέροντα Ἀθανάσιον,

1. Μ. Σταυρονικήτα μετ’ ἡγούμενον τὸν Γέροντα Βασίλειον (διόκειο τὸ μνημόσυνο τὸ 1968, ἀλλὰ δυστυχῶς ἦταν καὶ ἡ πρώτη ποὺ τὸ ἐπανεφέρει τὸ 1971).

Ἡ 1.Μ. Κουπλουμουσίου, μνημόνευε μόνο σπὴν πανήγυρτι τῆς Μονῆς “τυπτικά” μόνον, ὅπως καὶ ἡ 1. Μ. Κωσταμονίου.

Ἐπίσης, ἀπὸ τῆς τότε Ἰδιόρρυθμης Μονῆς, σπὴν 1. Μ.

Τὸ μάθημα τῶν Ὁρρησκευτικῶν νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτοὺς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὑπαλλήλους, διότι τὰ Εὐρωπαϊκά Κράτη φηροῦνται ἀπὸ τὴ δημοκρατικὴ ἀρχή, ὅτι, ἀφοῦ μισθοδοτοῦν ὅλους τοὺς ἐκπαιδευτικούς γιὰ τῆς ἄλλης γνώσεως, εἴσι ἔχουν τὸ ἰδιο χρέος καὶ γιὰ τὴ θρησκευτικὴ μόρφωσιν τῶν παιδιῶν ἐκείνων τῶν πολιτῶν, ποὺ πληρώνουν με τὸν ἴδιο τρόπο τοὺς φόρους τοὺς.

Ὡς πρὸς δὲ τὴ διδασκεία ὑλὴ τῶν Ὁρρησκευτικῶν οἱ πολιτεῖες δὲν ἔχουν καμίαν ἀνάμειξη. Αὕτῃ ἡ ἀρμοδιότης ἀνήκει στοὺς ἀρχηγούς τῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης, ρωμαιοκαθολικούς καὶ προτεσταντεῖς ἢ καὶ τῶν ἄλλων ὁρρησκίων, μουσουλμάνων, ἰουδαίων, ἰνδουιστῶν κλπ. ποὺ ἔχουν παιδιὰ σὲ εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα.

Γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους εἶναι ἀδιανόητο γιὰ ἓνα ἄθεο Ὑπουργὸ Παίδεας νὰ θέλει νὰ ρυθμίσι τὴ διδασκεία ὑλὴ τῶν Ὁρρησκευτικῶν. Πῶς θα καθορίσῃ διδασκτικὴ ὑλὴ ποὺ δὲν πιστεύει; Τὰ παράλογα θριαμβεύουν μόνο σπὴν Ἑλλάδῃ! Ὁ ἄθεος Ὑπουργὸς τοῦ τυρινῶ Ὑπουργείου Παίδεας τῆς Χώρας μᾶς ἔκαμε, ὡς γνωστὸν, τὴν παρανοικὴ δῆλωση: «Ἡ διδασκεία ὑλὴ στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα εἶναι ὑπόθεσις τῆς Πολιτείας καὶ οὐχ τῆς Ἐκκλησίας!» Καὶ τὸ ἀτεπαιστικὸ γιὰ τὴ σύγκλητον Ὁρθόδοξή Ἑλλάδα εἶναι ὅτι σ’ αὕτῃ τὴν ἐξωφρενικὴν δῆλωση δὲν ἀντέδρασε κανεὶς. Σπὴν Εὐρώπῃ, μία τέτοια δῆλωση, θα προκαλοῦσε τὸν γέλωτα.

Δυστυχῶς σπὴ Χώρα μᾶς κυριαρχεῖ στερεβὴ ἀντίληψη. Ὅ,τι κακὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἄλλῃ Εὐρώπῃ, ὅπως οἱ ἀμφλώσεις, ὁ παπικισμὸς γάμος, τὰ σύμφωνα συμβιβώσεως, ἡ ἀναγνώριση καὶ ἡ θεσμοθέτησις τῆς ὁμοφυλοφιλίας, τὸ ἐγκλημα τῆς εὐθανασίας, τὸ υιοθετοῦμε. Ὅ,τι καλὸ τὸ παρατρέχουμε καὶ ἀδιαφοροῦμε. Ἡ θέσις καὶ ἡ ἀπομὴ τοὺς γιὰ τοὺς θεολόγους καθηγητῆς καὶ τὴ διδασκεία ὑλὴ τῶν Ὁρρησκευτικῶν εἶναι λογικὴ καὶ χρυστάληνη. Ἐμεῖς, ὅμως, σπὴν Ἑλλάδα ἀντὶ νὰ τὴν ἀκολουθῆ-

Μεγίστης Λαύρας, μνημόνευαν μόνο στὸ καθολικὸ, “τυπικά”. Πολλοὶ ἱερομόναχοι τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὅπως καὶ ὁ πρῶτος ἡγούμενος, μετὰ τὴν κοινιοποίησιν τῆς τοῦ 1981, γέρων Ἀθανάσιος, ἐντὶ μνημόνευε “τυπικά” στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς, ὁ ἴδιος στὰ παρεκκλήσια, ὅταν λειτουργοῖσε, δὲν μνημόνευε, ὅπως ἐπίσης καὶ ἄλλοι ἱερομόναχοι τῆς Μονῆς. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ σὲ ἄλλες Μονές, ὅπως π.χ. σπὴν 1. Μ. Αγίου Παύλου, σπὴν ὁποῖα ὁ παπῆ-Παῦλος συνέχισε μέχρι τέλους νὰ μὴ μνημονεύει († 1995), καίτοι ἡ Μονὴ μετὰ τὴν παραίτησιν ἐκ τῆς ἡγουμενίας τοῦ γέροντος Ἀνδρέα ἐπανεφέρει τὸ μνημόσυνο, ἐπὶ ἡγουμενίας γέροντος Παρθενίου. Πάντως, καὶ ἄλλες 1. Μονές ἀντιδρῶσαν καὶ δὲν ἤθελαν τὸ μνημόσυνο καὶ οἱ ὁποῖες μνημόνευαν περισσότερο ἀπὸ “εὐγένειαν”. Ἐπίσης σὲ ὅλες τῆς ἱερῆς Σκῆτης καὶ στὰ περιστερίονα κελλῖα δὲν μνημόνευαν, τόσο ζηλωτῆς ὅσο καὶ μὴ ζηλωτῆς.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναφέρουμε, ἐνδεικτικῶς μόνον, τῆς ἀπαντήσεως δύο ἱερῶν Μονῶν πρὸς τὴν 1ερά Κοινότητά περὶ τοῦ ζητήματος τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου.

Ἡ 1.Μ. Καρακάλλου εἰς ἀπάντησιν τῆς πρὸς τὴν 1ερά Κοινότητα, εἰχε γράψαι τὰ ἑξῆς: *“Ἡ καθ’ ἡμῶς 1ερά Μονὴ ὑπὸ στοιχεῖα 1Δ ἐν τῇ σημερινῇ Συνάξει 21/9/1972 ἐξήτασε καὶ αὐτὴς τὸ ἐπίμαχον θέμα τοῦ μνημονεῦμας...Ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐν πεποιθῆσει καὶ ἀμετάθετον ἀπόφασιν ἡμῶν περὶ συνεχίσσεως τῆς διακοπῆς τοῦ Πατριарχικοῦ Μνημοσύνου εἰς ἐνδεῖαν διαμαρτυρίας, ἐφ’ ὅσον ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημητρίου ὁ Α’ θα συνεχίσῃ τὴν τηρομένην ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς Συνόδου Γραμμῆς, τὴν ὁποῖαν εἰχε χαραξέῖ ὁ Ἀθηναγόρας.”* (βλ. Ὁ.Τ. ἀρ.φ. 213, 1/7/1974).

Ἡ 1.Μ. Αγίου Παύλου, ἐπὶ ἡγουμενίας τοῦ γέροντος Ἀνδρέα, ἀπτήνησε ὡσαύτως: *“...ἡ ἀπόφασις ἡμῶν εἶναι ὅτι δὲν δύναμεθα νὰ προχωρήσωμεν εἰς συζήτησιν παρὰ μόνον ἐφ’ ὅσον δηλωθῇ ὑπὸ τῆς Α’. Παναγιότητος διὰ τοῦ τύπου ὅτι δὲν ἀκολουθήσῃ τὴν πορείαν τοῦ προκατόχου Αὐτοῦ”*. (ὁ. π.).

Ἐπίσης ὁ αὐτὸς ἡγούμενος τῆς 1. Μονῆς π. Ἀνδρέας σπὴ σχετικὴ τὸν ἀπάντησιν πρὸς τὴν 1. Κοινότητα ἀνέφερε: *“Λόγιο ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως δὲν μοῦ ἐπitrέπουν νὰ ἐπαναλάβω τὸ μνημόσυνο, διότι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶναι νεωτερικῆς, βαδίζει τὰ ἴχνη τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Ἀθηναγόρου, τοῦ ὁποῖου τὰς ἀπομειας καὶ τὰ αἰρετικὰ φρονήματα δὲν κατεδικάζει.”* (ὁ. π.).

Κατόπιν ὁλων αὐτῶν ἡ Ἐκτασις Διπλῇ 1ερά Συνάξει τῆς 1εράς Κοινότητος εἰς τὴν ΝΒ΄ Συνεδρία, τῇ 13η Νοεμβρίου 1971 καὶ κατόπιν πολλῶν διεργασιῶν ἀπέφασιν ὅτι: *“...ἐπαρτίται εἰς τὴν συνείδησιν ἐκάστου μονῆς ἡ διαμνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου”*.

Πάντως ὀφείλομεν νὰ τονίσουμε ὅτι στὰ θέματα τῆς πίστεως δὲν χωρὸν τυπικότητες καὶ εὐγένειες. Ἡ πίστις δὲν εἶναι θέμα εὐγενείας πρὸς πρόσωπα, ἀλλὰ ὁμολογίας καὶ πηρήσεως τῆς ἀκριβείας τῶν δογμάτων, *“ὅτι τῆς πίστεως οὐ συγχωρεῖται συγκατάβασις”*, εἰς τὰς ἐπὶ αὐτῇ αἰσθητικὰς ἀντιλήψεις. Ἀξίζει πάντως ἐδῶ νὰ ἀναφερθῶμεν σπὴ πρακτικὴν τὴν τότε ἀγορευτῶν. Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος καὶ μόνον, δυστυχῶς, κρίνεται ὡς ἀνεπιτυχὴς ἡ τότε προσπάθεια ἀντιμετώπισιν τοῦ προελαυνόντος Οἰκουμενισμοῦ καὶ οἱ λόγοι εἶναι πολλοί. Ακροβήτως σημειώμενος ὅτι ὑπῆρχε ἡ λανθασμένη αἰσθησις ὅτι τὰ οἰκουμενιστικά “ἀνολίματα”, ὅπως τὰ ἀποκαλοῦσαν, δὲν χαρακτηρίζαν συνολικὰ τὸ Πατριάρχεῖο, ἀλλ’ ἀποκελιστικῶς τὸν τότε Πατριάρχη καὶ κάποιους λίγους συνοδοιπόρους τοῦ. Ἐπιστεῖτο μάλιστα ὅτι θανόντος τοῦ Ἀθηναγόρου τὰ πάντα θα ἐπέστρεφον σπὴν ὁμαλότητι. Ἡ κατάληξις εἶναι σὲ ὅλους γνωστῇ: σπὸν ἐνθρονιστήριό λόγο τοῦ ὁ νέος Πατριάρχης Δημητρίου ἀνακοίνωσε τὴ συνέχισιν τῶν οἰκουμενικῶν προποθεσιῶν τοῦ προκατόχου τοῦ. Ἐκινήν τὴν κρίσιμν στιγμὴν βρῆκαν καὶ τότε ἀγοριεῖτες νὰ ἀναφερόμεν τὸ μνημόσυνο, ἐπὶ καταστροφῇ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ-ἀντικομμενιστικοῦ ὄντως! Τὸ μῆνυμα, ποὺ ἐδόθη στὸν ποσὶν πατριарχικὸν τὴν αἰσας, προχωρήσῃ! Δυστυχῶς, ἡ ἑλλειψὶς κατανόησις τοῦ ἐφαρμοζόμενου ἑως τότε, εἰ, κανόνος τῆς Α’-Β’ συνόδου (861’), κατὰ τὴν ὁποῖα ἡ διακοπὴ μνημοσύνου ἔθεωρεῖτο ὡς ἄπλως ἔχουσα σημάσιαν “διαμαρτυρίας”, ἐξ οὗ καὶ οἱ προαναφερθεῖσες ἁρίν “εὐγενείας” παλινωδίες μνημονεύσεως, π.χ. σὲ πανηγύρεις, εἶχαν ὡς ἀφετηρίᾳ τὴν ἀποσύνδεσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανόνος ἀπὸ τὸ σωτηριολογικὸ τοῦ περιεχομένου. Ἡ τραγικὴ ἐπιπλοφορὰ τοῦ μνημοσύνου, ἐστὼ καὶ μετ’ ὁ λοιπὸν τρόπο ποὺ ἐφαρμοζόταν ἡ διακοπὴ, πέραν τῆς γενικότερης ζημίας ποὺ προξένησε, δυστυχῶς ἀνοίξει τὴν θύρα καὶ στὶς ποικίλες, κακόβουλες καὶ στρεβλωτικές ἐρμηνείες τοῦ ἐν λόγῳ ἱεροῦ Κανόνος ποὺ κυριαρχοῦν σήμερα.

Πράγματι, ὁ ὀρθόδοξος νοοῦμενος ἀναιρετικῶς ἁγίανος, ὅπως διαχρονικῶς εἶναι διαπιστωμένο, δὲν χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴ λήην κάποιων πρακτικῶν ἡμιετρων καὶ λύσεων, οἱ ὁποῖες τελικῶς διασυνίζουν τὴν αἵρεσιν ἐντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ἀλλὰ ἀντιθέτως, ἀπὸ τὴν ἐνδοεξηγίμενην ἐκθεστὴ-διασφαιρῇ, ἀπ’ ἐνὸς τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας καὶ ἀπ’ ἑτέρου, τὸ δογματικὸ πηρὴν τῆς αἰρέσεως, δηλαδή τῶν βαθυτέρων θεολογικῶν αἰτίων ποὺ ὠδήγησαν σπὴν ἐμφάνισιν τῆς, ὅσο καὶ τῶν καταστρεπτικῶν συνεπειῶν τῆς. Σκοπὸς ἐπομένως εἶναι οὐχ ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου κοβεαυτῇ, αὕτῃ ἀποτελεῖ **τὸ ὀρθικὸ στάδιο**, ἀλλὰ ἡ συνολικὴ θεραπεία τοῦ κακοῦ. Τοῦτο θὰ συμβεῖ διὰ τῆς συγκλήσεως ὀρθοδόξου Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποῖα καὶ συνιστᾷ **τὸ τελικὸ στάδιο** τοῦ ἀναιρετικῶ ἐκκλησιαστικοῦ ὁἰγνώως, καὶ σπὴν ὁποῖαν θὰ καταδικασθεῖ ἡ αἵρεσις καὶ οἱ αἰρετικοί. Τότε μόνον μποροῦμε νὰ ὀμιλοῦμε περὶ πλήρους ἐκκρίσώσεως τῆς αἰρέσεως.

σομε, λέμε ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα. Ἡ υποφώσκουσα καὶ ὑποβόσκουσα ἰδεολογικὴ ἐχθρότητα πρὸς τὴν ἀλήθινι πίστιν ὀδηγεῖ σὲ τραγελαφικὰς καταστάσεις, με ἀποτελεσιμα, αὐτοὶ οἱ ἐχθρὶκὰ διακείμενοι πρὸς τὴν ὁλόφωτη Ὁρθόδοξια μας, νὰ γελαιοποιούνηται.

Τελεονόμους, θὰ ἤθελαν νὰ προτεῖναι πρὸς τὴν 1ερά Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας μᾶς, υικῶς καὶ εὐσεβάστως, τὰ ἑξῆς: Νὰ θέσις συγκεκριμενικῶς Ὅρους ὡς πρὸς τὸ μάθημα τῶν Ὁρρησκευτικῶν:

1. Ἡ διδασκεία θρησκευτικῆς ὑλῆς στὰ σχολεῖα μᾶς νὰ καθορίζεται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὴν 1. Σύνοδον.

2. Ὁ θεολογικὸ καθηγητῆς νὰ εἶναι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ οὐχ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι, νὰ μισθοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ κράτος, καθ’ ὁ χρέος ἔχει, ὅπως τονίστηκε παραπάνω καὶ νὰ ἐπιβεβαιωθῶνται ἀπὸ τὸν τοπικὸ Ἐπίσκοπο τῆς περιοχῆς, ὅπως γίνεται καὶ σπὴν Εὐρώπῃ.

3. Τὰ Ὁρρησκευτικὰ τῶν δημοτικῶν σχολείων νὰ διδασκονται ἀπὸ θεολόγν καὶ οὐχ ἀπὸ ὁποιοῦδήποτε δασκάλου ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄθεος. Μπορεῖ, οἱ θεολόγοι τῶν γυμνασιῶν καὶ τῶν Λυκείων τῆς κάθε περιοχῆς, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀνατίθενται μαθήματα μὴ εἰδικότητα, νὰ ἀναλαμβάνουν προγράμματα Ὁρρησκευτικῶν στὰ πλῆστον δημοτικὰ σχολεῖα, γιὰ νὰ ἀποφευχθεῖ ἐτσι πρόσθετη κρατικὴ ἀπατήν.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τώρα, ποὺ συζητεῖται ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Σύνταγματος. Εἶναι καιρὸς νὰ συμπεριληφθῶν καὶ τὰ παγιωθέντα στὸ βρυλομένο ἀναθεωρημένο Σύνταγμα, εἴσι ὥστε ἡ Ὁρθόδοξια μᾶς, μετ’ ἡ δράσις τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, νὰ πορευεῖται δημοιουργικὰ καὶ ἀνεμπόδιστα τὸ δρόμν τοῦ φωτισμοῦ ψυχῶν. Στὸ ἐξῆς, ὅπως φαίνεται, ἡ Χώρα μᾶς θὰ βαδίσι τὸ δρόμν τῆς θρησκευτικῆς οὐδετερότητος, ἢ τῆς θρηρσκείας, γιὰτι διὸν ἀνεξαρτέτως οἱ πολιτικοὶ εἶναι πειθιμένα ὀργανα τῆς Μασωνίας, τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τῆς νεοεποχικῆς πολυθρησκείας. Ἀνάγκη Πίσσα, λοιπὸν, ὁλοὶ οἱ Ὁρθόδοξοι Ἑλληγες, ἠγεσι-σὶ καὶ λαὸς, νὰ ἀναλάβουμε τῆς εὐθύνες μᾶς.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Αἱ τελευταῖαι ἐξελίξεις εἰς τὸ Κυπριακόν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῆς ἐφαρμογῆς τῆς λύσεως. Ὅταν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα ἐπρνοεῖτο κατάρτησις τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας μποροῦσε κάποιος νὰ ἐμπιστευτῇ τὴν ἀποχώρησιν, ὑστερα ἀπὸ χρόνια, κάποιων στρατευμάτων κατοχῆς ἢ τὴν μακροχρόνια ἐπιστροφή, ἐστὼ καὶ τὸ ποὺ περιορισμένον ἀριθμὸν τῶν προσφύγων ποὺ προνοοῦσε τὸ σχέδιο, σπὴς ἐστὸς τοῦς;

Προσωπικὰ ἐφοβόμεον κάποιες παραπλανητικῆς κινήσεις τῶν Τούρκων σπὶς πρόσφατες διαπραγματεύσεις. Ἄν ἡ Τουρκία ἀπαιτεῖτο ποὺ δικαιώματος τῆς μονομερούς ἐπέμβασης(τῶν ἐγγυήσεων), ποὺς θὰ τὴν ἐμπόδιζε ὅποτε ἤθελε στὸ μέλλον νὰ ἐπέμβει; Εἶχε τέτοια δικαιώματα σπὴ Συρία ἢ στὸ ἱράκ; Καὶ ὅμως ἐπενέβη, Ἡ ἂν ἔλεγε ὅτι ἐπιστρέφει συγκεκριμένες περιοχὲς σὲ κάποιο βάθος χρόνου, ποῖος θὰ τὴν ἀνάγκαζε νὰ τὸ πράξει, ἂν ἐν τῷ μεταξύ διαλύαμε τὸ Κράτος μᾶς; Αὕτῃ, λοιπὸν, ἡ ἐμπειρία μᾶς, μέεκανε νὰ φοβούμεσται τὴν κατάνλησιν σὲ συμφωνία. Συμβαίνει καὶ αὐτὸ τὸ παράδοξο. Ἐμεῖς ποὺ πρῶτον θέλομε λύσιν νὰ φοβούμεσταν γ’ αὕτῃ, γιὰτι δὲν πρόκειται γιὰ ὀρθὴ λύσιν. Καὶ συνεδιηποτιοῦμε τώρα τὸν κίνδυνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐφυγίμε, ἀφοῦ δὲν εἰχαμε ὀρθὰ πλαίσια καὶ ἀρχές διαπραγματεύσε-

Ἡ διαχρονικὴ θέσις τῆς Τουρκίας

Μὰ καὶ ἡ διαχρονικὴ θέσις τῆς Τουρκίας, ὡς πρὸς τοὺς στόχους τῆς σπὴν Κύπρῳ, μᾶς ἔκανε ἐπιφυλακτικούς γιὰ τὴν λύσιν, τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς. Ἡ Τουρκία καθημερινὰ μιλεῖ γιὰ ἀνάκτησις τῆς Κύπρου.

Ὁ Περικλῆς Νεάρχου, στὸ βιβλίον τοῦ «Ἡ Ἑλλάδα σὲ κίνδυνον», γράφει ὅτι λίγο μετὰ τὴν ἐισβολήν, ἀντιπροσωπία Τουρκοκυπρίων ἐπεσκέψθη τὸν πρωθυπουργὸ τῆς εἰσβολῆς Ἐτσεβίτ, καὶ τοῦ ζήτηρε νὰ ἀνακηρύξει ἐπισήμως τὴν διχοτόμησιν, ὅπως ἦταν ὁ Τουρκικὸς στόχος μέχρι τότε. Ὁ Ἐτσεβίτ τοὺς ἀπάντησε ὅτι μετὰ τὴν εἰσβολήν, ποὺ εἶχε κάνει πράξῃ τὴ διχοτόμησι, δὲν συνέμερε πλέον σπὴν Τουρκικὴν πλειορῃ τὴ διχοτόμησιν. Τὸς εἶπε ὅτι μία λύσις χωριστοῦ κράτους καὶ συνομοσπονδίας, ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς Τουρκίας, θὰ ἐξασφάλιζε καλύτερα τὰ Τουρκικὰ συμφέροντα, ἐφόσον ἡ Τουρκικὴ πλευρὰ θὰ εἶχε «ισο» λόγον πάνως σὲ ὁλόκληρην τὴν Κύπρῳ καὶ ταυτόχρονα θὰ ἐπιτυγχάνουν γεωπολιτικὴ ἐξῆσιν τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειον. Συμπλήρωνε ἐπὶ πλέον: «Μία τέτοια λύσις ἀρρῆναι ὀκεινὴ τὴν προοπτικὴ γιὰ τὸν ἔλεγκο στὸ μέλλον ὁλόκληρης

Νέα ζητήματα Εκκλησίας - Ύπ. Παιδείας

Ἐνῶ ἀγνωστον παραμένει τί θά συμβῇ μέ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν φαίνεται ἀπὸ τῶν δηλώσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὅτι ἀνοίγουν νέα ζητήματα κατά τήν ἐπίσκεψίν του τήν περασμένην Πέμπτην εἰς τόν Ὑπ. Παιδείας. Συμφωνῶς πρὸς ἄρθρον τῆς κ. Ἰσμήνης Χαραλαμποπούλου εἰς τό protothema.gr τῆς 2ας Δεκεμβρίου 2016:

«Ο Μακαριώτατος μετέφερε τίς εὐχές τῆς Ἱεραρχίας σὺν ὑπουργῷ γιά ἐπιτυχία στό ἐργο του, ἀλλά καί τήν ἱκανοποίησιν τῶν ἱεραρχῶν γιά τὰ θετικά ἀποτελέσματα τῆς πρώτης συνάντησής του. Ὁ Κύριος τῆς ἀβρόγλου ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, τὸν ἐνημέρωσε γιὰ τὸ πρόσφατο ταξίδι του στὴν Ὁράκη, ὅπου, σὺν τῷ περιθώριῳ τῆς περιοδείας τοῦ πρωθυπουργοῦ, εἶχε συναντήσεις μὲ τοὺς τέσσερις Μητροπολίτες, τοὺς δύο Μομφήδες καὶ εκπαιδευτικούς».

Μετά τὴν συνάντησιν ὁ ὑπουργὸς προσβῆντ στήν ἀκόλουθην δήλωσιν πρὸς τοὺς ὀλοσηγογράφους:... Ὅσο γινώρίζω τὸν Μακαριώτατο - καὶ ἐπιπλέον νὰ εἶναι ἀμειβαίσις τὰ αἰσθημάτων - καταλαβαίνω ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ πλούσια ἐμπειρία καὶ ιδέες πολὺ ἐνδιαφερόμεσες

Τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον Νεολαίας ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας

Παραδέτομεν μέρος ἀπὸ τὸ ἀνακοινωδὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 29ης Νοεμβρίου 2016:

«Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Νεολαίας κ. Δρίκος Ἀρμόδιος καὶ μέλη τοῦ Δ.Σ. ἐπισκέφθησαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πᾶσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὴν συμπαράστασίν τοὺς σὺ ἐργῷ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κ. Δρίκος τόνισε ὅτι τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιον Νεολαίας συντάσσεται μὲ τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας σὺν θέμῃ τῆς Παιδείας καὶ στηρίζει τὴν Ὁρθοδοξία, καθὼς «ἡ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καλεῖ εἰς ἐνότητα

Εἰς συνεδριάσιν τῆς ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καλεῖ τὴν Πολιτείαν καὶ κάθε πολίτην νὰ διαφυλάξουν τὴν ὑγιή πίστιν καὶ τὴν φιλοπατίαν. Βεβαίως τὸ Κολυμβάρι διήρесе τὸ ποίμνιον καὶ ὅλοι ἀνταλμαβάνονται τὴν ἀνάγκην ἐνότητας. Παραδέτομεν μέρος ἀπὸ τὸ ἀνακοινωδὲν τῆς 2ας Δεκεμβρίου 2016:

«...Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, μὲ τίς φιλανθρωπικὰς καὶ προνοιακὰς δομὰς καὶ δράσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Μεγαλονήσου, συνεχεῖς καὶ στηρίζει συνανθρώπων μας καὶ προσκαλεῖ τὴν Πολιτεία νὰ συνδράμει μὲ κάθε τρόπο στήν ἀδιάκοπν λειτουργία καὶ προσφορά τῶν δομῶν αὐτῶν. Στὸ πλαίσιο τῆς ἀναλήψεως κοινῶν καὶ

Παγκρήτιον συνέδριον ἄνευ συνέδρων!

Νέαν συνάντησιν ὀργάνωσε καὶ πάλιν διὰ τὸ Κολυμβάρι ἡ Ὁρθ. Ἀκαδημία Κρήτης. Ὅσαι καὶ νὰ ὀργανωθῶν δὲν ἔχουν ἀντίκρουμα, καθὼς ὅπως εἶναι ἐμφανὲς καὶ εἰς τὰς φωτογραφίας τοῦ ἐξοδθίσαν εἰς τὴν δημοσιότητα μετρημένοι εἰς τὰ δάχτυλα δύο χειρῶν ἦσαν οἱ παρευρισκόμενοι! Διὰτὶ δὲν πείδουν; Ἀπτήντησαν ὁ ἴδιος ὁ Σεβ. Κισσάμου διερωτῶμενος. Συμφωνῶς πρὸς τὸ ἀνακοινωδὲν τῆς 26ης Νοεμβρίου 2016:

«...Ὁ Σεβ. Ἱεραρπότης καὶ Σπείτας κ. Κύριλλος, μὲ λόγον θεολογικὸ καὶ τεκμηριωμένο ἀναερέθηκε εἰς τὴν

Τ. Σταυρὸς εἰς τὸ σημεῖον μῆδέν!

Προχωροῦν ἐντατικῶς αἱ ἐργασίαι τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Ν. Ὑόρκης, ἀκόμη ὅμως δὲν ἔχει ὀλοκληρωθῇ, ὥστε νὰ καταστή γνωστὴ ἡ λειτουργία του. Ἀνυσηρητικὸν εἶναι ὅτι ἐτοποδετηθὶ Τ. Σταυρὸς εἰς τὸν τροῦλινον παρουσία τοῦ κ. Κουδῶ, ὑποστηρικτὸν τὸν ἐκτρώσεων. Παραδέτομεν εἰς μετάφρασιν τὸ ἀνακοινωδὲν τῆς Ἀρχ. Ἀμερικής τῆς 28ης Νοεμβρίου 2016:

«Στὸν Ἅγιον Νικόλαον, Ἑλληνορθόδοξο Ἱ. Ναὸ καὶ Ἐθνικὸ Ἱερό, πραγματοποιήθηκε "Τελετὴ Ὑμώσεων" σήμερα τὸ πρωὶ σὺν ἐργατοῖς καὶ σὺν δύοις Greenwich καὶ Liberty στήν πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Αὕτῃ ἡ παραδοσιακὴ τελετὴ κατὰ τὴν κατασκευή, ποὺ σηματοδοτεῖ τὴν ὑψώσιν τοῦ ὑψηλοτέρου δομοῦ τοῦ στοιχείου, ἔγινε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικής κ. Δημήτριο καὶ συμμετείχαν ἐκπρόσωποι τῆς Ἀμερικῆς Ἀρχῆς καὶ τῆς

ΟΜΙΛΙΑ

Τὴν Κυριακὴ 11 Δεκεμβρίου καὶ ὡρα 6 μ.μ. στήν αἰθουσα τῆς Π.Ο.Ε. «**Ἀρχιμανδρίτης Μάρκος Μανώλης**» (Λεωφ. Θεσσαῶς 25, Ν. Ερυθραία) διὰ δημίλησιν ὁ ὀσολογιώτατος μοναχὸς πτ. **Ἀχιλλεύς** τῆς Ἱ. Μ. Ἀναλήψεως, τοῦ Πατριαρχείου Ἱερουσολύμων, μὲ θέμα: «**ΠΟΡΕΥΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ**».

Ἡ παρουσία σας θά μᾶς τιμήσῃ ιδιαίτερα.

γιὰ ἓνα σύνολο θεμάτων. Ἐπειδὴ ἔξρω ὅτι θά μὲ ρωτήσετε γιὰ τὰ ὀρθασκευτικά θὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν τὰ συζητήσαμε στὴν σημερινήν συνάντησιν. Τὰ συζητήσαμε τὴν περασμένη φορὰ, ἐνῶ τὰ συμφωνηθέντα καὶ δὲν θὰ λέμε τὰ ἴδια κάθε φορὰ. Ἐγώμνη πολλά ἄλλα πράγματα καὶ συζητήσουμε μὲ τὸν Μακαριώτατο. Τὸν εὐχαριστῶ καὶ πάλι.

Ἀπαντώντας ὁ Μακαριώτατος εἶπε: Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἐκφράσω τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ μου. Διότι ἦταν ἐπιθυμία μου νὰ ἔρθω καὶ ὄχι μόνον ἑθιμοτυπικά. Ἥθελα νὰ ἔρθω σήμερα σὺν Ὑπουργεῖο καὶ νὰ ἀνταποδώσω τὴν χαρὰ τῆς ἐπισκέψεως, ὅπως καὶ νὰ ἀνταλλάξωμεν ἀπόψεις πᾶνως σὲ ὀρισμένα θέματα, ὅπως εἶναι φυσικό. Πολὺ ὠρσία εἶπε ὁ κύριος Ὑπουργὸς ὅτι αὐτὰ ποὺ εἶπαμε ἔχουν πᾶρει τὸ δρόμο τους, προχωροῦν καὶ σιγά-σιγά ὑλοποιοῦνται. Ἐνημερωθῆκα ἐπίσης γιὰ τὴν περιοδείαν καὶ τῆς ἐπισκέψεως ποὺ εἶχε ὁ Ὑπουργὸς στὶς ἄλλες Μητροπόλεις. Ἀλλὰ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δοῦμε καὶ ἄλλα θέματα ποὺ θὰ ἀντιμετωπιώσουμε στή συνέχεια. Γιὰ ὅλα αὐτὰ θὰ ἦθελα νὰ ἐπαναλάβω, κύριε Ὑπουργέ, αὐτὸ ποὺ εἶπα, μὲ μία πρόστασι: ἔχουμε νὰ κάνουμε ὄχι μόνον πολλὰ πράγματα ἀλλὰ καὶ καλά πράγματα».

Τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον Νεολαίας ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας

Παραδέτομεν μέρος ἀπὸ τὸ ἀνακοινωδὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 29ης Νοεμβρίου 2016:

«Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Νεολαίας κ. Δρίκος Ἀρμόδιος καὶ μέλη τοῦ Δ.Σ. ἐπισκέφθησαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πᾶσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὴν συμπαράστασίν τοὺς σὺ ἐργῷ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κ. Δρίκος τόνισε ὅτι τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιον Νεολαίας συντάσσεται μὲ τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας σὺν θέμῃ τῆς Παιδείας καὶ στηρίζει τὴν Ὁρθοδοξία, καθὼς «ἡ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καλεῖ εἰς ἐνότητα

Εἰς συνεδριάσιν τῆς ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καλεῖ τὴν Πολιτείαν καὶ κάθε πολίτην νὰ διαφυλάξουν τὴν ὑγιή πίστιν καὶ τὴν φιλοπατίαν. Βεβαίως τὸ Κολυμβάρι διήρесе τὸ ποίμνιον καὶ ὅλοι ἀνταλμαβάνονται τὴν ἀνάγκην ἐνότητας. Παραδέτομεν μέρος ἀπὸ τὸ ἀνακοινωδὲν τῆς 2ας Δεκεμβρίου 2016:

«...Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, μὲ τίς φιλανθρωπικὰς καὶ προνοιακὰς δομὰς καὶ δράσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Μεγαλονήσου, συνεχεῖς καὶ στηρίζει συνανθρώπων μας καὶ προσκαλεῖ τὴν Πολιτεία νὰ συνδράμει μὲ κάθε τρόπο στήν ἀδιάκοπν λειτουργία καὶ προσφορά τῶν δομῶν αὐτῶν. Στὸ πλαίσιο τῆς ἀναλήψεως κοινῶν καὶ

Παγκρήτιον συνέδριον ἄνευ συνέδρων!

Νέαν συνάντησιν ὀργάνωσε καὶ πάλιν διὰ τὸ Κολυμβάρι ἡ Ὁρθ. Ἀκαδημία Κρήτης. Ὅσαι καὶ νὰ ὀργανωθῶν δὲν ἔχουν ἀντίκρουμα, καθὼς ὅπως εἶναι ἐμφανὲς καὶ εἰς τὰς φωτογραφίας τοῦ ἐξοδθίσαν εἰς τὴν δημοσιότητα μετρημένοι εἰς τὰ δάχτυλα δύο χειρῶν ἦσαν οἱ παρευρισκόμενοι! Διὰτὶ δὲν πείδουν; Ἀπτήντησαν ὁ ἴδιος ὁ Σεβ. Κισσάμου διερωτῶμενος. Συμφωνῶς πρὸς τὸ ἀνακοινωδὲν τῆς 26ης Νοεμβρίου 2016:

«...Ὁ Σεβ. Ἱεραρπότης καὶ Σπείτας κ. Κύριλλος, μὲ λόγον θεολογικὸ καὶ τεκμηριωμένο ἀναερέθηκε εἰς τὴν

Τ. Σταυρὸς εἰς τὸ σημεῖον μῆδέν!

Προχωροῦν ἐντατικῶς αἱ ἐργασίαι τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Ν. Ὑόρκης, ἀκόμη ὅμως δὲν ἔχει ὀλοκληρωθῇ, ὥστε νὰ καταστή γνωστὴ ἡ λειτουργία του. Ἀνυσηρητικὸν εἶναι ὅτι ἐτοποδετηθὶ Τ. Σταυρὸς εἰς τὸν τροῦλινον παρουσία τοῦ κ. Κουδῶ, ὑποστηρικτὸν τὸν ἐκτρώσεων. Παραδέτομεν εἰς μετάφρασιν τὸ ἀνακοινωδὲν τῆς Ἀρχ. Ἀμερικής τῆς 28ης Νοεμβρίου 2016:

«Στὸν Ἅγιον Νικόλαον, Ἑλληνορθόδοξο Ἱ. Ναὸ καὶ Ἐθνικὸ Ἱερό, πραγματοποιήθηκε "Τελετὴ Ὑμώσεων" σήμερα τὸ πρωὶ σὺν ἐργατοῖς καὶ σὺν δύοις Greenwich καὶ Liberty στήν πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Αὕτῃ ἡ παραδοσιακὴ τελετὴ κατὰ τὴν κατασκευή, ποὺ σηματοδοτεῖ τὴν ὑψώσιν τοῦ ὑψηλοτέρου δομοῦ τοῦ στοιχείου, ἔγινε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικής κ. Δημήτριο καὶ συμμετείχαν ἐκπρόσωποι τῆς Ἀμερικῆς Ἀρχῆς καὶ τῆς

ΟΜΙΛΙΑ

Τὴν Κυριακὴ 11 Δεκεμβρίου καὶ ὡρα 6 μ.μ. στήν αἰθουσα τῆς Π.Ο.Ε. «**Ἀρχιμανδρίτης Μάρκος Μανώλης**» (Λεωφ. Θεσσαῶς 25, Ν. Ερυθραία) διὰ δημίλησιν ὁ ὀσολογιώτατος μοναχὸς πτ. **Ἀχιλλεύς** τῆς Ἱ. Μ. Ἀναλήψεως, τοῦ Πατριαρχείου Ἱερουσολύμων, μὲ θέμα: «**ΠΟΡΕΥΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ**».

Ἡ παρουσία σας θά μᾶς τιμήσῃ ιδιαίτερα.

Ὁ τέως καὶ ὁ νῦν Ὑπουργὸς Παιδείας εἰς δημοσίαν συζήτησιν διὰ τὸν χωρισμὸν Ἐκκλησίας - Πολιτείας

Ἐχουν ὑποχωρήσει πρὸς τὸ παρὸν αἱ γενικευμένα ἀντιδράσεις ἐναντι τοῦ ὁριστάσους τὸν ὀρθασκευτικὸν, ὥστόσο γίνεται συνεχεῶς προεργασία διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συνταγματικῶς καὶ τὸν συνυκρασμένον μὲ αὐτὴν χωρισμὸν Ἐκκλησίας – Πολιτείας. Παρὸν εἰς τὴν δημοσίαν συζήτησιν ποὺ ὀργανώθη ἀπὸ φορεῖς ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ δίκαιον ὁ κ. Ν. Ἀλιβιζάτος, αἱ ἀποφειοὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν προκαλέσει τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὸν Ἱεραρχίαν. Συμφωνῶς πρὸς τὴν ἱστοσελίδα Newsbomb.gr τῆς 29ης Νοεμβρίου 2016:

«Σὲ παράμβασί τοῦ ὁ κ. Φίλης κατά τὴ δημόσια συζήτησιν μὲ τίλον «Σχέσεις Ἐκκλησίας - Πολιτείας καὶ Συνταγματικὴ Ἀναθεώρησις» ποὺ συνδιοργάνωσαν τὸ Κέντρο Εὐρωπαϊκοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου Ἰδρυμα Θεμιοτοκλή καὶ Δημήτριο Τσάτσου καὶ ἡ Ἐταιρεία Ἐκκλησιαστικῶ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου, ὁμάδα πανεπιστημιακῶν καὶ ἀκαδημαϊκῶν, στὸν Διεθνερικὸ Σύλλογον Ἀθηνῶν, ἔκανε λόγο γιὰ συμφωνημένη ἀλλαγὴ στὸ μάθημα τῶν ὀρθασκευτικῶν μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο ἐπὶ τριετία.

Ὁ κ. Φίλης μίλησε γιὰ «παρεμβάσεις» μητροπολιτῶν καὶ κληρικῶν στὰ σχολεῖα, ἐνῶ ἄρρησε αἰχμὰς καὶ προέτρεψε τὰ πολιτικά κόμματα «καὶ δυστυχῶς καὶ τὸ δικό μου, ἂν καὶ ἐγὼ προέρχωμαι ἀπὸ τὴν Ἀριστερά», ὅπως εἶπε χαρακτηριστικά, νὰ ξεψιγῶν ἀπὸ τὴν ἀνίληψη τῆς ψηφοθηρικῆς ἐκμετάλλευσιν τῶν πιστῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης ὁ κ. Φίλης ἐξέφρασε τὴν ἐκτίμησιν, ὅτι τὰ θέματα διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ὀρθασκευτικῶν νὰ μετατεθῶν σὺν ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, γιὰ λόγους δημοσίας τάξεως καὶ ἐνότητας τοῦ λαοῦ, ἡ Ἐκκλησία νὰ παραμείνι ΝΠΔΔ καὶ ὀχι Ἰδωτικὸ Δικαίον.

Ὁ ἐπίτιμος καθηγητῆς τῆς Νομικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν Μιχάλης Σταθόπουλος, ἀσκησε σκληρὴν κριτικὴ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο, λέγοντας ὅτι «ἐγκάτελεψε τὴν μετριοπθείαν καὶ τὴν σύνεσιν καὶ ἔκανε προσβλητικὰ καὶ ἀντιχριστιανικὰς δηλώσεις». Γιὰ τίς σχέσεις Ἐκκλησίας - Πολιτείας διεκρίνισεν πως «ἡ διακρίσι, δὲν ἀφῶρτὴ τὴν κοινωνία, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ θηρσκεύει ὅσο θέλει».

Γιὰ τὸ μάθημα τῶν ὀρθασκευτικῶν ὁ κ. Σταθόπουλος εἶπε ὅτι εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἀποτελεῖ θέμα τῆς πολιτείας, ποῖα θὰ εἶναι τὰ μαθήματα καὶ πόσες ὥρες θὰ δισδάσκουν, καὶ ἐξέ-

φρασε τὴν ἄποψιν «νὰ συζητήσῃ ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἡ γνώμη τῆς καὶ μὴ εἶναι δεσμευτικὴ», «τὴν ἀπόφασιν, ὅμως, θὰ τὴν πᾶρει ἡ πολιτεία».

Ὁ κ. Νίκος Ἀλιβιζάτος, μεταξὺ ἄλλων, προσέθετο τὸ θέμα μεθοδολογικά, ἱστορικοπολιτικά καὶ ἐπὶ ἐπίπεδο Συνταγματικῶς, γιὰ νὰ ἐπισημάνει ὅτι «ὁ ἀπολογισμὸς εἶναι θετικὸς γιὰ τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ τὸν σεβασμὸ τῶν θρησκευτικῶν μειονοτήτων».

Ἐπὶ τὸν θέματος, ὁ Εὐάγγελος Βενιζέλος, πρῶην ἀντιπρόεδρος τῆς κυβέρνησης καὶ ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν, βουλευτῆς, καθηγητῆς τῆς Νομικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης, ἐπίσημανε ὅτι ἡ «ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος προϋποθέτει ὑψηλὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ συναίνεσιν» καὶ ἐξέφρασε τὴν ἄποψιν ὅτι «θὰ ἦσαν ἐπικίνδυνον νὰ ξεκινήσει κάποιος Συνταγματικὴ Ἀναθεώρησιν».

Ὑπογράμμισε, πως «ἡ κοινωνία, τὸ πλῆρωμα, εἶναι πεπεισμένη πρὶν πρέπει νὰ λειτουργεῖ ἐκκλησιολογικά Ἀ ἂ καίρ», καθὼς καὶ ὅτι «τὸ σύστημα τῶν συνταγματικῶν ρυθμιζμένων σχέσεων ἱσχύει στήν Ἑλλάδα».

Ὁ ὁμότιμος καθηγητῆς τῆς Νομικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας Ἐκκλησιαστικῶ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου Ἰωάννης Κονιδάρης, διεκρίνισε ὅτι οὐδεὶς θέτει θέμα

Ἐνευ τῶν Πατικῶν οὐ δύναται ποιεῖν οὐδέν! – Ὁ κρυμνένος φονταμενταλισμὸς

Δυστυχῶς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως φαίνεται τὸν νομίζει ὅτι δὲν διαδέχεται ἴδιαν δυνάμιν καὶ ἐξουσίαν καὶ εἶναι ἀναγκασμένον συνεχῶς νὰ στηριζέται ἀπὸ τοὺς Παπτικούς διὰ ὁ τιδήποτε ἐπιθυμὴν νὰ πράξῃ. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν θρονικὴν ἐορτὴν ἔπρεπε νὰ παρίσταται ἀντιπροσωπία, διὰ νὰ δοθῇ ὀλίγον κύρος. Πληροφοριὰ τοῦ Ο.Τ. ἀναφέρουν ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐπεθύμει σφοδρῶς νὰ εἶναι παρὼν ὁ Πάπας καὶ ἡ ἀπουσία τῶν τὸν δυσηρέστησεν, ἀλλὰ δὲν ἐκονωποίστηεν αὐτὴν εὐρύτερα. Ὡς ἐπληροφορηθήμεν ἀπὸ ἀνακοινωδὲν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἰης Δεκεμβρίου 2016:

«Τὴν μεσηβρίαν τῆς Τρίτης, 29ης Νοεμβρίου, ἀφίχθη ἐκ Ρώμης ὁ ἐπίσημος Ἀντιπροσωπία τῆς Ἀ. Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Φραγκίσκου ἀποτελούμεν ἑκ τῶν Σεβ. Καρδινάλιου κ. Kurt Koch, Προέδρου τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν, Θεοφίλ. Ἐπισκόπου κ. Brian Farrell, Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου, καὶ Ὁσίοι. κ. Andrea Palmieri, Ὑπογραμματεῖς αὐτοῦ, τῇ συμμετοχῇ καὶ τοῦ ἐν Ἀγκύρᾳ Νουταίου τοῦ Βατικανοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Brian Russell, ἵνα παραστή κατὰ τὴν Ὁρονικὴν Ἑορτὴν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας. Τὴν Ἀντιπροσωπίαν ὑπεδέχθησαν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Πατρίρχου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἐπισημῶν τοῦ Ἀεροδρομίου, οἱ Πανιερ. Ἀρχιεπίσκοπος Τελμησοῦ κ. Ἰωβ καὶ Πανοσίοι. Ὑπογραμματεῖς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερὰς Συνόδου Διάκονος κ. Ἰωακείμ».

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐορτῆς ὁ Πατριάρχης ἀνέχωρησε διὰ τὸ Λέτσε τῆς Ἱταλίας προκειμένου νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον ἓνα ἀσήμενον τίτλον ἀναφορικῶς ὧς πρὸς τὴν δέσιν του. Ἡ διατήρησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατρίρχου εἰς τὴν διεθνή ἐκκλησιαστικὴν ἐπικαυρότητα καθίσταται ἐμφκτὴ μόνον, ἔαν συμμετέγῃ εἰς ἐκδηλώσεις τῶν Παπτικῶν. Διὰ τοῦτον προστρέχει ὁπουδήποτε τὸν προσκαλοῦνται καὶ θεβαίως συμπεροσχεταί. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ

Πατριαρχικὴ ἐπίσκεψη ξεκίνησε ἀπὸ τὴν πόλιν Λέτσε, ὅπου ὁ Πατριάρχης παρέσθη καὶ μίλησε σὲ οἰκουμένικῃ προσεσχί στὸν καθεδρικό ναὸ τῆς πόλης, παρουσία τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς πόλης καὶ πλῆθους λαοῦ. «Σὰς εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθε ἐδῶ τόσο πολλοί, παρὰ τὸ κρύο», εἶπε ὁ Πατριάρχης στοὺς πιστοὺς. «Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐνῶς Οἰκουμένης Πατριάρχης, στὰ 2000 χρόνια τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας, ἐπισκέπεται αὕτῃ τῇ γῇ, ἡ ὁποία ἀκόμα σὲ πολλὰ θρησκευτικὰ καὶ ἀρχαιολογικά μνημεῖα δέχνη τὴν παρουσία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν Βυζαντινὸν μοναχισμό. Ἐρχομαι

τοῦ Σεβ. Σπληνδρίας κ. Μαξίμου. Παραδέτομεν τὸ πλὲν ἐνδιαφέρον τιτῆμα τοῦ λόγου: «Καὶ ἡ εὐχαριστικὴ αὕτῃ ἐκκλησιολογία τῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῶν ὀρθόδοξων χρησπανικῶν μνημόσμων καὶ ἡθῶς, τὸν ἀδαπάνητον θησαυρὸν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἰς τοὺς χαλεπούς τοιούτους καιρούς. Καὶ ἀπέτελε τὸ κοινὸν καὶ καθολικὸν ἥθος τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἐπὶ μίαν χιλιετίαν καὶ πλέον καὶ εἶναι ἡ ἐκκλησιολογικὴ βάση, ἐπὶ τῆς ὁποίας διεξάγεται ὁ Διάλογος μεταξὺ ΡΚαθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπὶ γὰ καὶ πλὲν ἐπὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσεϊς

Ὁ ἄγών τῆς διπλωματίας καὶ αἱ δύο Ὁρθοδοξίαι τῆς Κούβας

Τοῦ κ. Γιάννη Γιγουρτσῆ, Φιλολόγου Καθηγητοῦ εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολῇ

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 2004 ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἔκανε ἐνὰ ἀπὸ τὰ πῖο πολυμῆρα καὶ πῖο «πολιτικά» ταξίδια τῆς 25χρονης πατριαρχίας του. Ἐπισκέφθηκε τὴν Κούβαν τοῦ Φιντέλ Κάστρο.

Τὸ ταξίδι αὐτὸ εἶχε προκαλέσει τότε μεγάλῃ ἐντύπωσιν καὶ εἶχε συγκεντρώσει τὰ φώτα τῆς παγκόσμιας προσοχῆς. Ἀφορμὴ γιὰ τὴν πρόσκλησιν ποὺ εἶχε ἀπευθύνει ὁ Φιντέλ Κάστρορ στὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖο ἦταν ἡ δωρεὰ πρὸς τὸν Πατριάρχην τοῦ ἐλληνορθόδοξου Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου, τὸν πρῶτον ποὺ θὰ λειτουργοῦσε στήν Αἶβανα καὶ εὐρύτερα στήν Κούβαν. Τὸν νὰν εἶχε χρεῖσι τὸ κυβερνικὸ κράτος καὶ τὸν δωρίσει ὁ ἴδιος ὁ Φιντέλ στὸν Πατριάρχη.

Ἡ ἐπίσκεψιν συνάντηε τὴν ἀντίδρασιν τῆς ἐλληνικῆς πλευρᾶς. Ἡ κυβέρνησιν Σημίτη ἀκολουθοῦσε τότε τὰ μέτρα τῆς Ε.Ε, ποὺ εἶχε υποβαθμίσει τίς σχέσεις μὲ τὴν Κούβαν σὲ διακυβερνητικὸ ἐπίπεδο. Ἦταν ἡ περίοδος τῶν πείσεων γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ τῆς ἐλευθερίας στὴν Κούβαν, ἐκ μέρους τῆς Δύσεως. Ὅμως ὁ τοῖχος τῆς ἀπομόνωσης, ὅπου εἶχε περιέβλει ἡ Κούβα τὴν δεκαετία τοῦ 1990, ὅταν ἀποχώρησαν ἐν μιά νυκτί οἱ Σοβιετικοὶ καὶ σταμάτησε ἡ ρωσικὴ βοήθεια πρὸς τὴν χώρα, εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀποκτᾷ ρωγμὰς. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ μεγάλη φτώχεια τῶν προηγουμένων